

NORMA POPPER

O promisiune pe viață

Traducerea și adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tânărul grăsuliu trase mașina lângă trotuar, tremură și opri motorul. Într-una din aceste zile o să-și repare căldura. Avusese de gând s-o facă de multă vreme, dar până astăzi nu-și putuse permite. Își zâmbi în sine și se dădu jos din mașină. Un vânt aspru de ianuarie îl făcu să-și ridice gulerul ros de purtare și-și croi drum către intersecția aglomerată. Nu numai că-și va repara căldura de la mașină, ba își va cumpăra chiar și un palton nou – un cojoc care ținea atât de cald.

Zâmbetul i se lărgi. După ziua de azi va avea bani pentru toate necesitățile și poate că va avea suficienți să facă o mică excursie în Tahiti, Bermude sau Jamaica.

Nostim, dar niciunul dintre cazurile lui nu-l duseseră vreodată în astfel de locuri exotice. Măcar o dată i-ar plăcea să fie ca detectivii privați de la televiziune: o bătaie zdravănă cu puști cu băieții răi, ținându-le piept până la sosirea poliției. Apoi s-ar întoarce spre frumoasa blondă de lângă el și ... Și ce? se întrebă. Nevastă-sa l-ar ucide dacă ar încerca ceva!

Devenea prea bătrân pentru astfel de vise.

Era timpul să accepte faptul că era un amărât de detectiv particular de mîna a doua, a cărui singură faimă era că localiza persoane dispărute.

Acest caz era unul dintre cele mai ușoare, chicoti Jim Price în sine, îndreptându-se spre ușile de sticlă ale clădirii din centrul comercial al orașului. Logan Ramsey voia să fie găsită acea femeie. Niciun preț nu era prea mare. Auzise de la alții că tipul folosise zeci de agenții încercând s-o găsească. Căutase pe tot globul ani de zile, dar ea era dispărută.

Zâmbi fetei de la biroul de informații de la parter.

– Bună dimineța, Jenny. Ce mai faci?

– Bună dimineța, domnule Price. De mult nu v-am văzut așa bucuros.

– Sfârșitul unui caz, draga mea, sfârșitul unui caz. Domnul Ramsey a sosit?

– Cu mult înaintea tuturor, dis-de-dimineată. Margaret mi-a spus că fusese să controleze și câteva locuri de cherestea înainte de a sosi aici. Omul ăsta trebuie să lucreze douăzeci și șase de ore pe zi!

Nu după ziua de azi, își spuse Jim Prince.

– Pot urca?

– O s-o sun pe Margaret că sunteți pe drum.

– Mulțumesc, Jenny. Intră în lift și apăsă pe butonul ce ducea la etajul din vârf.

Coridorul era acoperit cu un covor gros bej cu maro, asortându-se cu lambriurile de stejar de pe pereți. Singurul sunet care-i ajungea la urechi era țănăcănitul unei mașini de scris. Brusc, îi trecu prin cap că Logan Ramsey, cu toată bogăția și puterea lui, era un om nefericit. Ciudat, dar nu realizase asta înainte. Poate fusese orbit de bogăție și de toate lucrurile pe care ți le putea oferi aceasta.

Dar Logan Ramsey era doar un om, la urma urmei. Și Jim Price era intrigat de fata pe care fusese angajat s-o găsească. Nu era amanta lui, dacă era să-i crezi pe oamenii care o cunoșteau – nu era genul.

Odată localizată, văzu că era o persoană interiorizată. Era timidă și reținută ... și el își puse întrebări. Fiindcă de mai mult de o săptămână o urmărea peste tot, notându-i venirile și plecările. Chiar pretindea că este tatăl unui copil imaginar de patru ani doar ca să-i poată vorbi la grădinița unde ea lucra ca ajutor.

Era politicoasă dar distantă, și nu-și putea închipui ce legătură ar putea fi între ea și Logan Price. Imaginația lui bogată născocea tot felul de posibilități.

Ce n-ar fi dat să afle ...

– Bună dimineața, domnule Price. Vocea lui Margaret Benson era rece și precisă ca ea. Domnul Ramsey vă așteaptă.

Răceala ei îl făcu pe Jim Price să-și piardă vioșia când trase ușa după el.

Bărbatul pe care venise să-l vadă stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi negri. Era întors cu spatele la cameră, uitându-se pe fereastra largă ce se întindea de-a lungul a doi pereți. Camera în sine era spațioasă, dar lungimea și lățimea geamurilor care dominau orașul Vancouver îl făceau pe Price să se simtă prost, fiindcă i se înmuiau genunchii – avea rău de înălțime! Și totuși, pentru Logan Ramsey era decorul cel mai potrivit – cocoțat sus aici, de parcă era stăpânul a tot ce se vedea. Nimeni nu știa cu exactitate câți acri de pădure pentru chereștea poseda, dar existau zvonuri că ar avea sute de mii.

Își dădu seama că privea nervos liniile rigide ale spatelui și umerilor bărbatului cel înalt și se întoarse brusc, străduindu-se să inspire adânc. Logan Ramsey era doar un om, dar se simțea inferior

pe lângă el. Își trecu mâna prin păr și-și limpezi vocea, dorindu-și să se poată așeza într-unul din fotoliile de piele din fața biroului lui.

Covorul de aici era maro-roșcat, iar pe ceilalți doi pereți lambrisați se aflau câteva mici tablouri care se potriveau cu gustul ascetic al proprietarului. Deoarece, cu toată bogăția lui, Logan Ramsey nu era pretențios. Biroul era pur și simplu funcțional, cu o masă de lucru imensă și câteva scaune, și un dulap din lemn așezat lângă perete. Toate sunetele orașului de dedesubt erau mute și ireale.

– Ai venit devreme astăzi, Price, spuse el încet, fără a se întoarce din contemplarea orașului. Nu vrei să te așezi? Își trecu mâna prin părul negru și des, cu o tendință de încăruntire la tâmpile, își lărgi cravata înainte de a-și deschide nasturele de sus al cămășii albe de mătase. Suflecându-și mânecile, se așază și el la masa de lucru.

– Ai ceva de raportat?

Jim Price simți aerul de neîncredere din jurul lui. De câte ori îl văzuse în ultimele câteva luni fără să-i spună nimic? Și câți oameni făcuseră același lucru înaintea lui? Își limpezi vocea.

– Da, domnule.

– Ai *găsit-o*? El nu se mișcă, dar atmosfera deveni brusc încărcată.

– Da, domnule.

– Unde?

Fusese doar un singur cuvânt rostit, dar atât de încet încât Jim Price se cutremură de parcă un deget rece de gheață îi alunecase de-a lungul spinării.

– Este aici, domnule, în Vancouver.

Logan Ramsey ținea între degetele-i lungi un creion atât de strâns, încât acesta se rupse în două. Îl dădu la o parte pe suprafața lucioasă a mesei și-și împreună mâinile.

Încheieturile albe de la degete îi trădau nervozitatea și vocea îi era plină de mânie.

– Aici, în Vancouver? Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

Jim își limpezi din nou vocea.

– Da, domnule.

– Și?

Ce vroia să-i spună? Se uită la fața lui, dar aceasta era inexpressivă. Un mușchi i se zbătea în linia puternică a maxilarului, dar ce însemna asta nimeni nu putea ghici. Vârî mâna în buzunar și găsi o bucățică de hârtie cu o adresă pe ea.

– Acesta este apartamentul clădirii în care locuiește, spuse el încet. Lucrează ca ajutor la o grădiniță de copii ... Vocea i se stinse mizerabil.

– De când? întrebă tăios.

– Ăă ... vreți să spuneți de când lucrează acolo?

Logan Ramsey încuviință din cap.

Jim Price înghiți nervos în sec.

– Cinci ani. Șeful ei este genul sociabil, n-a conștientizat să-mi spună cât de bună este în serviciul ei. Copiii practic o adoră.

– Nu-i nicio îndoială că este Kathryn?

– Oh nu, domnule, nu-i nicio îndoială. Este exact ca fotografia pe care mi-ați dat-o ... O scoase și pe aceasta din buzunar și o puse pe masa dintre ei. Acum este mai slabă, dar n-am niciun dubiu că n-ar fi ea.

Închise gura imediat la încordarea bruscă a feței albe a lui Logan Ramsey și orice avea de gând să spună îi muri în gât

– Tot acest timp a fost aici, chiar sub nasul meu și eu nu am putut s-o găsesc! Tot acest timp. Tot acest timp. Toate celelalte agenții căutând-o ... Se uită peste masă la fața roșie a tânărului solid

din fața lui și începu să râdă. Un râs lipsit de veselie, ciudat de posomorât, răsună în cameră. Ți-am promis un bonus dacă o găsești în decurs de șase luni ... Trase sertarul, scoase un carnet de cecurii și completează o sumă enormă. Se ridică și-i întinse cecul ... Încă ceva înainte de a pleca.

Jim Price se uită la el șovăind, nevrând să-și dezlipească privirea de pe cec.

– Da?

– Spune-mi, este măritată?

– Nu, domnule, nu are un soț. Locuiește singură.

Înhăță cecul și scutură din cap înainte de a se întoarce repede către ușă. O grămadă de alți oameni reacționau în feluri variate la vestile că localizase pentru ei o persoană dispărută, dar era prima dată când dăduse peste furie.

– Mulțumesc pentru cec, domnule. Dacă vă mai pot fi de folos vreodată, aveți numărul meu.

Logan Ramsey nu spusese nimic, doar îl urmări pleacând, cu un sentiment fugar de irealitate. O găsisese. După tot acest timp, toți acești ani, o găsisese! Se întoarse la fereastră și-și trecu degetele prin păr, uitându-se spre oraș. Din toate locurile unde își imaginase că ar fi, ea era aici. Cine ar fi crezut?

Întinse mâna după un scaun ca un orb și se așează greoi. Tremurând, luă unicqa fotografie care zăcea pe masa lui și șopti:

– Kathryn.

Era o bună reproducere a ei, deși fusese făcută la minut și tindea să se întunece. După cinci ani nu se estompase. Era încă plină de viață, cum fusese întotdeauna. Stătea acolo, zâmbind la aparat, dar lui nu-i trebuia o fotografie pentru a și-o aminti în cel mai mic detaliu. Era micuță și subțirică, iar ochii albaștri strălucitori

promiteau iubire. Părul îi era negru strălucitor și cădea în valuri dezordonate pe spate. Îi plăcuse să-și vâre degetele în mătasea acestuia. Chiar și acum, doar gândul la asta avea puterea să-l înnebunească.

O sudoare fină îi apărui pe frunte și respirația îi deveni greoaie. Este încă a mea, gândi el, boțind inconștient fotografia în pumnul său stâng. Simți familiarul junghi de durere în piept când se gândi la ziua în care fusese făcută fotografia. Era ziua în care o ceruse de soție, ziua în care ea acceptase.

Dar niciodată nu se căsătorise cu ea.

În ziua următoare cererii lui, era plecată. Dispărută. Nimic. Niciun cuvânt de rămas-bun.

Sora ei, Carol, fusese la fel de surprinsă ca și el că plecase. Nici chiar mătușa ei nu știa unde plecase. Când Logan bătuse la ușa bătrânei femei, cerând să afle, aceasta nu-i putuse spune nimic, cu excepția faptului că fata se hotărâse să plece.

De ce? vroia el să știe. Avea dreptul să știe. De ce? De cinci ani, căutase și nu găsisese niciodată răspunsul. Acum știa unde este și va descoperi de ce îl părăsise.

– Domnule Ramsey? Logan? Vă simțiți bine?

El își trecu mâna peste ochi și-i fu greu să-și fixeze secretara.

– Ce? scutură el din cap și-și limpezi vocea. Ce este, Margaret?

– V-am sunat de mai multe ori la interfon, dar n-ați răspuns.

Sunteți bine?

Stătea lângă el, trăgându-l de mânecă.

– Da, da, mă simt bine, spuse el iritat. Se îndreptă, aruncă fotografia boțită într-un sertar și-și reveni în fire cu greutate. Ce vrei de la mine?

– Fratele dumneavoastră este la telefon.

Are o seară liberă înainte de a pleca mâine în turneu prin Europa și vrea să știe dacă vă puteți întâlni diseară la cină.

– Îi poți spune acelui nevrednic de frate al meu ... Logan se opri și oftă din greu. N-are importanță, o să-i spun chiar eu.

Ea dădu din cap și-l părăsi, iar el luă telefonul cu o mână transpirată.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, Paul, spuse scurt. Sunt foarte ocupat. Nici nu se pune problema pentru diseară. Am câteva treburi neterminate de clarificat ...

Când Kathryn părăsi grădinița de copii într-o seară umedă de sfârșit de ianuarie, avea în gând să se ducă prin centrul comercial să se uite la vitrine. Dar gândul că se apropia data de întâi a lunii următoare și la toate facturile ce urmau să vină, puse repede capăt acestei idei. Era totuși destul de deprimant să se uite la lucruri pe care nu le-ar fi putut cumpăra nici dacă ar fi economisit un an întreg. Cu puțin noroc, va reuși să reziste toată săptămâna cu zece dolari în portofel. Era tot ce o mai separa de sărăcia totală.

Un mic zâmbet îi apărui pe buze. Cel puțin am o slujbă cu zile regulate de plată, gândi ea. Cel puțin sunt capabilă să am singură grijă de mine și să nu trebuiască să depind de mila cuiva. Este o senzație fantastică să fii independent, hotărî ea, și iuți pasul în direcția casei.

În curând se va face primăvară, anotimpul speranței. Nu va lăsa nimic s-o doboare. Va face o baie lungă în cadă și-și va încălzi niște

supă, apoi se va așeza să citească o carte pe care o împrumutase de la bibliotecă abia ieri. Va fi o seară plăcută, genul care-i plăcea cel mai mult.

Când dădu colțul blocului ei, un sentiment vag de neliniște îi alunecă de-a lungul spinării. De data aceasta nu-și imagina. De aproape două săptămâni avusese sentimentul distinct că cineva o urmărea. Și nu numai acasă, ci și atunci când era pe terenul de joacă al grădiniței.

Se înfioră, își strânse haina mai tare în jur, își vârî mâinile în buzunare și alergă ultimii câțiva iarzi spre intrarea clădirii.

Cu piciorul pe treapta de sus, se întoarse brusc și se uită peste umăr cu o încruntătură care era presupusă să-i mascheze teama. Indiferent cine ești, își spuse ea, n-o să mă sperii ... Dar înainte de a-și completa gândul, se trezi uitându-se în jos la fața implacabilă a lui Logan Ramsey.

– Bună, Kathryn spuse el încet, ca și cum întâlnirea din afara clădirii era ceva obișnuit.

Ochii ei se măriră, pielea i se făcu de găină și-i fu greu să răsuflă. Era la fel cum și-l amintea: înalt și chipeș, trupul musculos acoperit cu un trenchi negru, foarte scump. Părul lui negru era mai lung acum, cu un început de încăruntire la tâmpile. Fața îi era mai suplă și pomeții mai proeminenți, dar adânciturile din colțurile gurii nu se schimbaseră și ochii lui albaștri încă o mai fascinau după toți acești ani.

Un junghi brusc îi trecu prin inimă, dar se luptă cu senzația aceasta din toată puterea. I se păru o veșnicie până să aibă prezența de spirit să coboare cele câteva trepte unde stătea el. Probabil că Logan se aștepta ca ea să alerge, dar n-avea de gând să-i dea această satisfacție.

– Ei, ei! Ce te aduce prin vecinătate, cumnate? spuse ea încet, mulțumită că nu-i tremura vocea. Nu-mi amintesc să fi umblat prin mahalale înainte.

– Am venit să te găsesc. El era prozaic, liniștit și ferm.

– Pentru ce, mă rog? întrebă ea pe același ton.

– Să intrăm. N-aș discuta asta la ușa ta. Își dădu la o parte părul adus de vânt în ochi și-i prinse cotul.

– Nu! se smuci ea. Nu este nevoie să mergem înăuntru. Orice ai avea de spus, poate fi spus direct aici. Dar fii scurt, vrei? Am o grămadă de lucruri de făcut.

– Intenționez să te iau acasă cu mine. Este destul de scurt?

Bărbia începu să-i cadă, dar își înfipse dinții în buza inferioară și încercă să nu-și piardă cumpătul.

– Dacă ai nevoie de cineva să-i facă de mâncare și să aibă grijă de Carol, angajează o servitoare. Nu mai sunt la dispoziția ei.

Se întoarce și începu din nou să urce treptele, dar el o prinse de mâneca hainei și aproape rupse materialul uzat.

– Nu Carol are nevoie de tine, ci Jon.

– Jon?

– Fiul meu ... În vocea lui nu era nicio inflexiune și-i întâlني privirea precaută cu ochi neclintiți.

O străbătu o durere ca un cuțit. Fiul lui! Fiul lui și al Carolei!

– Nu, Logan. Am o slujbă bine plătită și o casă pentru mine. Nu este loc în viața mea pentru tine, ori Carol, ori fiul tău. Va trebui să găsești pe altcineva să facă pe dădaca! O luă la fugă pe scări și aproape reuși să-i închidă ușa în nas, dar Logan era prea rapid pentru ea și o împinse cu ușurință, urmând-o în holul de la intrare.

– Nu te vreau aici și o știi prea bine!

– Sunt gata să plec oriunde ești tu.

Un mic zâmbet flutură pe buzele lui, de parcă ar fi știut că era doar o chestiune de timp înainte de a reuși s-o facă să cedeze.

Când Katryn văzu acel zâmbet cunoscător, simți că ia foc.

– N-aș traversa nici strada cu tine, spuse ea furioasă, coborându-și vocea când câțiva oameni trecură pe lângă ei, venind acasă de la muncă.

El o strânse de cot, obligând-o să urce și ignorându-i protestele mute. Când ajunseră în fața ușii ei, el întinse mâna după cheie.

– Sau preferi să-i spun proprietăresei să mă lase din nou să intru?

– Din nou?

Își îndreptă privirea spre el.

– Am adus câteva cumpărături mai devreme. Știu totul despre tine, Kathryn Marshall, spuse el cu o umbră de zâmbet. Doamnei Adams îi place să bârfească, nu? Ești o femeie extrem de ordonată și curată, dar ești cu o lună în urmă la plata chiriei. Ești prima pe listă să-ți pierzi slujb a de la grădiniță, fiindcă lucrurile s-au înrăutățit și nu se mai înscriu copii. Foarte rar ieși seara – și niciodată cu un bărbat. Nu ai suficienți bani și dulapurile îți sunt goale. Este nevoie să continui?

Ea se înroși până la rădăcina părului și-și ridică bărbia, sfidătoare.

– Nu te voi întreba cum ai reușit s-o convingi să te lase în apartamentul meu sau să-ți spună astfel de lucruri, dar îți voi cere să pleci. Te rog!

– Regret – nu plec. M-am străduit prea mult să te găsesc ... Logan îi luă poșeta din mână și-i scoase conținutul sărăcăcios. Când găsi cheia, puse totul la loc și i-o întinse, ridicându-și o sprânceană ... A face pe copilul recalcitrant începe să mă enerveze, Kathryn, și asta este singurul lucru pe care nu l-ai făcut niciodată înainte. Tu singură nu m-ai enervat niciodată.

Ea stătu în holul luminat sărăcăcios și-l urmări cum deschide ușa și dispăre înăuntru fără a o aștepta să-l urmeze. Ca și cum stăpânea locul! gândi ea cu furie. Dar ura nu ducea nicăieri. Trebuia să folosească tactul. Cum se putea descotorosi de el păstrându-și demnitatea? Vroia să-i arunce cu ceva în cap. De ce venise aici? Doar îl privise și toate barierele pe care le ridicase în jurul ei se spulberaseră.

Îi trecu prin cap să se întoarcă și să fugă. Oricum, aici nu erau decât două cămăruțe cu mobila aruncată de doamna Adams. Dar cât de departe va ajunge cu cei zece dolari pe care-i avea?

– Dacă ai de gând să cântărești alternativele, eu mă apuc să pregătesc cina, o informă Logan din prag.

Kathryn trecu țeapănă pe lângă el și închise ușa trântind-o.

– Vrei să te schimbi în ceva mai confortabil în timp ce pun friptura la grătar? Întrebă el întinzându-se după haina ei ca un adevărat gentleman. Dacă îmi amintesc bine, îți place mai puțin prăjită.

Ea își strânse și mai tare haina în jur, cu o mișcare exagerată, și întoarse spre el o față scandalizată.

– Cum îndrăznești să între aici și să te comporți de parcă ar fi casa ta?

– În realitate, chiar o stăpânesc. Casa este a mea. Este unul dintre proiectele în care firmei mele i s-a cerut să investească recent. “Să cureți mahalalele. Să pui la îndemâna tineretului nostru un mediu sănătos” ... știi genul de slogane politice ce se realizează în campaniile electorale mereu.

Aruncă o privire rapidă prin jurul camerei aproape goale, apoi o fixă cu privirea:

– Te străduiești din greu – trebuie să spun.

Totul este impecabil, dar nu este locul tău.

Kathryn știa că mobila este veche și nepotrivită, covorul decolorat și rărit pe alocuri. Camerele erau mici și clădirea în sine se află într-o zonă săracă a orașului, dar era căminul ei și n-avea de ce să se scuze pentru asta.

– Sunt sigură că nu este pe gustul tău și nu aștept să aibă farmecul pe care-l are pentru mine. Nu ai loc aici, Logan. Nimic nu-mi reamintește de tine.

– Ți-a fost atât de greu să mă uiți?

Ea strânse din pumni și stătu să privească la acea față frumoasă cu o umbră de zâmbet jucându-i pe buze, urându-l mai mult decât înainte. El știa!

Indiferent de cât de multe ori încercase să și-l scoată din minte, nu-l putea uita niciodată. Și chiar acum, cu siguranța-i arogantă, el știa că nimic nu se schimbase. Vocea ei se transformă într-o șoaptă supărată:

– Te rog, lasă-mă singură.

El se apropie mai tare de ea.

– M-ai părăsit o dată, Kathryn, dar nu o vei mai face. Am petrecut ani întregi căutându-te și acum te-am găsit. Ești a mea!

– Te înșeli.

– M-ai iubit cândva. O știam atunci, și este adevărat încă și acum. Ți-am cerut să te măriți cu mine și ai spus da. Îți amintești?

Ea clipi repede pentru a-și alunga lacrimile care îi înțepau pleoapele.

– Oprește-te!

Fără să se gândească, Logan întinse mâna să-și vâre degetele în părul ei frumos. Încă era des și strălucitor, căzându-i pe spate, dar ea se smuci.

Îngustimea camerei îi separa în timp ce stăteau încordați, uitându-se unul la altul ca un vânător și prada lui. Aerul era încărcat de electricitate.

Kathryn se lupta cu sine însăși. După toți acești ani, Logan era aici, reamintindu-i că-i aparține doar lui. Forța lui liniștită o atrăgea fără voia ei spre el, dar se luptă cu emoțiile trădătoare pe care le îngropase cu mult timp în urmă.

— Cum m-ai găsit? reuși ea să întrebe.

— N-a fost ușor. A fost o vânătoare a naibii de grea.

— Nu credeai că aş sta în Vancouver, nu-i așa? M-ai subestimat. E-n regulă, m-ai găsit. Dar totul a fost o pierdere de timp.

El nu spuse nimic, stătea doar acolo, zâmbind ușor.

Deși i se zburlise părul la ceafă și în piept i se răspândea frica, ea își păstră fața lipsită de expresie. Simți cum ochii lui o măsoară din creștet până în tălpi și se cutremură.

— Am venit să te iau acasă, spuse Logan firesc, dar toți mușchii i se încordară ca și cum era pe cale să sară.

— Asta este casa mea, Logan.

Și atunci, el sări. Degetele lui lungi îi prinseră umerii, trăgând-o aproape de el.

— De ce? Am vrut să-ți dau totul! Tot ce aveam era al tău. Dar tu ai plecat. M-ai părăsit fără niciun cuvânt. De ce?

Tremura în brațele lui, privindu-l cu ochi chinuți, dar înainte de a putea spune vreun cuvânt, ceva se rupse înlăuntrul ei și nu se mai putu stăpâni. Măinile lui mari îi prinseră capul, strecurându-se în păr și forțându-i gura să se ridice spre el.

Știa că ar trebui să-i reziste, dar la prima atingere a buzelor lui exigente, durerea și deziluzia ultimilor cinci ani dispărură ca și când n-ar fi existat vreodată. Trupul lui înalt și solid se lipi de al ei și

răspunsul fu instinctiv, nebun de dorință. Gura lui o ardea pe a ei cu aviditate. Degetele îi umblau prin părul frumos în timp ce ea se topise toată în el. Era cald și vibrant și fără voie, brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui.

Ea nu-i uitase structura trupului, tăria mușchilor, netezimea pielii și părul negru și des. Era jumătatea ei, partea vitală care o întregea. Când îl părăsise, în toți acei ani nu putea nega că inima îi rămăsese cu el.

Apoi, sărutul lui se schimbă, deveni blând, se lungi și adânci și auzi un geamăt, dar dacă venea din gâtul lui sau al ei, nu putea fi sigură. Era în brațele lui din nou – Logan Ramsey, bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care-i ceruse să se mărite cu el.

Dar în loc de asta, se căsătorise cu sora ei. Încă mai avea ziarul împăturit pe undeva, într-o carte. Imaginea fericitului cuplu și articolul care o însoțea acoperise jumătate din pagina evenimentelor mondene. Cum putea să uite măcar pentru un minut?

Cu o exclamație de autodezgust, întregul ei corp se chirci când se smulse din brațele lui și ajunse în cealaltă parte a camerei, cu picioarele tremurânde. Inima îi bătea în gât și de-abia mai putea respira, dar reuși să-și păstreze vocea calmă.

– Ar fi mai bine să pleci, acum. Nu cred că ar fi prea fericită Carol să știe unde ești și ce faci.

Logan lăsa să-i scape o răsuflare chinuită și-și trecu degetele prin păr înainte de a-și veni în fire. Îi aruncă o privire plină de amărăciune.

– N-ai păstrat legătura cu nimeni? Cu niciuna din vechile tale cunoștințe? Vrei să te cred că nu știi?

– Să știu? întrebă ea, nedumerită.

– Sora ta a murit! Un atac de inimă, spuse el cu răceală, necrezând că ea nu știe. A fost doar la o săptămână după nașterea lui Jon.

O părăsi toată răsuflarea când îl privi. Nu putea să creadă. Uitându-se la el stând în fața ei atât de înalt și nemișcat, reuși să simtă o nedorită simpatie depășindu-i șocul.

– N-am știut ... Și apoi, rapid, un alt gând îi trecu prin cap ... Mătușa Miriam trebuie se fie înnebunită! Știi că avea o slăbiciune pentru ea. Carol era toată lumea ei – nu exista nimeni pe care să iubească mai mult. Chiar ar trebui să mă duc la ea. Poate că fiind acolo i-aș putea fi de ajutor. De asta ai venit, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus de la început?

Fără a-i aștepta răspunsul, trecu în dormitor, intenționând să-și arunce câteva lucruri într-o sacoșă, dar Logan o opri.

O expresie ciudată îi trecu peste față, dar o mască repede.

– Îmi pare bine că ți-a venit mintea la cap și să fii de acord să mergi cu mine, dar nu-i nevoie să te grăbești. Vom merge după ce mâncăm ceva. N-are sens să călătorim cu stomacul gol.

Ar fi trebuit să fie avertizată de lipsa lui de durere, fața inexpressivă, întreaga lui atitudine. Dar în capul Katrynei, nu era decât s-o ajute pe mătușa sa în această perioadă grea. Poate că Logan nu simțea pierderea atât de accentuat ca mătușa Miriam. Avea afacerea lui cu chereștea care-l ținea ocupat, dar mătușa Miriam locuia singură și întotdeauna își centrase întreaga ei lume pe Carol. Trebuie că era devastată.

Mâncarea pe care Kathryn o împărți cu Logan era preparată la repezeală și fără gust, dar din punctul ei de vedere putea fi și rumeguș, că nu-i păsa. El spălă vasele, în timp ce ea se duse să împacheteze. Era de la sine înțeles că o va conduce la mătușa sa și

ca o proastă, se lăsa pe spate și se relaxa pe scaunul de piele al mașinii lui sport, când rula spre suburbiile de nord ale Vancouverului.

Dacă începuse să-și amintească felul în care obișnuia să stea lângă el ca acum, își scoase acest gând imediat din minte. Nu făcea niciun bine un astfel de lucru. Acea parte a vieții ei era terminată. Logan se dovedise a fi un om lipsit de fond. Era tot numai un fin vorbitor și farmec van, plin de promisiuni deșarte. Îl văzuse așa cum este și mulțimea Domnului că-i deschisese ochii înainte de a se căsători cu el. Ar fi fost un dezastru. Dar toate barierele care o protejau erau acum iarăși la locul lor și acolo vor rămâne.

Capitolul 2

Doar atunci când trecură de curba spre casa mătușii Miriam, începu Kathryn să suspecteze că ceva era în neregulă. Se încordă și se uită la umbrele ireale de pe ambele părți ale drumului. Traficul era rar la această oră a nopții. Orașul rămânea în urmă și rula în ținutul sălbatic și uneori dezolant de pădure, din British Columbia. Se simțea nervoasă și neliniștită și-l privi pe Logan cu suspiciune crescândă.

– Unde mă duci? întrebă ea. Ai ratat curba.

El se concentră asupra unei serpentine a drumului, înainte de a-i arunca o privire rece.

– Te duc acasă, exact cum am intenționat.

– Dar spuneai că mă duci la mătușa Miriam!

– Nu, n-am spus. Tu ai presupus.

– Dar ... răsuflă ea agitată, are nevoie de cineva să fie cu ea.

– Nu ți-a părut de ea vreme de cinci ani. De unde această îngrijorare bruscă?

Kathryn se înroși.

– Nu este adevărat. Nu este o îngrijorare bruscă.

Știe cât de mult țin la ea ... am ținut legătura cu ea în toți acești ani.

– Dar niciodată n-ai venit s-o vezi.

N-aș fi suportat să-mi reamintesc, vru ea să-i spună. În loc de asta spuse:

– Nu, n-am venit, dar ne-am scris cel puțin o dată pe lună.

Fața lui Logan era ca granitul cizelat.

– Știu. Am citit toate scrisorile tale. Ai omis foarte convenabil pentru tine să-ți pui adresa, așa că ea nu putea cu niciun chip să ia legătura cu tine, nu-i așa? A scris, dar n-a avut unde să-ți trimită scrisorile. Nu ți-a putut spune niciodată ce vroiai să știi. Timp de cinci ani a primit scrisori expediate din toată lumea. Trebuia să citească despre cât de bine te descurci – toate locurile minunate pe care le vezi, lucrurile pe care le faci și oamenii pe care-i cunoști. Dar n-ai păcălit-o niciodată, nici măcar pentru un minut.

Kathryn își întoarse fața în altă parte și respiră adânc, încercând să-și controleze rușinea care o cuprindea fiindcă fusese descoperită.

– Am o prietenă la o agenție de turism care s-a angajat să-mi fie trimise scrisorile de peste tot. M-am gândit că este mai bine să procedez așa ca să n-o îngrijorez.

Logan strânse volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

– Dar era îngrijorată. Când Carol a murit, s-a îmbolnăvit, dar n-avea pe cine să se bazeze. A continuat să spere că o să citești despre asta în ziare și o să vii acasă. Dar tu n-ai venit niciodată ...

Kathryn își ridică fața și simți cum o înțeapă pielea de parcă era cuprinsă de o răceală bruscă.

– Faci să pară ... înghiți în sec și-și strânse mâinile în poală înainte de a spune foarte încet: Carol n-a murit de curând, nu?

Este moartă de mult timp. De când, Logan?

El încetini mașina puternică și se întoarse spre ea.

– Cam de patru ani și ceva.

– *M-ai tras pe sfoară!* strigă ea. Ai făcut să pară de parcă ar fi murit ieri. Cum ai putut?

– Tu ai tras concluzia. Eu am profitat de ocazie.

Ea spumegă în tăcerea explozivă ce se așternu între ei.

– Ar fi trebuit să știu cât de jos poți coborî! Ce alte lucruri mi-ai mai pregătit? Îl privi ea sarcastic. Presupun că ai fi încântat să mă anunți că și mătușa Miriam a murit? Știind ce năpârcă ești, nimic nu m-ar surprinde!

Un spasm de durere trecu peste fața lui înainte de a trage mașina pe dreapta și a opri. Bătu cu pumnii în volan înainte de a-și prinde fața în mâini.

– Ai dreptate, Kathryn – ți-ai pierdut și mătușa. Dar înainte de a muri, m-a pus să-i promit că o să te găsesc și o să am grijă de tine.

Ea îngheță și inima i se opri. Nu putea scoate un sunet.

– Îmi pare rău, mormăi el. N-ar fi trebuit să-ți spun așa, dar tu ... oftă el. A fost bolnavă multă vreme. Cancer, au spus. A murit luna trecută.

Totul era nemișcat, Kathryn închise ochii, amintindu-și femeia care-i dăduse atât de mult.

– N-a fost intenția mea să te păcălesc, zise el ușor. De cinci ani am avut detectivi privați care-ți urmăreau scrisorile, încercând să te găsească. Nu numai pentru ea ... ci și pentru mine. Cu câteva săptămâni în urmă, am reușit în sfârșit. Te urmăresc de zile întregi și în seara aceasta am intenționat să-ți spun despre ea. Numai că n-am putut găsi cuvintele ... mai ales că n-ai știut nici despre Carol. Dar am intenționat în mod clar să te iau acasă cu mine.

– Fiindcă ai promis mătușii mele, reuși ea să rostească gătit.
– Pentru că aparții de acolo. Ți-ai pierdut familia, dar încă mă ai pe mine. Întotdeauna mă vei avea, îi luă el mâinile înghețate și o privi adânc în ochii albaștri chinuiți.

Ea clipi și se cutremură când realitatea cuvintelor lui îi străpunseră șocul. Își trase mâinile și rosti cu o voce calmă și plină de demnitate:

– Mulțumesc, Logan. Poți considera îndeplinită promisiunea față de o femeie muribundă. M-ai găsit. Dar sunt în stare să am singură grijă de mine și prefer să fiu independentă. Orice obligație pe care poate ai simțit-o s-a sfârșit.

– Nu, nu-i așa, spuse el cercetându-i fața palidă. Vii acasă cu mine. Mă ai pe mine – și pe fiul meu. Ne vom căsători ...

– Doar nu vorbești serios! îi întâlni ea privirea.

– Acum cinci ani ai promis să te măriți cu mine. Ți vei ține promisiunea acum!

– Chiar te aștepti să merg acasă cu tine? La casa în care a locuit sora mea? Să-mi asum rolul ei ca soție a ta? Să am grijă de copilul ei ca și cum aş fi mama lui? se ridică vocea lui Kathryn până aproape de pragul isteriei.

El se întoarse abrupt, ochii lui scăpărând de iritare și îndreptă mașina înapoi în drum.

– Mi-ai făcut o promisiune, apoi ai dispărut fără să ți-o ții. N-am descoperit niciodată de ce, dar o să-mi spui și vom porni de acolo. Te-am căutat în tot acest timp fără să renunț, gândindu-mă numai la ce ar fi putut să fie.

Încă mă iubești, Kathryn – știi asta. Se vede din felul în care te miști, felul în care te uiți, numai că ți-e teamă să recunoști. Ești a mea. Nu mă vei mai părăsi niciodată!

Conduse restul drumului în tăcere și doar când trecură printr-o poartă masivă de fier, scânteind în lumina lunii, Logan rupse tăcerea încordată dintre ei.

– Asta a fost casa părinților mei, spuse el cu o voce joasă. Carol n-a locuit niciodată aici. Nu știu dacă a știut vreodată de ea ... Mașina continuă să ruleze de-a lungul unei alei străjuite de copaci și lumini plasate la pământ, pentru a ghida șoferul spre casă ... L-am adus pe Jon aici ieri, pentru prima oară. Până acum, am considerat această casă mare și goală unde eu și fratele meu am crescut, nepotrivită. Acum, putem face împreună un cămin fericit.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei într-o provocare tăcută înainte ca ea să-și elibereze răsuflarea pe care și-o reținea inconștient.

– Ar trebui să verifici chestiunea aceasta. Recunosc că am crezut că te-am iubit cândva, tot așa cum am crezut că mă iubeai și tu. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Amândoi ne-am schimbat de atunci și tu te-ai însurat cu sora mea. Și asta face ca totul să fie diferit acum.

– Sora ta este moartă, spuse Logan cu o voce aspră, neluându-și ochii de la ea, când mașina se opri în fața ușii de la intrare. Nu o voi lăsa să intervină între noi – nici acum, nici altă dată. Mai târziu, vom vorbi despre ea. Acesta nu este nici momentul, nici locul potrivit. Ne vom căsători mâine – deja am obținut licența. Se bătu peste buzunar și un zâmbet îi apărui în colțul gurii. Asta este căminul tău acum. I-am spus menajerei că deja ne-am căsătorit, așa că să nu fii surprinsă când o s-o auzi că-ți spune doamna Ramsey.

Kathryn rămase cu gura căscată.

– Cum ... nu mă poți forța, Logan. Nu mă voi mărita cu tine!

În ochii lui se instalează o hotărâre posomorâtă.

– Nu fi sigură de asta. Când vreau ceva, niciodată nu renunț până nu obțin. Precis îți amintești asta despre mine.

– Nu voi fi una dintre posesiunile tale, spuse ea cu un fior, amintindu-și cum, când fusese secretara lui, acesta își folosea farmecul și voința până când banii îi aduceau rezultatele dorite în afacerea lui cu chereștea. Niciodată nu mă vei avea. Am o minte și o voință proprie.

Râsul lui era plin de o siguranță arogantă când înconjură mașina și-i deschise portiera cu o înclinare exagerată.

– Știi că te voi înfrânge până la urmă. Toți acești ani de căutare a ta m-au învățat să fiu răbdător. Mintea și voința pot fi ale tale, dar orice altceva îmi aparține. Ești a mea, Kathryn!

Fiindcă era așa de târziu, nimeni nu-i întâmpină când intrară în casă. Doar o mică lampă aprinsă, așezată pe o mäsută elegantă în hol arăta că erau așteptați. Logan o conduse spre o scară lată, acoperită cu un covor gros, într-un ton pal de verde. Pe pereții lambrisați, portrete în rame aurii le observau înaintarea tăcută. De-a lungul holului, ea era conștientă de mäsute pe care erau așezate statuete scumpe din marmură, bronz și lemn. Și aici erau picturi minunate, de maestri italieni, dar pașii tăcuți și fermi ai lui Logan pe covorul gros, îl purtară pe acesta fără a le acorda nici măcar o privire. Se opri în fața unei uși din lemn sculptat și o așteptă pe Kathryn să-l ajungă, înainte de a o deschide.

Acest dormitor era în partea din față a casei, dominând pajiștea cu alea ei circulară. Era mare și aerisit, iar mobila în nuanțe de ivoriu și auriu făcea să pară încăperea și mai mare. La un capăt se afla un pat cu patru picioare, stil franțuzesc, acoperit cu o cuvertură delicată de saten crem și câteva scaune aurite, iar șifonierele sculptate se potriveau cu restul camerei. Pe o masă pentru toaletă străluceau sticlute de cristal și ea știu că trebuie să fi conținut parfumuri.

Fără un cuvânt, Logan puse geamantanul ei jos, înainte ca privirea-i să se ațintească asupra profilului ei. Katryn se îndepărtă nervoasă și luă una dintre sticlutele de cristal. Nasul i se încreți de surprindere la parfumul franțuzesc, evident Shalimar, și își aminti cum el îi spusese o dată că prefera mirosul ușor floral al coloniei ei, decât cele exotice, mai grele, pe care le preferau alte femei. Se întreabă a cui fusese camera asta, dar păstră tăcerea.

– Vreau să fii fericită aici, spuse el suficient de încet, dar tonul îi era rece și autoritar. Baia este prin ușa aceea, arată el spre dreapta. Fă baie dacă dorești ... este suficientă apă caldă. Și încearcă să te odihnești. Mâine va fi o zi ocupată.

Așteptă un moment, de parcă se aștepta ca ea să comenteze, dar ea încă nu putea vorbi. Apoi salută din cap cu buzele strânse și plecă.

Un covor splendid îi înăbuși pașii când se duse la ferestrele mari și dădu la o parte draperiile ivorii ca să privească verdele impecabil al pajiștii scăldată de lună. O străbătu un fior și lipindu-și fruntea de sticla rece, își înăbuși un suspin și încercă să-și înlăture o nervozitate bruscă.

Ce făcea aici? Logan o păcălise și acum credea că o prinsese în capcană. Își smuci capul. Carol poate s-ar fi simțit acasă într-un decor atât de opulent, dar acesta nu era locul Katrynei. Niciodată nu ar putea fi acasă într-o reședință plină cu mobilă scumpă care trebuie să fi costat o avere. Îi aparține lui Logan Ramsey, bogatul om de afaceri care-i aprecia valoarea.

Existase o vreme când crezuse că lumea lui și a ei s-ar putea armoniza, dar atunci fusese tânără și idealistă. La nouăsprezece ani, crezuse că dragostea va putea învinge orice obstacol al originii lor diferite, dar asta fusese înainte ca el s-o trădeze și să se căsătorească

peste trei luni cu sora ei. Acum, avea ochii larg deschiși. Ea era o persoană obișnuită, fără a fi sofisticată, dar plină de integritate. Ceva în interiorul ei refuza să fie forțată să stea aici fără a avea nimic de zis. Trebuie să-și mențină demnitatea și mândria, ceea ce nu era ceva neimportant.

Trecu peste lucrurile pe care le știa despre Logan. Avea treizeci și cinci de ani, era frumos, istet, inteligent, periculos de fermecător și foarte bogat. Dar orbirea dragostei era înlăturată acum și toate aceste calități nu însumau tot ceea ce vroia de la cineva cu care să-și petreacă restul vieții. Într-un fel, va fi o cale să plece și de data aceasta nu va pleca în toiul nopții, ca o lașă ...

Era devreme când se trezi în dimineața următoare. În ciuda unei nopți agitate, reușise să doarmă câteva ore, știind că va avea nevoie dacă urma să plece de aici pe propriile-i picioare. O tulbură un sunet ușor și crezu că aude un câine lătrând în depărtare. Stătea întinsă pe burtă cu capul între brațe când simți că nu era singură în cameră. Deschise un ochi înainte de a se întoarce și a se ridica în capul oaselor.

Un băiețel extrem de subțirel, îmbrăcat în teniși, blugi și un tricou albastru stătea lângă patul ei, pipăind alene dopul unei sticlute de cristal aflată pe masa de toaletă. El o studie cu atenție cu ochi albaștri, mari și solemni, care erau ca ai lui Logan. Nu zâmbea. Un lung moment continuă să se uite la ea. Când vorbi, fu uluită de ceea ce spuse.

– Ești mămica mea? întrebă el foarte serios.

Kathryn își ținu respirația și cum nu răspunse, el continuă:

– Tăticul a spus că se duce s-o găsească pe mămica mea și s-o aducă înapoi, să stea cu noi. Tu ești ea?

– Tu ești ... Jon? veni șoapta gătuită.

El încuviință încet din cap, uitându-se la sticluța de parfum din mânuța lui.

– Mă cheamă Jonathan, dar toți îmi spun Jon. Asta e drăguță, nu-i așa? Este a ta?

– Este foarte drăguță, dar nu știu cui aparține. Tatăl tău nu mi-a spus.

O mișcare ușoară în prag o făcu să se întoarcă și să-l vadă pe Logan stând în prag. Îmbrăcat elegant, dar arătând foarte în largul lui într-un costum gri-petrol cu o cămașă albă strălucitoare și o cravată de saten, intra ca și cum ar fi avut orice drept.

– A fost a bunicii tale, ca și tot ce se află aici, Jon, spuse el calm, ciufulind părul mățos al băiatului, apoi luă sticluța și o puse înapoi pe masă. Mama ta preferă parfumurile care ne fac să ne gândim la soarele verii și la florile sălbatice.

Capul lui Jon se răsuci înapoi spre Kathryn.

– Deci *tu* ești mama mea! ... Într-o clipă, sări în pat și se năpusti în brațele ei ... Sunt atât de bucuros!

Aproape că o înăbuși cu îmbrățișarea lui și apoi îngenunche pastrându-și brațele în jurul gâtului ei. Ochii îi scânteiau și fețișoara lui mititică era toată numai un zâmbet, cu gura până la urechi.

– Tata mi-a spus că ești frumoasă dar mi-era teamă că nu vorbește serios! Chiar ești! La fel de frumoasă cum mi-a spus!

Fața Kathryn ei se făcu roșie ca racul. Era atât de fermecător, atât de inocent și încrezător, gata să accepte orice i-ar fi spus tatăl lui. Dar nu era copilul ei – era al lui Carol. Nu putea fi mama lui. O cuprinse furia, dar fu forțată s-o înăbușe. Indiferent ce ar fi spus, l-ar răni pe copil.

– Jon, vrei să te duci să-i spui doamnei Gresham că mama ta s-a trezit și vom coborî la micul dejun în câteva minute? spuse Logan cu

un zâmbet încurajator. Vreau să-i spun bună dimineța mamei tale și cobor și eu.

Își ridică fiul din pat și-l urmări cum aleargă spre ușă.

Când rămaseră singuri, Kathryn îi aruncă o privire furioasă.

– Nu joci corect! Cum i-ai putut spune astfel de lucruri? spuse ea înroșindu-se de iritate.

– Totul este corect ... începu el s-o îngâne.

– Noi știm că nu este vorba despre iubire, îl întrerupse ea, așa că trebuie să fie război.

Logan îi aruncă o privire arzătoare așa cum stătea în pat, în cămașa ei albă de noapte cu florile brodate de ea la decolteul mic și la manșetele mânecilor lungi. Părul ei lung și negru era prins la spate cu o panglică albastră, făcând-o să pară tânără și vulnerabilă.

– Nu ești îmbrăcată de război, spuse el încet așezându-se pe marginea patului lângă ea, ci ești îmbrăcată pentru ...

– Taci!

Umbra unui surâs satisfăcut îi licări în ochi. Se aplecă mai aproape de ea.

– Oh, inocenta mea dragoste, ești încă a mea. Mă întrebasesm adesea dacă ai fi cu altcineva. Dar văzându-te aici, înroșindu-te furioasă în casta și alba ta cămașă de noapte când stau atât de aproape, am răspunsul. Ești a mea. Întotdeauna ai fost a mea. Și acum Jon, fiindcă este fiul meu, are și el drepturi asupra ta.

– Nu! țipă ea. Este fiul lui Carol. Nu pot fi mama lui. Carol a fost soția ta, eu nu-i voi lua locul!

În ochii lui apăru o scânteie de neliniște.

– Jon știe despre Carol. Chiar dacă n-are decât cinci ani, este suficient de matur ca să știe. I-am spus că a murit la o săptămână de la nașterea lui. I-am spus și despre tine.

Se ridică în picioare și începu să străbată camera în sus și în jos, cu mâinile în buzunare. Fața lui era indescifrabilă când se răsuci spre ea.

– Ești singura femeie pe care am dorit-o vreodată ca mamă a copiilor mei, Kathryn. Vei fi soția mea – genul de soție care Carol n-a fost niciodată.

– Nu-mi vine să cred că spui asta, spuse ea în disperare. Cum poți spune astfel de lucruri acum când este moartă și nu se poate apăra? Tot ce ar fi putut să fie între noi s-a terminat. Nu înțelegi? Ai ales-o pe ea.

– Nu am avut de ales! Era ... acolo, își trecu mâinile prin păr. Nu s-a terminat între noi niciodată. M-am chinuit să te gădesc și nu te voim lăsa să mă părăsești iarăși.

– Carol va fi întotdeauna între noi.

Logan se întoarce și se duse la fereastră, uitându-se la norii de ploaie care se apropiau.

– Carol și cu mine am împărțit numele de Ramsey și bogăția. Nimic altceva n-am avut în comun.

– Ați avut în comun un fiu.

El nu se întoarce s-o privească o lungă vreme, dar când o făcu în cele din urmă, ochii îi erau lipsiți de veselie. Ea avu impresia că se luptă cu sine însuși. Începu să spună ceva, apoi se opri. Studie fața ei, apoi ridică din umeri cu resemnare.

– Nu-i voi permite să intervină între noi, Kathryn. Jon are nevoie de tine. Acum este cel mai important lucru. Aceștia sunt anii care-l formează în viață. L-ai văzut. Este atât de solemn și liniștit. Este mai mare decât vârsta lui și asta nu-i bine. Nu știe cum este să ai o mamă care te iubește – și crede-mă, este un lucru îngrozitor ... Fața lui se strâmbă de parcă își amintea ceva neplăcut, dar care trecu repede ...

Tu poți schimba asta. Te place. A fost ceva instinctiv, nu prefăcut.

– Te folosești de fiul tău, Logan! Chiar n-ai niciun fel de scrupule? șuieră ea.

Fața lui fu inexpressivă o clipă, apoi începu să zâmbescă.

– Situațiile drastice cer măsuri drastice. Tu iubești copiii. Te-am urmărit zile întregi la grădiniță – am știut că este singura cale să ajung la tine. Hai, recunoaște! Doar nu-l vei dezamăgi pe Jon. În cele din urmă, o să aibă mama pe care întotdeauna i-am dorit-o.

Ochii lui străluceau ca argintul viu când traversă camera și se întinse să-i dea o buclă după ureche. Era un gest intim care o făcu să se înroșească și inima să-i bată mai tare. Se strecură din pat pe partea opusă și-l înfruntă:

– Eu sunt mătușa lui. Dacă vrei să am grijă de el, foarte bine, o voi face. Dar nu-mi cere să mă pun în locul lui Carol și să fiu nevasta ta.

– Asta îți stă în gât, nu? se strâmbă el. Ei bine, și mie-mi stă în gât. Aș vrea să uit că a existat vreodată, și din câte am auzit că-ți făcea când erați amândouă mici, îmi închipui că și tu ai vrea să uiți. Hai s-o lăsăm în urma noastră. Este moartă. Las-o să rămână în trecut!

Kathryn își ridică bărbia și-și îndreptă umerii. Exista o demnitate rece în felul în care-l privea.

– Chiar ești lipsit de inimă? Carol a avut fiul tău. Este ceva ce nu poți schimba.

– Ba pot ... Logan înconjură repede patul prinzând-o lângă perete, luând-o de umeri și apropiindu-i fața de a lui ... Acum ești mama lui Jon fiindcă așa spun eu. Și vei fi soția mea peste câteva ore, fiindcă așa va spune un om al legii. Se întâmplă să fie un prieten al meu și am tras câteva sfori să facem totul legal. Tu ești a mea!

– Nu pot fi soția ta. Nu-mi poți cere asta!

Se întâmplaseră prea multe și ea nu-l putea ierta niciodată.

– Nu-ți cer, scutură el din cap. Deja s-a stabilit. Te-am întrebat acum cinci ani și ai spus da. Dar nu trebuie să te îngrijorezi că te voi forța. Niciodată n-am luat o femeie cu forța și n-am intenția să încep cu tine. Ți-am spus, un lucru pe care l-am învățat căutându-te este răbdarea. Vei veni la mine de bunăvoie, la momentul potrivit. Este singura cale care poate fi. Știu că încă mă iubești, chiar dacă nu recunoști nici față de tine, și sunt mulțumit să aștept până când o s-o faci ... Îi dădu drumul și se îndreptă spre ușă ... Îmbracă ceva frumos astăzi, adăugă el. Aceasta este o zi pe care toate miresele doresc să și-o reamintească, nu?

Era o zi pe care Kathryn mai curând ar uita-o. Era manipulată și totul se revolta în ea. Trebuia să existe o cale de a ieși din această belea. Poate că Logan credea că are totul sub control, dar îi va arăta că se înșală!

O jumătate de oră mai târziu, Jon stătea așteptând-o la capătul scării și o conduse spre camera unde se servea micul dejun, unde o prezentă cu mândrie doamnei Gresham, menajera lor.

– Iat-o, spuse el zâmbind. Mămica mea!

Emma Gresham, o femeie rotunjoară cu bucle cărunte, întinse mâna și-i zâmbi lui Kathryn.

– Îmi pare atât de bine că sunteți aici, doamnă Ramsey. Jon este ca un cintezo de azi-dimineață. Sunt absolut uluită de schimbarea lui! Kathryn se încruntă ușor, strângându-i mâna înainte de a se uita la Jon. El îi zâmbi și se lipi de ea, strecurându-și mâna mititică într-a ei.

Ochii doamnei Gresham scânteiară.

– Înțelegi ce vreau să spun? Înainte era așa de solemn și de liniștit. Niciodată nu scotea mai mult de două vorbe. Și nu lăsa pe

nimeni să-l atingă. Acum, uitați-vă la el! Vă ține de mână și nu a încetat să zâmbească în ultima jumătate de oră ... Ciufuli părul lui Jon și-l bătu peste umerii slăbuți, apoi se îndreptă spre bucătărie, adresându-i Kathrynei încă un zâmbet de bun venit ... Și este prima oară când nu se dă înapoi când îl ciufulesc. Micul dejun este aproape gata. Presupun că Jon va avea și poftă de mâncare, pe lângă alte schimbări. Faceți-vă comodă, doamnă Ramsey. Mă întorc într-un minut.

Kathryn se așază la masa rotundă masivă și Jon își trase scaunul foarte aproape de ea. Ea îi dăruie un zâmbet nesigur, iritată de senzația că, într-un fel, tocmai pierduse o altă bătălie. Logan nu mai era singur. Acum existau doi după care i rupea inima și asta nu era cinstit! Brusc, se întoarse și ochii îi hoinăriră nervoși prin cameră.

Era lungă, largă și strălucitoare, chiar cu norii grei care se vedeau prin ferestre. Cineva plasase un mic vas cu flori în mijlocul mesei și culoarea delicată a petalelor lor contrasta cu albul-ivoriu al feței de masă de damasc și a cristalelor și argintăriei de acolo. Pereții erau lambrisați cu stejar, iar draperiile aurii ale ferestrelor se asortau cu covorul oriental de pe podea. Ar fi putut fi o cameră veselă, dar mobila grea o făcea să pară apăsătoare. Masa era prea mare, scaunele prea grele. Era ca și cum cine a decorat camera ar fi vrut să demonstreze că banii nu contau. Doar florile nu-și găseau locul aici. Și apoi, realizează că erau făcute din mătase, iar Jon o privea poznaș.

– Le-am adus din cealaltă cameră, pentru că sunt drăguțe și sunt ca cele de pe cămașa ta de noapte.

Kathryn simți un nod în gât.

– Mulțumesc, Jon. A fost frumos din partea ta. Vocea îi tremura și începu să clipească repede. Este o casă mare, așa-i? se grăbi ea să schimbe subiectul. Ță ... cum reușești să te descurci în ea?

– Este îngrozitor de mare, nu?

Ea râse, neajutorată.

– Mi-e teamă că m-aș pierde fără o hartă!

Fetișoara lui deveni dintr-o dată serioasă.

– Dacă te pierzi, eu te voi găsi ... Și apoi, după o tăcere încordată: tatăl mi-a spus că i-au trebuit cinci ani să te găsească. N-o să mai pleci niciodată, așa-i?

Ea își ținu respirația și-și ridică bărbia. Fiori de gheață îi alunecară de-a lungul spinării când îl zări pe Logan stând în pragul ușii și observând-o, la fel de atent la răspunsul ei ca și Jon. Ochii ei se întâlneau cu ai lui pentru o clipă plină de iritare. Naiba să-l ia! Cum își puneă fiul într-o astfel de situație?

– Tatăl tău ți-a spus asta? spuse ea, încă uitându-se la Logan.

Jon dădu din cap și-și păstră ochii solemn asupra feței ei, care-și pierdea rapid culoarea.

– A spus că sora ta a murit, dar el o să te găsească pe tine și o să te aducă înapoi să mă vezi. A spus ... a spus ... înghiți în sec și se ridică în picioare, tremurând din tot corpul.

Neputincioasă, Kathryn își puse brațele în jurul lui, ținându-l strâns lângă ea, până când trupul lui micuț începu să se relaxeze.

El îi mormăi pe umăr:

– A spus că tu ești cea care ar fi trebuit să fii mama mea și când o să te întorci și o să vorbești cu mine, n-o să mă mai părăsești. Nu-i așa?

Se lăsă o tăcere grea când ea continuă să-l țină îmbrățișat, apoi se uită în ochii lui și simți un fior pătrunzând-o. Fiind fiul lui Carol, avea sânge de-al ei în vine. Era tot ce putea fi mai apropiat, în afară de un fiu al ei.

– Nu, Jon, șopti ea în cele din urmă. Nu, nu te voi părăsi.

Tatăl tău a avut dreptate.

Odată ce te-am văzut și am vorbit cu tine, cum aş putea să te părăsesc?

Nu voia să se uite la Logan. Știa că fața lui ar fi plină de triumf. Dar nu voia să recunoască înfrângerea. Poate că el câștigase această bătălie, dar războiul abia începea.

Capitolul 3

La ora unu în acea după-amiază, furtuna care amenințase toată dimineța se dezlănțui. Mergeau cu mașina prin vânt și o ploaie ca o cortină întunecoasă străbătută din când în când de luminile fulgerelor. Ploaia cădea nemiloasă peste umerii lor în timp ce alergau pe treptele judecătoriei. Logan încercă s-o protejeze pe Kathryn să nu se ude, dar umbrela nu era de niciun folos în vânt și odată în interiorul clădirii, se întoarse să se uite la ea și văzu că este udă complet.

— Nu-i un început prea grozav pentru noi, nu? spuse el plin de regret, înainte de a-i lua haina și a i-o scutura pe podea.

Kathryn stătu nemișcată și tăcută, neîndrăznind să spună ceva. Părul ei negru și lung era plin de picături de ploaie, strălucitoare. Rochia pe care o purta, cea mai bună pe care o avea, era din lână bleu ca un cer de vară și-i accentua paloarea pielii. Logan își scoase propria haină strângându-și supărat buzele și, împreună, intrară să-l caute pe judecătorul care urma să officieze ceremonia.

Kathryn observă că nimeni nu era pe coridorul slab luminat când trecură pe acolo și fu bucuroasă pentru asta. Nu vroia să i se facă

urări și să primească felicitări. Aceasta era o farsă de căsătorie doar pentru binele fiului lui și nu suporta gândul de a pretinde că este o mireasă fericită.

Judecătorul Hammond era un om mare, chel și amabil, care-i întâmpină cu un zâmbet larg.

– Intrați, intrați, spuse el. Vă așteptam ... Luă mâna lui Logan cu prietenie, apoi se întoarse spre Kathryn cu o privire pătrunzătoare... Și Kathryn Marshall. Ei bine, Logan mi-a spus multe lucruri despre tine.

Ea îi întoarse privirea cu fermitate, dar nu-i zâmbi la rândul ei.

O încruntare vagă traversă fața lui când le făcu semn să se așeze în două fotolii de piele din fața biroului său.

– Acum, își limpezi el zgomotos vocea, trebuie să-ți pun câteva întrebări, domnișoară Marshall ... Ca să ... să mă asigur că această căsătorie este legală. Înțelegeți?

Ea încuviință slab din cap, întrebându-se ce ar face dacă ar ști motivul real al acestei căsătorii. Ar fi șocat? Poate nu, hotărî ea. La vârsta și poziția lui, probabil nu l-ar mai surprinde nimic.

– De bunăvoie iei parte la această căsătorie? Întrebă el încet.

Ea continuă să-l privească fără să ezite, iar vocea îi era clară și calmă.

– Da, de bunăvoie.

– N-ai fost forțată în vreun fel?

Kathryn simți mai mult decât îl văzu pe Logan înțepenind lângă ea. Mâinile lui stăteau pe brațele fotoliului, dar îi simțea trupul rigid vibrând. Se întoarse și întâlni ochii lui implacabili, dar nu citi nicio expresie în ei. Și apoi crezu că vede un regret trecător și tresări.

– Nu, domnule, spuse ea după un lung minut, încă uitându-se la Logan. N-am fost forțată. Vreau să mă mărit cu Logan.

Judecătorul se aplecă în față, cu mâinile împreunate peste maldărul de hârtii care îi acopereau biroul, fixând-o pe sub sprâncenele albe și stufoase:

– Îl iubești pe acest bărbat? șopti el.

Un roșu-aprins i se urcă de la gât spre rădăcina părului și-și coborî privirea în poală, unde își răsuci mâinile, neajutorată.

– Iartă-mă draga mea, spuse el cu un zâmbet satisfăcut. Sunt doar un prost bătrân. Dragostea nu este ceva imperativ într-o căsătorie, deși este de ajutor. Cunosce familia Ramsey de ani de zile și Logan îmi este ca un fiu. Vreau să fie fericit, asta-i tot. Nu trebuie să-mi răspunzi la întrebare.

El se ridică apoi și le ceru să stea împreună pentru a-și putea face legămintele.

Ceremonia fu scurtă și Kathryn se mișcă la fel ca un automat, vorbind într-o șoaptă răgușită când mâna lui Logan pe mijlocul ei o îndemnă să spună cuvintele adecvate. Vocea lui era gravă, clară și fermă, mâna sigură, când îi puse în deget inelul de cununie. Ea aproape scăpă cercul de aur care era al lui. Mâinile îi tremurau atât de tare încât, în cele din urmă, el își puse singur inelul. Nu mai urmă sărutul obișnuit, deși judecătorul se aștepta la unul și ea nu-și putu ascunde ușurarea când Logan se îndepărtă.

Doar după ce își semnă numele într-un document, îi remarcă și pe ceilalți din încăpere. Erau doi bărbați nesemnificativi care, după ce își trecură numele sub al ei și al lui Logan înainte de a se înclina adânc, plecară la fel de tăcut precum veniseră.

Martori, gândi ea. Totul legal și corect. El nu uitase nimic. Și, dintr-o dată, o cuprinse furia. Căsătoria lui cu sora ei, Carol, nu fusese făcută pe furiș. Ceremonia lor fusese ținută într-o biserică. Carol purtase o frumoasă rochie albă de dantelă și avusese orhidee

în brațe. Sute de oameni îi întâmpinaseră când pășiseră în soarele strălucitor, explodaseră blițuri și se aruncase cu orez, iar fotografiile lor apăruseră în toate ziarele din țară.

Dar ea era aici într-un oficiu decrepit care mirosea a dezinfectant, înaintea unui judecător care era vechi prieten al familiei Ramsey, cu doi martori necunoscuți, care probabil erau plătiți bine să-și țină gurile. Ce diferență! Dar mai apoi, întreaga ei viață cu Logan va fi în întregime diferită față de cea pe care o împărțise cu Carol. Pentru un lucru, nu vor mai exista niciodată copii pentru el. Înghiți în sec și reuși să forțeze un mic zâmbet pe fața-i lipsită de culoare.

Judecătorul Hammond se întoarce la masa lui și turnă un lichid gălbui în trei pahare:

– Să aveți o căsătorie lungă și fericită, spuse el tare, ridicându-și paharul către ei. Și poate că în curând să fiu chemat să fiu nașul primului vostru copil.

Îl bătu pe Logan pe spate și-i zâmbi plin de bunăvoință lui Kathryn, care se făcuse roșie ca focul.

Nu se întoarseră acasă când îl părăsiră pe judecător. Logan o duse într-un mic restaurant elegant unde era evident că era cunoscut. Chelnerul-șef îi întâmpină cu un zâmbet larg și-i conduse la o masă pregătită pentru două persoane, lângă o fereastră acoperită cu draperii aurii.

Când Logan îi ceru să le deschidă, omul păru surprins, dar făcu ceea ce i se ceruse.

– Este o zi teribilă să fii afară, domnule Ramsey, murmură acesta uitându-se la scena furtunii ce li se oferea prin geam.

– Pentru mine este cea mai minunată zi! îi zâmbi Logan chelnerului.

Pe fața acestuia apăru o expresie de surprindere sinceră.

– Sunteți singurul care a spus asta în toată această zi! râse el și-i dădu lista de vinuri.

– Ce vrei, scumpa mea? Întrebă Logan înainte de a se întoarce chelnerul. Șampanie și caviar, ca să sărbătorim?

Din fața ei dispăru orice urmă de culoare și-l privi în silă.

– Nici să n-aud!

– De ce nu? Ultima dată când am băut șampanie împreună a fost în ziua în care ai promis să te măriți cu mine. Ți-amintești? Cinci ani, Kathryn. I-am putea sărbători astăzi. Acum, ești soția mea, nu logodnica. A trecut multă vreme.

– Te rog, nu vorbi despre asta, șopti ea.

– De ce? Nu vrei să ți se reamintească acea zi? Stăteai în fața mea într-un elegant restaurant francezesc, zâmbind, radiind de fericire. Ochii tăi erau ca niște stele scânteind albastre. Mi-ai spus că n-ai gustat șampanie sau caviar înainte. Era o zi a premierelor pentru tine.

Kathryn închise strâns ochii. Fusese o zi a premierelor, bine. Logan stătea în fața ei acum, arătând atât de chipeș în costumul lui, dar o imagine mai puternică îi apăru în memorie. Încercase s-o șteargă de atâtea ori din minte, dar era întotdeauna acolo și întotdeauna apărea inevitabil atunci când se aștepta mai puțin.

Îi vedea trupul musculos, plin de putere strălucind în lumina lunii, sub pinii de lângă casa mătușii Miriam. Pielea lui goală avea o transparentă argintie, ireală.

Și apoi o văzu pe Carol, tot goală, cu fața aproape de a lui, încheștați într-o îmbrățișare pasională, consumați de focul a ceea ce făceau, orbi la oricine și orice, în afara plăcerii senzuale păgâne ce și-o ofereau unul altuia.

Oare Logan fusese cel care-i spusese doar cu câteva ore înainte: "Kathryn fii soția mea. Lasă-mă să te iubesc cum știu că meriți!"

O ură neagră și amară i se urcă în piept, dar se înfioră și încercă să-și vină în fire, concentrându-se asupra fulgerelor care străbăteau cerul.

– N-am uitat acea zi, șopti ea. Și ai dreptate, a fost o zi a premierelor pentru mine.

Până atunci nu mai experimentase niciodată trădarea.

Chelnerul veni și plecă și ea nu realizase că acesta luase comanda lui Logan până când nu i se așeză o farfurioară în față. Se uită la movilița neagră și aproape se înecă.

– Tu ești cel care a uitat, Logan. Nu-mi plac astea. Prea sărate, îți amintești? ... Apoi se calmă și-și înăbuși impulsul de a-i azvârli caviarul în față ... Ar trebui să fii mai atent, să nu mă confunzi cu Carol.

El râse scurt.

– Nu te îngrijora, nu voi face niciodată asta. Pentru un lucru, Carol a fost cam ca maică-mea. Avea gusturi costisitoare și ea. N-avea importanță ce era, atâta timp cât costa o grămadă de bani și oricine își dădea seama cât plătise. Dar nu tu, dragostea mea, niciodată tu.

– Banii tăi nu înseamnă nimic pentru mine, șopti Kathryn cu vehemență.

– Știu asta. Niciodată n-am știut care este prețul tău. Ești unica femeie pe care n-aș putea-o cumpăra și totuși ai fi putut avea totul. Vroiam să-ți dau tot ce aveam, dar ai plecat de lângă mine. De ce, Kathryn? Spune-mi, acum. De cinci ani vreau să știu. De ce m-ai părăsit?

Sunetele slabe din încăpere deveniră zgomotoase în tăcerea dintre ei, murmurul vocilor, clinchetul argintăriei. Undeva în

apropiere se auzi clinchet de gheață într-un bol în timp ce un chelner trece cu pași înăbușiți pe lângă ei. Și peste toate acestea, stropii de ploaie bătând în ferestre și tunete bubuind la distanță.

Ea îi întoarse privirea intensă fără să clipească, iar vocea îi era calmă și rece:

– Am văzut în cele din urmă că nu erai cu nimic diferit față de oricare alt bărbat. Toate iluziile muriseră. Fusesem o proastă să-ți ofer cu toată inima dragostea mea.

Logan o privi uimit, apoi gura i se strâmbă în timp ce pe față îi apăruă emoții contradictorii.

– M-ai părăsit fiindcă nu m-am ridicat la înălțimea unui ideal pe care-l aveai în minte? nu-i veni lui să creadă. Niciodată n-am pretins altceva decât că sunt un om obișnuit. Cine ți-a deschis ochii, iubita mea?

– Tu ai făcut-o, spuse ea cu amărăciune. Tu ... și Carol. Acum, spune-mi ceva. De ce te-ai căsătorit cu ea? Și atât de repede după plecarea mea?

Un roșu-intens coloră fața lui, dar expresia îi rămase dură.

– Avea nevoie de numele meu.

Kathryn rămase dintr-o dată nemișcată, fața i se albi și își încleștă mâna de masă. Camera se învârti cu ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu negase, dar franchețea lui o năucise.

– Era însărcinată, spuse ea cu o voce impasibilă, și a trebuit să te căsătorești cu ea.

– Ți-a spus ea?

– Nu. Dar ar fi trebuit să știu, nu?

Carol era genul de față de care erai prins mai devreme sau mai târziu. Scoase un mic hohot de râs. *Dar de ce a trebuit să fii tu? îi veni ei să strige. Știai cât de mult te iubeam.* Închise ochii cu durere

și văzu din nou imaginea care o urmărea, trupurile lor încleștate în lumina argintie a lunii ...

– M-ai dezamăgit, spuse Logan cu un soi de mânie curioasă pe față. Știam că erai o romantică, plină de visuri copilărești, dar nu am gândit niciodată că erai o proastă. Ți-ai stabilit un ideal imposibil în minte și apoi m-ai părăsit fiindcă eu nu-l puteam atinge. Nu știi nimic despre bărbați? Niciunul dintre noi nu este perfect ... Vocea lui deveni răgușită și strânse din pumni ... Atâta timp pierdut ... Dacă te consolează cu ceva, să știi că n-ai fost singura deziluzionată. Credeam că avem ceva special. Credeam că dragostea noastră era astfel încât puteam spune totul. În loc de asta, tu ai ales calea ușoară și ai fugit.

Kathryn îl privi, fierbând de furie. Cum îndrăznește să întoarcă lucrurile și să le facă să pară de parcă ar fi fost vina ei? Nu știa prea multe despre bărbați, dar el nu trebuia să ia ceea ce îi oferea Carol, nu? Putea să reziste celui impuls special, nu-i așa?

– N-a fost calea ușoară, Logan, fu tot ce reuși să spună.

– Ei bine, acum avem amândoi ochii larg deschiși și poate că este pentru binele nostru. Vom lăsa pur și simplu trecutul în urmă și vom continua de aici. Vreau să-ți amintesc un lucru, totuși. Ai devenit astăzi soția mea, dar mai important, ai devenit mama lui Jon. Încearcă să-ți amintești asta, vrei? ... Apoi se uită la ceasul de la mână... Când o să plecăm de aici, o să trecem pe la biroul meu. Dennis McIntyre a întocmit câteva hârtii să le semneze – pentru a te numi tutorele lui Jon dacă mi s-ar întâmpla mie ceva.

Îl urmări cum își golește paharul de șampanie și-i simți completa îndepărtare de ea. Continua să stea acolo uitându-se la ea, dar știa că tot ce vede era doar fața solemnă a băiețelului. El era cel mai important. Între ei nu rămăsese nimic altceva.

Ploaia continua să cadă asupra lor cu putere, când intrară în clădirea unde se afla biroul lui și Kathryn renunță să se mai șteargă. Părul îi era lipit de față, iar haina îi era learcă. Când mergea scotea un sunet distinct de lipăit.

În lift, Logan, care o domina cu înălțimea, nu părea deloc afectat de dezlănțirea naturii. Haina lui și pantofii nu se udaseră. Doar părul îi strălucea de picături strălucitoare. Înalt, mândru și tăcut, nu permitea nimănui, nici măcar vremii să-l atingă.

Totul era nemișcat când intrară pe coridor. Aici, nu putea fi auzită ploaia. Când deschise ușa de la biroul lui, o femeie zveltă, blondă, așezată în spatele mesei de lucru, îl salută cu un zâmbet.

– Logan ... domnule Ramsey ... mi-ai lipsit!

– Bună, Margaret, spuse el salutând-o absent. Faci să pară de parcă aș fi fost plecat de multă vreme.

– N-ai fost aici de aproape o săptămână ... ceea ce înseamnă mult pentru dumneata, râse ea calm și stăpână pe sine înainte de a-și întoarce atenția asupra Katrynei. Sunteți împreună?

El luă un vraf de scrisori de pe masă, uitându-se în grabă peste ele și înainte să poată zice ceva Kathryn, spuse:

– Dennis McIntyre trebuie să se întâlnească la ora trei cu noi. Când vine, invită-l înăuntru, da? ... Începu să meargă către biroul lui și spune foarte liniștit: Și da, Kathryn și cu mine suntem împreună, Margaret. Poți fi prima care să ne feliciți. Ne-am căsătorit astăzi.

Margaret întepeni, fața i se albi și-i privi năucă. Apoi, își reveni brusc și-i zâmbi lui Logan, un zâmbet care n-o păcăli pe Kathryn nici măcar pentru o clipă.

– Felicitări! Sper ... sper să fiți foarte fericiți!

Logan încuviință din cap și dispăru în biroul lui, dar Kathryn rămase acolo, privind-o cu compasiune. Era clar că Margaret era

îndrăgostită de el. Probabil că sperase că o va remarca ceva mai mult decât ca pe fata atât de eficientă în serviciul lui. Și ea fusese în poziția ei și când Logan începuse să-i dea atenție, înflorise ca un trandafir care tânjise după soare.

– Îmi pare rău că ți-a spus așa, rosti ea încet.

Margaret se întoarse repede spre un dulap și se chinui cu un sertar înainte să-l deschidă.

Kathryn văzu cum îi cad umerii și stăpânirea de sine o părăsește.

– Crede-mă, dacă aș fi știut ...

– Oprește-te, doamnă Ramsey, șopti ea cu venin. Nu vreau mila dumitale. N-am nevoie de ea.

Kathryn făcu involuntar un pas înapoi și se înfioră de răutatea din ochii căprui ai lui Margaret.

– Nu este doar un Ramsey pe pământ. Trebuie să-mi schimb tactica și să mă concentrez asupra lui Paul. De acum, divorțul lui trebuie să fie pe sfârșite.

Kathryn își duse uimită mâna la față.

– Paul?

– Fratele lui Logan – cealaltă jumătate a lui. Paul Ramsey, pianistul care dă concerte, șuieră Margaret. Aproape la fel de frumos și de bogat. Nici pe jumătate atât de bărbat ca Logan, dar banii lui ar trebui să compenseze asta.

Ea dădu din umerii ei slăbuți și întorcându-se, își netezi taiorul bej, din nou stăpână pe ea.

Kathryn stătea și se uita cu gura căscată la ea.

Putea chiar atât de ușor să treacă de la un frate la altul? Sau vorbea în ea mândria rănită? Nu-l întâlnise niciodată pe Paul, dar își amintea vocea lui la telefon, când lucra aici. Era ca o catifea. Inima ei romantică zvâcnea când se gândea la el dând concerte în toate

orașele europene, în fața regilor și reginelor și a marilor oameni de stat. Sperase ca într-o zi să-l cunoască pe acest faimos om, dar nu reușise niciodată. Acum, era cumnatul ei.

— Kathryn! comanda lui Logan îi pătrunse gândurile și-i aduse culoare în obraji. Vino încoace! Sunt sigur că Margaret are mai multe de făcut decât să stea de vorbă cu tine.

Ochii lui Margaret se îngustară, dar Kathryn era prea tulburată să observe. Se strădui să-și vină în fire și-l urmă în tăcere.

Logan își scosese haina și-și suflecăse mânecile de la cămașă, iar acum privea încruntat pe fereastră.

— Scoate-ți haina, îi spuse el rece, înainte de a face pneumonie.

Ea nu-i răspunse, dar făcu ce i se ceruse, apoi se așeză cuminte într-unul din fotoliile din fața biroului.

Trecură minute lungi până când el se întoarse s-o privească și când o făcu, ochii îi erau plini de răceală. Rochia ei era udă la umeri și la corsaj acolo unde ajunsese ploaia, iar părul îi atârna în șuvițe ude pe spate. Își putea închipui ce imagine prezenta, mai ales dacă era comparată cu secretara lui cu costumul ei bej impecabil și părul blond și strălucitor. Fața lui fu mohorâtă pentru un moment, apoi, fără un cuvânt, se duse spre oficiul lui Margaret și dispăru.

Îi scăpă un oftat și brusc, totul începu să se învârtă în jurul ei. Închise ochii o clipă pentru a nu mai vedea prin fereastră potopul de afară. În fond, ce făcea aici? Măcar de i s-ar ridica greutatea de pe inimă. Măcar de ar putea șterge ultimii cinci ani și s-o ia din nou de la început. Măcar de nu i-ar fi văzut pe Logan și pe Carol. Măcar... măcar ...

— Kate? Kate?

Cineva o scutura și apoi simți un braț în spatele umerilor și un pahar rece lângă buze.

– Te simți bine, Kate?

Vocea nu-i era familiară. Și cine o striga Kate? Nimeni nu-i mai spunea așa de mult. Apa rece îi trecu printre buze și i se scurse pe bărbie. Clipi, confuză.

Un bărbat înalt, subțire și șaten, purtând ochelari, o privea insistent. Mustata lui deasă se mișca așa de tare, încât îi veni să râdă.

– Te simți bine, Kate? întrebă el.

Descoperi că era strâns ținută de Logan la piept. Brațul lui îi înconjură umerii, în timp ce-i întindea un pahar cu apă.

– Bea asta, spuse el blând.

Era așa de bine să fie aici și nu voia să se miște, dar avocatul lui Logan, Dennis Mc.Intyre, stătea în fața ei, foarte speriat.

– Dennis! șopti ea. Arăți așa de diferit cu această mustată îngrozitoare.

El se dădu înapoi, apoi scoase un hohot de râs ușurat.

– Aceeași veche Kate! Ne-ai făcut să tragem o spaimă ...

Îl simți pe Logan înțepenind, înainte de a se îndrepta și a o așeza pe un fotoliu, ca apoi să se întoarcă la masa lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu un fior, lipsindu-i căldura trupului lui.

– Ai leșinat, spuse Logan supărat.

– Oh ... Se simțea foarte mică.

– Nu-l lăsa să te necăjească. După cum îl cunosc pe Logan, te-a grăbit dintr-un loc într– altul fără a-ți lăsa timp să-ți tragi răsuflarea, îi zâmbi Dennis.

Nu-i de mirare că ai leșinat – să te măriți cu el într-o zi ca aceasta! Dacă ...

Logan îl întrerupse.

– Dă-i te rog hârtiile pe care trebuie să le semneze.

– Ai grijă, poate că mă poți bate pe terenul de tenis, dar aici eu sunt șeful, bătu Dennis cu degetul în documentele aflate în fața lui. Nu le va semna până nu va fi în posesia integrală a facultăților mintale. Altfel nu vor fi legale.

– Încetează să vorbești ca un avocat, oftă Logan iritat. Vreau să terminăm cât mai repede, ca s-o pot duce acasă. În acest moment, nu este cea mai robustă persoană. Ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi acest lucru, nu să-i faci ochi dulci soției mele.

– Nu-i fac ochi dulci! Kate era prietenă cu mine cu mult înainte de a te întâlni pe tine.

– Vorbiți amândoi de parcă n-aș fi aici, interveni Katryn, încercând să oprească cearta dintre ei.

– Nici n-ai fost câteva minute bune, se încruntă iritat Logan.

– Dar acum sunt aici, se înroși ea. Ce vreți să semnez?

– Nu te-aș sfătui să semnezi nimic înainte de a citi, o sfătui Dennis.

Logan se încruntă la el.

– Știe că n-aș pune-o să semneze ceva dacă n-ar fi în interesul ei.

– Faci din ea o femeie bogată, independentă, ca mamă a lui Jon. Trebuie să fie conștientă de asta.

Dintr-o dată, sângele îi dispăru din față și ea îl privi pe Logan cu ochi chinuți.

– Ce spune? întrebă ea.

Logan își trecu o mână prin păr și se frecă la ceafă înainte de a se ridica de pe scaun și a se duce la fereastră ca să privească ploaia.

– Doar semnează hârtiile, spuse el, buzele subțindu-i-se.

– Nu! Știi că nu vreau banii tăi!

– Acum, ești soția mea. Banii sunt ai tăi chiar dacă semnezi sau nu.

– Nu sunt de vânzare!

Îi aruncă vorbele înainte de a-l împinge pe Dennis pentru a trece și a face accidental să se împrăstie hârtiile lui pe podea. Nu se întoarce, ci fugi afară din birou.

Logan vru să se ducă după ea, dar Dennis îl opri.

– Las-o să plece. Dă-i câteva minute să se adune. O s-o trimitem pe Margaret după ea la toaletă, când va avea timp să-și dea seama ce încerci să faci cu adevărat.

Mulțumesc, gură mare, spuse Logan cu asprime, urmărindu-și avocatul care îngenunghese pentru a strânge hârtiile. Dacă ți-ai fi ținut gura, ar fi semnat și am fi în drum spre casă. Acum, va trebui să încerc s-o fac să înțeleagă, dar nu cred că o va face. Doamne! I-ai văzut fața? Mă urăște de-a dreptul!

– Nu crezi că are dreptate? Dennis se ridică și îndreptă hârtiile într-un vraf ordonat. Ai făcut-o soția ta – oricine ar crede că vei încerca s-o înțelegi. Dar nu, puternicul Logan Ramsey trebuie să facă boacăne și să folosească forța, gândindu-se numai la el, ordonându-i să semneze acestea fără să-i explice despre ce este vorba. Kate este o persoană care răspunde la tact și blândețe.

– De unde știi atât de multe despre nevastă-mea?

– Mă întâlneam cu ea când avea nouăsprezece ani – chiar înainte de a începe să lucreze la tine. Acesta este marele reget al vieții mele. N-ar fi trebuit niciodată s-o las să se îndepărteze de mine.

– Și de ce ai făcut-o? Sau a încetat ea să te mai vadă?

Dennis zâmbi acru.

– Într-o seară, am trecut pe la ea, fără a-i telefona în prealabil. A răspuns Carol la ușă. Este nevoie să spun mai mult?

Fața lui Logan se congestionă de mânie.

– Ai preferat-o pe Carol Kathrynei?

– N-am fost singurul. Tu te-ai însurat cu Carol.

– Și tu știi de ce.

– Da, știi de ce, scutură trist din cap, Dennis. Dar Kate știe?

– Știe că a trebuit să mă căsătoresc cu Carol fiindcă era însărcinată, dar n-am discutat în detaliu. Nu părea pregătită să asculte de rațiune. Nu știu dacă o pot face să înțeleagă.

– Ai face bine să încerci. Te-ai însurat cu ea, dar nu este a ta încă. Poate să nu fie niciodată a ta.

– Margaret! strigă Logan după secretara lui. Du-te la toaleta doamnelor și ad-o pe Kathryn înapoi aici. Acum!

Dar când Kathryn fugise din birou nu se dusese la toaleta doamnelor, ci luase liftul și apoi o rupsese la fugă prin ploaie. Vroia să pună cât mai mare distanță între ea și Logan.

El credea că putea s-o cumpere! Ploaia îi cădea peste față și într-un minut fu udă din cap până-n picioare. Dar nu simțea nimic. Era conștientă doar de o umilință groaznică. O păcălise să se mărite, băzându-se pe cumsecădenia ei, cerându-i să fie mama fiului lui. Ea o făcuse dintr-un simț de obligație față de copilul surorii ei, o victimă inocentă a iresponsabilității lui Logan. Dar în încercarea de a-i plăti acest lucru, o lipsise de respectul de sine și asta nu putea tolera. Va fi o mamă pentru fiul lui, dar nu va fi cumpărată.

Capitolul 4

Kathryn nu avea o destinație specială în minte când alergă pe străzi în ploaia rece. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, urmate de tunete asurzitoare. De câte ori își ducea o mână peste ochi, încercând să-și protejeze fața, își dădea seama că era în zadar. Ploaia era atât de deasă, încât nu vedea pe unde merge. Și atunci, îi veni să râdă. Ce importanță avea? N-avea unde să se ducă.

Când se opri la colțul unei străzi, încercând să descopere unde se află, o pală puternică de vânt o făcu să se clatine și aproape își pierdu echilibrul.

– Domnișoară! Hei, domnișoară!

Auzi o voce și zări prin ploaie un taxi stând lângă trotuar cu portiera deschisă, invitând-o.

– Arătați de parcă ați avea nevoie de o mașină, strigă șoferul pentru a acoperi zgomotul vântului.

Kathryn clipi, înfiorându-se, apoi își desfăcu mâinile într-un gest de neputință. Când fugise de la Logan își lăsase poșeta și mantoul acolo.

– Nu ... n-am bani să plătesc, îi explică ea.

– Tot sunt în drum spre casă. Va fi fapta mea bună pe ziua de azi. Hopa sus, domnișoară. Nu sunteți îmbrăcată pentru o astfel de vreme.

Nu era în situația de a-l contrazice.

– Mulțumesc, spuse ea mișcată, urcându-se în mașină și închizând portiera.

– E-n regulă, domnișoară. N-ar trebui să fiți afară pe o zi ca asta. Unde mergem?

Se uită la fața prietenoasă și plină de compasiune a omului. Îi amintea de mătușa Miriam. Fără să se gândească, îi dădu adresa.

Când taxiul opri în fața unei case coșcovite, șoferul o privi întrebător:

– Sunteți sigură că acesta este locul?

Era întunecos și neprimitor, arătând părăsit.

Kathryn se întoarse spre el și încercă să-și oprească dinții din clănțănit.

– Mătușa mea a fost bolnavă. Locul nu arată chiar ... chiar așa de rău înăuntru.

El zâmbi, plin de ușurare.

– Să scoateți hainele ude imediat, domnișoară și să beți o cană de supă fierbinte, ca să nu vă îmbolnăviți. Și eu am o fiică de vârsta dumneavoastră și nu mi-ar plăcea dacă n-ar avea grijă de ea. O să faceți ce v-am spus?

– Mulțumesc, spuse ea cu un murmur recunoscător. Așa voi face.

Rochia îi era lipită de trupul slăbuț când deschise portiera și păși în ploaie. Poarta ruginită de fier trosni din balamale când o deschise pentru a intra printre buruienile ude care acopereau poteca. Ghimpii unui tufiș bătrân de trandafiri îi înțepară picioarele, în timp ce se împiedica în întuneric, ștergându-și cu mâna de pe față

picăturile de ploaie amestecate cu lacrimile care începeau să i se scurgă pe obraji. Nu auzi când taxiul plecă.

Respira greu când se târî pe trepte și deschise ușa din față cu un scârțait ce răsună între pereții casei mici. Intrând în holul întunecos, cercetă casa. Totul era liniștit în întunericul mucegăit. Nu se auzeau decât bătăile inimii ei și clănțănitul dinților.

– Mătușă Miriam? șopti ea.

Un fulger orbitor sfășie cerul, luminând interiorul cămăruței, urmat de un tunet asurzitor. Își duse mâinile la urechi și băjbăi dintr-o cameră în alta în lumină intermitentă și întuneric. Doar pentru o clipă micuța cameră de zi fu luminată și văzu vechiul balansoar gol în colțul de lângă cămin.

– Unde ești, mătușă Miriam? strigă ea disperată. Sunt acasă!

Tunetele continuau să bubuie în jurul ei și în depărtare. Intensificarea potopului de ploaie se potrivea cu pulsul ce-i zvâcnea la tâmpile, când își trecu degetele-i tremurătoare prin părul ud. Rochia ei udă se mula pe ea ca o a doua piele și pe spate îi alunecau fiori de gheață. Apoi o cuprinse un calm curios când apăsă clanța de la dormitor. În tăcere, deschise ușa și intră în cămăruța liniștită. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și acum putea vedea clar. Totul era aici la fel cum fusese întotdeauna.

Mișcându-se încet, aproape ca vrăjită, se apropie de patul de modă veche, din puf, care fusese mândria și bucuria mătușii sale. Totul în acea cameră emana confort și siguranță. Doar aici, în această casă, cunoscuse tandrețe și respect. Amintirile mult uitatei copilării o copleșiră.

Când autoritățile le anunțaseră pe ea și pe Carol că părinții lor muriseră într-un accident de mașină, mătușă Miriam fusese cu ele să le îmbărbăteze. Le adusese aici și le instalase în acest pat moale și lat

și le spusese că niciodată nu vor fi târâte în vreun orfelinat. Erau o familie și va avea grijă să fie împreună mereu.

Kathryn își scoase hainele ude și se trânti între cearșafurile mucegăite. Erau moi și călduroase și începu să plângă cu sughituri. Mătușa Miriam era moartă, la fel și Carol. Nu mai avea pe nimeni. Niciodată nu se simțise mai părăsită și mai singură.

Timpul trecea greu și când începu să se potolească furtuna de afară, se potoli și plânsul ei. Ochii îi erau umflați și uscați așa cum zăcea în întuneric dorindu-și s-o înghită uitarea binefăcătoare. Dacă nu l-ar fi văzut pe Logan cu Carol în acea noapte! Cât de diferite ar fi putut fi lucrurile. El era tot ce visase: puternic, mândru și frumos. Era un bărbat după care oamenii se uitau instinctiv. Dar apoi, el o trădase. Acum mai trebuia avut în vedere și Jon. Jon – fiul lui Logan și al lui Carol.

O răceală umedă i se strecură prin oase. Se chirci plină de nefericire și umilință, lăsând la o parte trecutul și neprivind în viitor. Nu exista decât *acum* și era de nesuportat. Simți că se scufundă jos, tot mai jos, într-o gaură neagră și dintr-o dată, se simți în siguranță și ciudat de împăcată, în timp ce trupul ei înțepenit era cuprins cu căldură. Dacă această uitare ar putea dura la nesfârșit, se gândi ea, apoi nu mai știu nimic ...

Când se trezi a doua zi dimineată, o rază strălucitoare de soare i se juca pe față. Dormise adânc, fără vise, și pentru prima dată după ani de zile se simțea ciudat de reconfortată. Își întoarse capul, începând să se ridice, clipind în lumina puternică, dar părul i se prinsese în ceva. Trase ușor, întrebându-se ce o ținea, apoi se întoarse la loc ca să privească fața puternică și calmă a soțului ei.

El stătea întins lângă ea, dar peste cearșaf, purtând doar pantalonii negri pe care-i avusese ieri, sprijinit într-un cot și

observând-o, în timp ce degetele lungi de la cealaltă mână i se încălciseră în părul ei.

– Bună, soția mea, spuse el încet.

Kathrynei îi pieri răsuflarea și înghiți în sec. Visa oare?

– Am știut că arăți atât de frumoasă dimineața, șopti el cu o voce nesigură.

Ochii ei se feriră de ai lui, dar când căzură peste pielea netedă a pieptului lui, simți că i se strânge gâtul și începu să se ridice speriată. Dar căzu repede între cuverturi. Nu avea nimic pe ea.

Peste fața lui Logan trecu un zâmbet, în timp ce mâna lui îi părăsi părul și-i mângâie ușor pulsul care-i bătea frenetic într-o parte a gâtului.

– Te iubesc, frumoasa mea soție, spuse el drăgăstos.

Era complet uluită, fața îi ardea și-i trebuiră câteva minute să-și regăsească vocea.

– Ai fost aici ... toată noaptea cu ... cu mine?

– Marea majoritate a ei. În fond, a fost noaptea nunții noastre, nu?

– Cum m-ai găsit?

– Unde altundeva te puteai duce? Știam că mai devreme sau mai târziu o să vii aici, spuse el, continuând când o simți că tremură: am înțeles de ce a trebuit să vii. Am greșit să nu te aduc eu aici.

Logan se apropie și mai tare și capul lui brunet se aplecă spre ea. Buzele lui îi tachinară pielea sensibilă a gâtului în timp ce-i înconjura trupul zvelt cu căldura propriului trup.

– Obișnuiam să mă gândesc la asta, spuse el mișcat, atingerea buzelor lui făcând-o să tremure.

Inima îi bătea nebunește. Și ea visase acest lucru – ani și ani de zile. Și acum era aici, și nu mai era un vis. Gura ei se întinse

instinctiv spre a lui, ezitantă la început, ca și cum era pe cale să se trezească și să descopere că este din nou singură. Dar nu era singură. Îi cuprinse gâtul cu brațele și degetele ei tremurânde se furișară în părul lui mătăsos și des. O pătrunse un impuls coplesitor când el o sărută cu o aviditate care o făcu să-și piardă răsuflarea.

Tremurând, mâinile lui cercetară sub cearșaf, să găsească contururile calde ale trupului ei zvelt, degetele mângâindu-i pielea, cuprinzându-i sânii.

– Oh, Kathryn – *Kathryn!* Lasă-mă să te iubesc așa cum meriți să fii iubită!

Așa confuză cum era, cuvintele o coplesiră și, dintr-o dată, pielea începu să i se facă de găină, acolo unde o atingea el. El îi mai spusese aceste cuvinte cândva – și apoi o trădase. Imaginea lui cu Carol se ivi în fața ei. Acest același trup puternic fusese înlănțuit cu al lui Carol, această aceeași piele oacheșă – doar că atunci era argintie, transparentă, aproape ireală. Dar aceasta era realitatea ... și această realitate o pătrunse ca un junghi îi inimă.

Logan simți că ea se retrage și se ridică într-un cot, uitându-se la ea cu ochi care ardeau, trupul lui fremătător încă, acoperindu-l pe al ei.

– Kathryn?

– Oh, Doamne! Lasă-mă în pace! reuși să spună Kathryn, pe care o înăbușea mânia.

– De ce? întrebă el disperat. *De ce?* Știi că vrei asta la fel de mult ca și mine! Ești nevasta mea!

– Carol a fost nevasta ta. Te-ai însurat cu mine doar pentru a avea grijă de fiul tău.

– Carol! spuse el gâtuit, în timp ce-l coplesea înfrângerea, și trecu un moment întreg până când se îndepărtă de ea, secătuit.

Oftând din greu, se așază pe marginea patului.

– De ce ai adus-o între noi?

– Întotdeauna va fi între noi. Fii suficient de cinstit să recunoști.

Kathryn se ghemui și se întoarse cu spatele la el. Dar imediat degetele lui se înfipseră în carnea ei moale, împingând-o pe spate, făcând-o să-l privească:

– Până aici, Kathryn! Nu este nici timpul, nici locul potrivit pentru explicații. Vom merge acasă și vom clarifica neînțelegerile noastre.

Ea își strânse pleoapele într-un val de disperare. Asta nu era o neînțelegere. Îl văzuse pe el. Și în afară de asta, dacă ar fi existat cea mai mică îndoială asupra a ceea ce văzuse, mai era Jon. Carol fusese însărcinată cu el înainte ca Logan să se însoare cu ea.

Un sunet jos de dezgust ieși din pieptul lui când se întoarse și-și luă cămașa de pe spatele unui scaun și o îmbrăcă, înainte de a se apleca spre rochia ei care zăcea într-o băltoacă pe dușumea. Era încă udă, o masă albastră mototolită în mâinile lui.

– Nu poți îmbrăca asta ... este distrusă.

Se duse în cealaltă parte a camerei și se întoarse cu un trenchi albastru-argintiu, tivit cu mătase și i-l întinse.

– Ce este asta? întrebă ea cu ochii mari.

– Al tău. A trebuit să comand să mi-l aducă la birou ieri, când am văzut că cel vechi al tău nu era impermeabil.

– Nu-l vreau.

Ochii lui se înnegriră iritați:

– Încetează să fii așa de încăpățânată!

– Nu-l pot accepta.

– Dacă nu vrei să-l îmbraci, atunci mergi goală, spuse el aspru. Tot ce ai avut s-a stricat, după ploaia de ieri.

Oricum, ai nevoie de o nouă garderobă. Ești soția mea acum și o să te îmbraci ca atare.

Kathryn tremura.

– Nu voi fi cumpărată, Logan. Te rog, pleacă și lasă-mă singură.

El o prinse de umeri și o târî jos din pat, ținând-o furios în fața lui cu cearșaful atârănând între ei.

– Am ajuns la capătul răbdării, Kathryn. Deja ești soția mea, nu trebuie să te cumpăr.

Fața lui era foarte aproape de a ei și ochii îi căzură brusc pe gura ei. Înceștarea lui se înmuie și, cu un geamăt înăbușit, se îndepărtă de ea.

– Pune-ți haina pe tine, acum! Nu mă face s-o fac eu în locul tău!

Ea se înfioră clătinându-se, apoi se înfășură repede în haină, înainte ca el să se întoarcă spre ea.

– Nu putem continua așa, încercă el să-și controleze furia. Îmi ripostezi mereu. Eu nu încercam să te cumpăr – știi prea bine asta. Ai nevoie pur și simplu de câteva lucruri noi, și acum sunt în poziția să le obțin pentru tine ... Își trecu o mână prin păr înainte de a inspira adânc și a expira cu putere ... Vom merge acasă și vom vorbi ca doi oameni civilizați. Aici nu este locul potrivit.

Ea se strâmbă și se uită pe lângă el, nevăzând praful gros ce zăcea pe toaleta de modă veche. Ochii îi erau orbi la florile decolorate de pe tapet și draperiile subțiri de la ferestrele murdare. Tot ce putea vedea era figura blândă a mătușii sale, plină de dragoste și grijă. Această casă era refugiul ei. Era singurul loc unde fusese cu adevărat fericită.

– Lasă-mă să stau aici, te rog! Asta poate fi casa mea.

– Ești în toate mințile? Întrebă el.

– Nu vreau să locuiesc în casa ta, Logan.

Nu este locul meu acolo! spuse ea cu ochi mari și imploratori.

– Nu știi ce spui.

– Te rog, te rog, nu mă face să mă întorc! tremură vocea ei.

Logan își pierdu din nou răbdarea; prinzând-o de brațele înfășurate în mantoul cald, o trase spre el.

– Nu poți sta aici. Această casă este în mâinile unui avocat care dorește să fie vândută.

– Vândută? șopti ea. Cine îndrăznește s-o vândă?

– Eu îndrăznesc.

– Dar n-ai dreptul!

– Am orice drept. Am avut grijă de Miriam cu luni înainte de a muri. Cine crezi că a plătit facturile doctorului, medicamentele și costurile spitalizării? Ochii lui albaștri aruncau scântei. Cine crezi că a înmormântat-o? spuse el încet.

Kathryn tremură, sufocându-se.

– A fost atât de mare costul îngrijirii?

– Destul. Cu vânzarea casei, ar trebui să-mi acopăr cheltuielile.

– Totul ajunge la bani cu tine, nu-i așa? Puternicul, bogatul Logan Ramsey! N-ai dreptul să vinzi această casă!

– Nu-mi vorbi mie de drepturi, Kathryn ... O strânse și o trase mai aproape de el, ținând-o într-o îmbrățișare violentă ... Ești doamna Logan Ramsey acum, și s-ar putea să încep să pretind unele drepturi care derivă din acest fapt, arătă el cu capul spre pat. Ai fost destul de doritoare să-l împarți cu mine astă-noapte, întinzându-te după mine când îți era frig și te simțeai părăsită.

– N-am știut că erai tu!

– Totul se schimbă la lumina crudă a zilei, nu-i așa? oftă Logan resemnat și-i dădu drumul. Chiar dacă ne-am căsătorit, credeam că am putea fi prieteni, dar tu continui să mă înfrunți din spatele unor

bariere pe care ți le-ai ridicat în jur. Foarte bine, voi respecta acele bariere, își trase el respirația. Nu voi încerca să trec peste ele. Le vei coborî tu singură când va veni momentul. Acum, vino acasă cu mine și fii mama fiului meu. Asta-i tot ce-ți cer – nici mai mult, nici mai puțin.

Logan se ținu de cuvânt. Când se întoarseră la frumoasa lui casă de unde se vedeau în depărtare munții acoperiți cu brazi, Kathryn deveni mama lui Jon, nu soția lui Logan.

Era un mod complet diferit de viață pentru ea, în această regiune sălbatică și frumoasă din Columbia Britanică și când iarna se transformă în primăvară, reuși să se relaxeze și să intre într-o rutină mulțumitoare.

Chiar câștigă câteva kilograme și pielea îi înflorește de sănătate. Jon nu era un copil pretențios, dornic să placă și zâmbind întotdeauna, împărtășindu-i secretele copilărești și lăsând-o să-i umple locul gol din inima lui.

Diminețile le petrecea apropiindu-se de doamna Emma Gresham, familiarizându-se cu casa spațioasă și bătând-o la cap pe menajeră s-o lase s-o ajute, cel puțin la treburile mărunte. După-amiezile îi erau dedicate lui Jon în întregime, cel mai adesea hoinărind împreună prin lăstărișul care înconjură casa, descoperind cu încântare flori sălbatice și violete ascunse, ca și urme de animale curioase. Pajiștile imaculate erau mărginite de un pârau într-o parte și de o pădure forfotind de viață sălbatică, de cealaltă parte. Iar în

spate, formând un fundal spectaculos, se aflau piscurile stâncoase ale munților Coast Range.

Când Logan venea acasă de la birou seara, era ușor să se retragă într-o altă parte a casei și să-i permită să stea singur cu fiul lui până se făcea ora de culcare a lui Jon. El insista să cineze împreună în fiecare seară și o făceau în tăcere, în sufrageria pretențioasă, Logan arătând întotdeauna impecabil în sacourile lui elegante și cămășile scumpe, în timp ce Kathryn stătea conștientă de sine, dar mândră, în rochiile ei de bumbac, cătuși de puțin elegante.

Doar o dată își mai repetă Logan oferta de a-i cumpăra o garderobă nouă, dar ea îi aruncase o privire atât de nimicitoare, încât el își regretase impulsul. La început, buzele i se subțiară când o vedea în propriile ei haine și un mușchi îi zvâcnea în maxilar, dar mai târziu întregul lui comportment se schimbă în indiferență. Părea să n-o mai observe deloc. Ea se întrebă dacă se prefăcea, apoi într-o seară avu răspunsul.

Când se întâmplă ca ochii să li se întâlnească peste masă, prinse în privirea lui o intensitate avidă înainte ca aceasta să fie ascunsă la repezeală. Dar nu-i dădu nicio satisfacție să afle că încă o dorea, chiar îl sfidase și refuzase lucrurile pe care i le oferea. O trădase și nu-l putea ierta pentru asta. În fiecare noapte când se suia în pat, stătea ore întregi privind tavanul, cu un teribil gol dureros în ea. Ceea ce îi făcea lui Logan nu era corect, dar ceea ce-i făcuse el era de neiertat.

– Kathryn? o opri Emma Gresham la ușa din față, când ea și Jon veneau de la o plimbare în pădure, într-o după-amiază caldă de sfârșit de mai. A sunat Logan. Nu vine la cină astă-seară.

– Tăticu nu mai vine niciodată acasă! se văicări Jon.

– Nu-i nimic, puiule, spuse Kathryn cu un zâmbet slab.

Munca lui este foarte importantă pentru el ... Se uită la Emma. Presupun că are de lucru până târziu? Asta-i scuza clasică, nu?

Ochii femeii se umplură de milă.

– Asta a spus, murmură ea.

Kathryn ignoră durerea ciudată care o străpuse.

– Atunci ce părere ați avea dacă am cina împreună în bucătărie? N-are niciun sens să ne deranjăm să mergem în sufragerie. Putem, Emma?

– Dar ... am încercat să te fac să înțelegi. Doamna casei nu mănâncă niciodată în bucătărie. Nu se face.

– Ar fi trebuit să știi de-acum că nu pot juca rolul unei doamne, zâmbi Kathryn gânditoare și se uită la blugii ei. N-aș ști cum. În afară de asta, Jon și cu mine ne simțim mult mai confortabil acolo, nu-i așa, Jon?

Acesta zâmbi.

– Este drăguț în bucătărie și acolo se fac prăjituri.

Emma se uită la Kathryn cu o ușoară încruntare.

– N-ai nimic din sora ta, comentă ea.

– Ai cunoscut-o pe Carol? se măriră de surprindere ochii lui Kathryn.

– Bineînțeles. Nu ți-a spus Logan? George al meu și cu mine aveam grijă de această casă cu ani în urmă, când Logan și Paul erau copii. George a murit aproape în același timp cu bătrâna doamnă Ramsey. Credeam că mi s-a apropiat sfârșitul, dar Logan s-a însurat atunci și mi-a găsit loc în casa pe care a închiriat-o în Burnaby.

– Burnaby? Este ceva distanță față de serviciul lui.

– Știu, dragă, dar Logan închisese această casă și Carol voia să locuiască acolo.

– Ce s-a întâmplat cu apartamentul lui? Cel din Vancouver?

– Din câte știi încă îl are, dar Carol nu vroia să locuiască acolo. Nu era suficient de mare pentru ea.

Kathryn înghiți cu greu.

– N ... n-am știut.

– Carol era ... Emma se opri la timp. Jon, te duci să controlezi dacă am închis ușa din spate? Am fost mai devreme în grădină și nu-mi amintesc dacă am închis-o sau nu ... După ce-l urmări plecând, se întoarse către Kathryn. N-aș vrea să bârfesc, să știi, dar sora ta era foarte dificilă. Nimic nu era suficient de bun pentru ea. Plină de pretenții întotdeauna, îi sărea țandăra din nimic. Logan ignora asta mai tot timpul, punând pe seama stării ei. Când trebuia să lucreze târziu, ea nu-l credea niciodată. Îl acuza de tot felul de chestii ... O scutură pe Kathryn de umăr cu un zâmbet plin de compasiune ... Știu că între voi doi ceva nu este în regulă și acum îți bănuiești soțul de ce-i mai rău. Se vede în ochii tăi. Dar dacă Logan îți spune că a trebuit să lucreze până târziu, îl poți crede. Este un bărbat onorabil. Îl știu de când era mai mic decât Jon și nu ți-ar face niciodată asta.

Kathryn simți o răceală în suflet.

– Nu te îngrijora, Emma, nu am de gând să fac o scenă. Am văzut cu ochii mei cât de onorabil este Logan.

Clipi, alungând imaginea lui și a lui Carol în lumina lunii ...

Surprinzător, seara trecu repede și Kathryn hotărî că nu i-ar strica lui Jon să stea puțin mai mult peste ora lui de culcare. Erau în salonul enorm și ea stătea la ferestrele mari, privind ultimele raze ale soarelui care apunea. Jon veni în tăcere să stea lângă ea, strecurându-și mâna într-a ei când cerul trecu de la albastru-intens la roz, auriu și purpuriu, prefăcând vârfurile îndepărtate ale munților în bijuterii scânteietoare.

– Într-o zi, vreau să pictez un tablou, mami, spuse el șoptit. Cu toate aceste culori frumoase.

– Să nu uiți asta, Jon, spuse ea zâmbindu-i cu toată dragostea care-i strălucea în ochi.

– Așa este, fiule. Poți face orice, dacă vrei cu orice preț.

Amândoi tresăriră la sunetul vocii lui Logan și fața lui Kathryn se îmbujoră. Felul în care se sprijinea atât de indolent cu umărul de tocul ușii sugera că stătea acolo de multă vreme observându-i și asta o făcu să se foiască jenată. Mușchii puternici jucau pe pieptul lui sub o cămașă galbenă când întinse brațele spre fiul lui. Pantalonii lui negri erau strâmți și pentru prima oară în luni de zile, Kathryn realizează că slăbise.

– Tăticule! Jon i se aruncă în brațe și fu cuprins imediat într-o caldă îmbrățișare. Credeam că trebuie să lucrezi târziu.

– Așa a fost, dar am terminat mai repede decât mă așteptam.

Necrezându-l, Kathryn se întoarse înapoi către fereastră, înăbușindu-și un fior. Ce se întâmplase cu secretara lui? se întreabă ea cu amărăciune, gândindu-se la frumoasa blondă Margaret. Cum reușise să se smulgă de la “munca” lui?

– Să facem un foculeț, Jon? Cred că lui mami îi este frig ... Se apropie mai tare de ea, ridicând o sprânceană ca și cum ar fi vrut ca ea să spună ceva. Când ea vru să se ducă spre ușă, ochii lui se înnegurară ... Nu în seara aceasta, Kathryn. Întotdeauna pleci când sunt eu de față. Vreau să stai cu noi, astă-seară ... Apoi se adresă fiului, cu ochii spre ea ... Este un lucru rar pentru mine. Niciodată nu mai sunt în stare să petrec o seară cu familia mea, de obicei munca mă ține departe, dar acum totul este în regulă. Este un lucru bun că mama ta este atât de înțelegătoare.

– Mami întotdeauna înțelege, se lăudă Jon.

Acum mâncăm cu doamna Gresham în bucătărie, dacă tu nu ești niciodată acasă. Știe că mie îmi place acolo și mami spune că și ei îi place mai mult, fiindcă nu trebuie să aibă grijă să nu spargă ceva.

Kathryn se înroși puternic și se întoarse cu spatele la Logan, jenată.

– Jon, nu cred că pe tatăl tău îl interesează asta.

– Oh, ba da, zâmbi Logan larg, punându-l pe jon jos. Spune-mi mai multe – sunt numai ochi și urechi!

– Mami a lovit un vas și aproape l-a spart când a încercat să ajute la ștersul prafului, așa că doamna Gresham i-a spus că o poate ajuta mai bine la spălatul vaselor și nu va mai trebui să se îngrijoreze de amintiri.

– Amintiri?

– Așa se spune, mami, nu? se încruntă Jon.

– Amintiri de familie, spuse ea printre dinți.

Logan păru perplex, apoi își dădu capul pe spate și răsă din tot sufletul. Ducându-se către o masă mică din lemn de trandafir, arătă spre un vas de porțelan cu o pasăre delicată pictată în albastru pe o ramură verde, într-o parte a lui. Flori albastre înconjurau partea de sus și o spirală reprezentând valuri sau vânt completa imaginea. La bază erau niște simboluri ce păreau chinezești.

– Acesta este vasul?

Jon încuviință din cap și Kathryn văzu fascinată și îngrozită cum Logan îl trânteste de podea. Amândoi tresăriră și Logan zâmbi larg.

– Am urât întotdeauna acest lucru. Mai există altceva de care ți-e frică să te atingi?

Înainte ca ei să poată scoate un cuvânt, Emma năvăli în încăpere.

– Am auzit o spargere? Oh, Kathryn! Vasul Ming din secolul cincisprezece! se holbă ea oripilată. Era neprețuit!

– Nu Kathryn a spart vasul, Emma, ci eu, chicoti Logan. Este ceva ce vreau să fac de ani de zile.

– Dar știi cât îi plăcea mamei tale.

– Da, îi plăcea ... Fața lui se strâmbă a durere. Ea iubea *lucruri*. Dar lucrurile nu durează, nu-i așa? Când încep să devină inconfortabile pentru o persoană, este timpul să te descotorosești de ele.

Ochii lui făcură o scurtă apreciere a frumoasei camere plină de tablouri sumbre, sculpturi grele și vase împrăștiate pe măsuțe, apoi se îndreptară spre fața stresată a Kathryn-ului.

– Împachetează toate aceste bibelouri, Emma. Este timpul să scoatem toate acestea din casă.

– *Bibelouri?* se scandaliză femeia. Dar ce să fac cu ele? Vorbiți despre lucruri de artă neprețuite!

– Arta aparține unui muzeu, spuse el cu un râs scurt. Pune-le în cutii și i le voi da lui Paul. El poate le apreciază. Ele nu-și mai au locul aici.

Kathryn se coloră puternic când se aplecă s-o ajute pe Emma să strângă bucățile vasului de porțelan spart. Cuvintele lui o făcuseră să simtă o înțepătură în inimă. Habar n-avea că acesta era un vas Ming. Dacă ar fi cunoscut ceva despre artă, și-ar fi dat seama. Dar era deznădăjduitor de neștiutoare. Logan avea dreptate. Toate aceste lucruri nu-și aveau locul acolo, dacă ea nu le aprecia.

După ce Emma strânsese cioburile și părăsise încăperea mormăind în barbă, Kathryn se așază în capătul unei sofale acoperite cu damasc de mătase, în fața căminului din marmură neagră și-l urmări pe Logan, care-i explica lui Jon cum să pună buștenii ca focul să fie molcom.

Apoi se ridică și-și sprijini fruntea de tăblia căminului.

Jon vru să facă la fel, dar nu era suficient de înalt și se bosumflă.
– Nu-i nimic, îi spuse ea când veni să se așeze lângă ea. Vei crește și într-o zi vei fi la fel de înalt ca tăticul tău.

– Este prea înalt.

– O să fii și tu. Oricine poate vedea asta.

Logan se întoarse brusc și vocea îi fu ciudat de răgușită.

– Crezi că Jon seamănă cu mine, Kathryn?

– Este imaginea ta, spuse ea încet. De ce întrebi?

El ridică din umeri, dar ea putu detecta o tensiune ciudată în el.

– Mă întrebam cum îl vezi. Uneori cred că are unele din particularitățile lui Carol, dar ... este fiul meu.

El accentuă "al meu" atât de încet, încât ea se înfioră fără să știe de ce.

– Există vreo îndoială?

Fața lui se schimbă, doar ochii-i continuă să ardă cu o intensitate ciudată.

– Nu. Niciodată ... Veni lângă sofa și-l ridică pe Jon sus în brațele lui. Fiule! Măine este o zi specială pentru tine.

– Știu, tăticule, strigă băiețelul. Doamna Gresham i-a spus lui mami și mie astă-seară, fiindcă nu credea că o să-ți amintești. O să am cinci ani. Cresc mare!

– S-a înșelat când a crezut că aș uita, spuse Logan ținându-l mai strâns. Și ca de obicei, vine acasă și unchiul tău Paul. Vrea să fie sigur să nu lipsescă de la ziua ta.

– Unchiul Paul este drăguț, spuse Jon cu o întoarcere bruscă la expresia solemnă pe care n-o mai văzuseră de luni, dar nu este așa drăguț ca tine, tăticule.

El sări din brațele lui și se cuibări lângă Kathryn.

– Ce este, Jon? S-a întâmplat ceva?

El strânse din ochi și-și clătină capul. Kathryn se uită de la el la Logan și înapoi. Exista ceva aici, dar oricât s-ar fi străduit, nu știa ce este.

– Hai, scumpule, îi spuse ea liniștitor. A trecut ora ta de culcare. Dă-i tatăcului un sărut de noapte bună.

Copilul se conformă, surprinzând-o prin acceptarea lui fără împotrivire. Kathryn observase că și Logan devenise neliniștit. Nu înțelegea ce se petrece. Când ajunse la ușă, se uită în urmă și-l văzu pe Logan privind în foc cu umerii lăsați și cu o tristețe rece pe fața lui frumoasă.

După ce-l culcă pe Jon, n-o încântă gândul să-și petreacă restul serii în compania lui Logan, mai ales în această ciudată dispoziție a lui, așa că își puse un pulover mai gros pe ea și părăsi casa în tăcere.

Aerul era răcoros și nemișcat, o lună plină apărând și dispărând dintre nori, dar își croi drum pe potecă fără niciun fel de dificultate. Trecu prin grădina unde Jon o ajutase pe doamna Gresham să planteze și văzu că semințele începuseră să încolțească. Îndreptându-se spre un delușor ce se afla ceva mai departe de casă, se uită în sus la un șir de brazi înalți în lumina lunii. Închise ochii, lăsând pacea și liniștea nopții s-o pătrundă. Stătu nemișcată mult timp, pierdută în tăcerea stelelor, scăldată în lumina intermitentă a lunii. Neinvitat, gândul la Logan îi apără în minte. Dar de această dată nu era imaginea lui și a lui Carol. Era ea însăși cu el și brusc, ochii i se deschiseră, alarmați. Când începuse să gândească așa? Înghiți și-și strânse brațele în jurul ei, încercând să-și înăbușe un fior. Nu mă lăsa să-l iubesc din nou, se rugă ea. Dragostea înseamnă pierdere, trădare și durere insuportabilă.

Logan nu era chiar soțul ei. Câteva cuvinte rostite de un judecător nu însemnau nimic. Numele lor semnate pe un certificat

nu însemnau o căsătorie. Ceea ce era în inimile lor conta. Și ea își va ține inima închisă pentru el.

– Deci, îți plac și ție nopți ca acestea? întrebă Logan, apropiindu-se atât de tăcut, încât ea tresări violent. N-am vrut să te sperii.

– Nu ... nu te-am auzit auzit venind, se bâlbâi ea.

Kathryn încercă să treacă pe lângă el, dar Logan o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Nu pleca te rog!

Vocea lui era plină de emoție și inima începu să-i bată cu putere când încercă să se scuture de mâinile lui.

– Nu avem ce să ne spunem unul altuia.

Încercă să se desprindă din mâinile lui, dar Logan părea doar amuzat de eforturile ei de eliberare. Cu mișcări încete, deliberate, își coborî capul și gura lui fu insuportabil de gîngășă când buzele le găsiră pe ale ei. Trupul ei țeapăn fu cuprins într-o îmbrățișare strînsă, dar își propuse să nu răspundă. Dacă rămânea pasivă, o va lăsa în pace.

Degetele lui se strecurară în părul ei și-i lipi trupul gîngăș de trupul lui puternic. Buzele îi erau ferme și calde când răsuflările li se amestecară, și dintr-o dată, Kathryn simți cum trupul ei trădător se supune pretențiilor lui subtile.

Între ei izbucni pasiunea, pătrunzând-o într-un val sălbatic și această lipsă de control o sperie, făcând-o să vrea să i se împotrivească, luptându-se cu propria-i dorință, care era la fel de mare ca și a lui.

– Nu, te rog, gemu ea, lângă gura lui.

Logan continua s-o țină strâns lângă el, dar sărutul său se schimbă brusc și deveni insultătoare când ceru mai mult și mai mult.

Degetele i se încleștară în păr și-i dădu capul pe spate ca s-o privească în față. Ochii lui albaștri aveau luciri metalice.

– Ești a mea, spuse el. Tu și Jon. Soția mea și fiul meu. Niciunul dintre voi n-o să mă părășiți vreodată, spuse el cu o voce nefiresc de liniștită, printre maxilarele strânse.

– Despre ce vorbești? gâfâi ea.

Înainte de a-și da seama ce vroia să facă, degetele lui se înfipseră în gulerul bluzei și auzi cum se rupe materialul subțire, apoi mâna lui se strecură înăuntru, cuprinzându-i sânul.

– Te vreau, Kathryn, murmură el, apoi vocea îi deveni ademenitoare când începu s-o pipăie cu degete lungi și fierbinți. Lasă-mă să te iubesc. Cum poți pretinde că nu mă vrei? Crezi că nu simt ce-mi spune trupul tău? Amintește-ți cum era totul cu o vreme în urmă! Ochii și trupul tău îmi promiteau paradisul, îmi promiteau totul. Te-aș fi putut avea oricând. Dar acum ...

– Logan – *te rog!*

Era îngrozită de senzațiile de plăcere care o pătrundeau. El știa exact ce face. Un fior fin îi alerga de-a lungul spinării. Era un maestru al seducției. Trebuie să fi cunoscut multe femei, nu doar pe sora ei. Imaginea lui și a lui Carol îi apără din nou în minte, făcând-o să-și vină în fire și să se lupte cu el.

El îi dădu capul pe spate cu forța și ea țipă de durere când buzele lui deloc blânde, le luară cu sălbăticie pe ale ei, cu o aviditate de nepotolit. Gura îi fu mușcată și ea simți gustul de sânge.

Capul îi zvâcnea și se clătină de durere când îi dădu drumul în cele din urmă. Ea făcu un pas înapoi tremurând, cu brațele încrucișate peste piept, pentru a-și acoperi sânii.

Când Logan își reveni, avu buna-cuviință să pară rușinat. Stătea cu fața întoarsă, mâinile în jos, răsuflarea neregulată!

– Îmi pare rău. Mi-am promis mie însumi să nu te ating până nu vii tu la mine. Nu știu de ce în această noapte ... Ezită înainte de a adăuga: nu se va mai întâmpla.

Kathryn stătea acolo cu masa grea de păr negru și încâlcit căzându-i în dezordine pe umeri, un firicel de sânge pe buze, brațele încrucișate în față și Logan, cu ochii posomorâți și reci, își plecă fața și o luă spre casă.

Spre groaza ei, o dorință insuportabilă o cuprinse și știu că tot ce avea el de făcut era să se întoarcă și să-i ceară să vină la el și ar fi a lui. Ar fi tot ce-ar dori el să fie, ar face tot ce i-ar cere. Își dăduse toată silința să-l urască, dar inima ei perfidă o trădase. Toți acei ani departe nu-i omorâseră dragostea pentru el așa cum ar fi dorit. Ba încă o sporiseră!

– Nu-l pot iubi. Nu pot. Oh, Logan! gemu ea mereu și mereu. Soaptele ei se pierdură în nemișcarea copacilor.

Capitolul 5

Ziua de naștere a lui Jon se dovedi o zi senină, strălucitoare și caldă, și când Kathryn îl privi, el chicoti poznaș în pat.

– La mulți ani, dragule, îi zâmbi ea, venind să se așeze pe pat. Am găsit ceva care cred că o să-ți placă.

Copilul dădu la o parte învelitoarea și, îngenunchind, îi cuprinse gâtul cu brațele, râzând și îmbrățișând-o. Fața îi era caldă și roz, iar părul negru ciufulit de somn. Sărutând-o pe obraz, se dădu puțin la o parte și se uită la micul animal de pluș din mâinile ei. Era un ursuleț, nu unul nou, fiindcă o ureche fusese cârpită de mai multe ori și blana era roasă în unele locuri, dar era evident că fusese iubit.

– A fost în cutia cu lucrurile pe care tatăl tău le-a adus din casa mătușii Miriam pentru mine, spuse Kathryn, amintind-și cu nostalgie. Acest ursuleț a venit cu noi tot drumul din Anglia când mătușa Miriam ne-a adus pe Carol și pe mine în Canada, să locuim cu ea. A fost jucăria preferată a mamei tale.

– Vrei să spui că îl aveai când erai la fel ca mine de mică?

Jon se uită la ursuleț cu ochi strălucitori și-l ținu cu venerație, fără a vedea măhnirea care trecu peste fața ei. Înțelesese greșit. O

străbătu un spasm de durere și știu că ar trebui să-i spună că fusese al lui Carol, nu al ei, așa cum el era fiul lui Carol și nu al ei. Dar dintr-o dată i se puse un nod în gât și tot ceea ce putu face fu să înghită în sec și să-l ia în brațe. *Oh, Carol, fiul tău este al meu, nu-i așa?*

Ca și cum Jon realiza că se întâmpla ceva, se agăță de ea și murmură încet:

– Mulțumesc, mami. Va fi și favoritul meu. Voi avea grijă de el cum ai avut și tu.

Fu un moment de aur pentru cei doi în camera mare și însorită în care se amestecau nuanțe de bej, maro, galben și oranj. Cuvertura care acoperea patul lui Jon era din mătase ocru, asortând-se cu covorul moale și gros, în spate erau rafturi cu cărți, jucării și cuburi de lemn și o tăblie de plută pe care erau prinse în piuneze desene reprezentând-o pe Kathryn, tatăl său și el însuși.

O linie invizibilă de iubire se întindea de la inima ei la a lui, unindu-i și, dintr-o dată, descoperi că îi era foarte ușor să-și ierte sora și pe Logan pentru ceea ce văzuse în acea noapte fierbinte de august, cu mult timp în urmă. Acest copil fusese rezultatul acestei uniri, era sigură de asta. Amărăciunea trădării o părăsi și-l privi pe Jon cu ochi strălucitori și inimă iubitoare, mulțumindu-i în tăcere lui Carol pentru el.

– Te iubesc, fiul meu, spuse ea încet.

Jon se ridică atunci și îmbracă blugi și o cămașă bleu și coborâră împreună s-o găsească pe Emma.

– La mulți ani, Jon, spuse aceasta, zâmbind din pragul bucătăriei. Micul dejun vine imediat, dar va trebui să-l luați astăzi în camera de mic dejun.

Tatăl tău te așteaptă acolo.

Jon o luă la fugă, iar Kathryn îl urmă mai încet, încercând să-și potolească accelerarea bruscă a băților inimii și nodul din stomac.

În locul costumului de serviciu, Logan purta blugi, o cămașă albastră și cizme. Noutatea de a-l vedea la această oră a dimineții îi lăsa pe Kathryn și pe Jon muți. De obicei, era plecat cu mult înainte de a se trezi ei.

– La mulți ani, Jon.

Își îmbrățișă fiul și abia o salută rece din cap pe Kathryn, apoi se întoarse înapoi la masă și la ceașca de cafea aproape goală. Dacă își amintea ce se întâmplase între ei noaptea trecută, nu arătă.

Jon zâmbi tatălui său și ochii îi jucară veseli.

– Stai azi acasă, tăticule?

Fața lui se îmblânzi involuntar.

– Trebuie să dau câteva telefoane mai târziu, să discut cu Margaret – dar da, am de gând să petrec ziua cu tine. De aceea am lucrat așa de târziu zilele trecute – ca să-mi iau liber, fără a mă simți vinovat că-mi neglijez treburile, ridică el o sprânceană în direcția lui Kathryn, când ea luă loc la masă.

Ea îl privi cu o tresărire. Oh, ce mult ar vrea să creadă asta! Nu se distrase cu Margaret așa cum își imaginase ea geloasă. Inima îi tresări de bucurie.

– Jon și cu mine am plănuit un picnic în pădure astăzi, spuse ea cu o voce răgușită.

Te aranjează?

Logan o privi cu toată asprimea ochilor lui albaștri, trecând peste zâmbetul ei ezitant, apoi oprindu-se asupra bluzei ei decolorate ce fusese cândva roșie și a blugilor ponosiți.

– Nici nu ești îmbrăcată pentru altceva. Este genul tău de plimbare solitară?

Răceala vocii lui sfâșie aerul și ea nu-și putu controla roșeața bruscă de jenă care îi apărură în obraji, dar reuși să nu se facă și mai tare de răs, înțepenindu-și umerii și mușcându-și buzele, în loc să spună ceva. Meritase observația. Fusese o proastă plină de mândrie, neprimind hainele cumpărate de el. Puținele lucruri pe care le avea erau o ofensă pentru el și o rușine. De ce nu recunoscuse înainte? Dintr-o dată, vroia ca el s-o vadă îmbrăcată în ceva frumos. Dar cu un sentiment deprimant, își spuse că acum nu i-ar mai folosi la nimic. Răul fusese făcut. Își menținuse mândria, dar cu ce preț?

– Putem să mergem la picnic, tăticule? se foi Jon în scaunul lui, aproape vărsându-și paharul cu oranjadă. Asta o să fie cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o vreodată!

Kathryn se întinse să-l oprească să răstoarne paharul, dar rămase cu mâna suspendată în aer. Un zgomot puternic venea din fața casei. Se auzi un claxon de mașină și apoi soneria țârâi în neștire, de parcă cineva nu-și mai dezlipa degetul de pe buton. Își îndreptă alarmată ochii spre Logan, dar el rămase liniștit, ca și cum n-ar fi auzit niciun sunet neobișnuit.

– Ăsta-i Paul, spuse el cu un oftat. Face parte din imaginea pe care și-o creează pentru a-și face intrarea. Să mergem și să-i urăm bun venit fiului risipitor.

Își dădu scaunul la o parte și începu să înconjoare masa.

Pe fruntea Kathrynei apărură o cută când îl văzu pe Jon zgribulindu-se în scaunul lui și o senzație ascuțită de dezastru începu s-o furnice pe spinare.

– Ce se întâmplă? întrebă ea blând.

El își lipi fețișoara lui albă de ea.

– Am uitat că vine. Nu vreau să-l văd.

– Jon! strigă ea șocată. De ce nu?

Copilul tremura și ea se uită spre Logan pentru un răspuns, dar acesta îi evită privirea.

– Ți-am mai spus și înainte, spuse el cu severitate, nu trebuie să-ți fie teamă de unchiul tău ... Fața lui era încruntată când veni mai aproape de Jon, îl ridică în brațe și-l strânse protector ... Știi că mama ta și cu mine n-am permite nimănui să-ți facă vreun rău.

Îi adresa Kathryn o privire sfidătoare, care parcă spunea “încearcă să mă contrazici”.

– Dar tu nu ești tatăl meu! izbucni Jon. Unchiul Paul spune că el este. Și a spus că data viitoare când vine acasă o să mă ia de la tine!

Uluită, Kathryn nu putu decât să-l privească îngrozită.

Logan îl strânse și mai tare pe Jon și-l privi drept în față.

– Ți-a spus asta înainte de a pleca în ultimul turneu?

Jon încuviință din cap și-și șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Atunci, ar fi trebuit să vii la mine să-mi spui, nu să ții în tine. Aș fi încercat să te ajut să înțelegi ce înseamnă. Înainte erai prea mic, dar acum ești mai mare și trebuie să mă ascuți. A fost practic o glumă – una nu prea reușită. Unchiul Paul încerca doar să te tachineze. Indiferent ce altceva crezi, eu sunt tatăl tău. Eu sunt – mă auzi? Și când m-am căsătorit cu Kathryn, ea a devenit mama ta. Nimeni nu poate schimba asta.

Kathryn se uită la ei neștiind ce să creadă. Ezitând doar o clipă, îi înconjură cu brațele pe amândoi așa că Jon era în siguranță între ei.

– Tăticul tău are dreptate, Jon, îl liniști ea. Tu ești fiul nostru. Vei sta întotdeauna cu noi și nu vom lăsa pe nimeni să ni te ia. Ce ne-am face fără tine? Cu cine ne-am duce la picnic dacă nu ai fi tu?

Ochii lui Logan sclipiră când o privi peste capul fiului său. Se mărirea, apoi scăpărara întrebător.

Deschise gura să spună ceva, dar Jon lăsa să-i scape un oftat de ușurare și vorbi primul:

– Vorbești serios, mami?

– Jon, spuse ea ferm, reproșându-i cu un zâmbet. Eu nu te-aș minți, și nici tatăl tău n-ar face-o. Niciodată.

Poate că nu era cinstit să spună asta cu atâta convingere, mai ales că nu știa despre ce era vorba, dar liniștirea lui Jon era cel mai important lucru acum.

Copilul îi zâmbi și apoi se uită la tatăl său.

– Atunci nu trebuie să merg cu unchiul Paul, chiar dacă spune așa?

– Unchiul tău își dorește doar să fi avut un fiu ca tine, spuse el printre dinți, fața lui posomorându-se brusc. Dar el nu este tatăl tău și n-are dreptul să-ți spună că te va lua de la mine. Ne vom duce, îl vom saluta și-i vom spune bun venit – dar tu ești fiul nostru și vei rămâne întotdeauna cu noi. Să-ți amintești asta!

Jon clipi și le zâmbi ușurat, acceptând ceea ce spusese cu o sublimă inocență, înainte ca Logan să-l pună în picioare. Îl luară amândoi de câte o mână și se uitară unul la altul într-o tăcere elocventă. Kathryn fierbea plină de întrebări, dar știa că va trebui să aștepte.

Nu era timp pentru explicații.

Zarva se opri când ajunseră la ușa din față, iar ea îl văzu pe Paul în pragul ușii deschise, cu spatele la ei, dând instrucțiuni unui șofer în uniformă. Era de aceeași înălțime și la fel de subțire cum era și Logan acum, și se mișca plin de grație indolentă în timp ce-și flutura mâinile prin aer. Purta un costum bleumarin croit la perfecție pe trupul lui zvelt cu umeri lați. Kathryn observă că părul lui era de un negru catifelat, împestrițat cu argint pe la tâmple exact ca al lui

Logan. Trebuie să fi fost cam de aceeași vârstă, gândi ea în trecere, apoi Paul îl concedie pe șofer și se întoarce spre ei.

Brusc, pământul îi fugi de sub picioare. I se tăie răsuflarea și inima începu să-i bubue în urechi. Simți un fior de răceală de-a lungul spinării și se albi la față. Deveni țeapănă. Deschise gura dar nu putu scoate niciun cuvânt.

Paul era zvelt, dar mult mai puțin musculos ca Logan, fața lui era netedă și lipsită de culoare comparată cu cea bronzată și plină de expresie a lui Logan, dar nu exista nicio îndoială că bărbatul care stătea în fața ei și emana un farmec dubios era geamănul lui Logan. Identic! Exact replica unul altuia! Se uită de la unul la altul uluită. Niciodată nu văzuse doi oameni mai asemănători. Amândoi erau înalți și bine făcuți. Amândoi aveau același păr și aceeași tunsoare. Amândoi aveau aceeași față frumoasă pe care o iubea atât de mult.

Atât de multe lucruri i se învălmășiră în minte: strălucirea de argint a lunii, mirosul de brazier, adierea caldă a unei nopți de august, luciul trupurilor, sunetele șoptelor de iubire. Toate începură să i se învârtă în cap. Apoi reveni în prezent cu o tresărire și-l văzu pe Logan stând în fața ei, privind-o ciudat, și-l auzi pe Paul vorbind.

– La mulți ani, fiule, spuse el cu o strălucire ironică în ochi, mângâindu-l pe Jon pe obraz înainte de a se întoarce spre Kathryn, ignorându-l pe Logan. Și cine poate fi această drăgălașă doamnă?

Ochii lui albaștri aveau o scăpărare păcătoasă când se opri pe gura ei înainte de a aluneca apreciator peste rotunjimile sânilor ei se sub bluza decolorată până la talia îngustă și coapsele strânse în blugii ponosiți.

– Ea este mămică mea, spuse Jon cu o voce clară și o strânse de mână cu toată puterea.

Ochii lui Paul se îngustară, gânditori.

– Înțeleg. O mare familie fericită, eh? Se intinse și luă mâna ei rece ca gheața pentru a o săruta. Ce mai faci, cumnată?

Roșeata îi cuprinse fața, dar ea reuși să-și țină respirația controlată.

– Logan nu mi-a spus niciodată că are un geamăn.

– Nu? se întoarse el spre fratele lui și ea își trase mâna din degetele lui mângâietoare cu o aversiune instinctivă. Ai omis, bătrâne.

Sub acest farmec suav, ea simți o duritate de oțel și liniștea studiată a următoarelor lui cuvinte o convinseseră.

– Dacă îți închipui că având o soție face vreo diferență în lupta mea de a-l lua pe Jon, te înșeli amarnic, zise el și se întoarse iarăși spre Kathryn. Acum, mă întreb de ce fratele meu nu ți-a spus că este geamăn?

– M-am gândit la tine doar ca la un frate, nu la un geamăn, Paul. Asta ar trebui să-ți răspundă la întrebare, își înclină Logan capul cu răceală și se uită la Kathryn într-un mod ciudat de cercetător, apoi își ridică umerii, iritat. Ai venit la timp pentru micul dejun. Să n-o lăsăm pe Emma să ne mai aștepte. Kathryn? Paul?

Îl ridică pe Jon în brațe și se dădu la o parte din prag să-i lase să intre. Paul îi dădu brațul Kathryn și ea se strădui să nu se ferească în scârbă de atingerea lui. Nu exista niciun motiv pentru această aversiune față de el. Semăna foarte mult cu Logan și totuși exista cumva o diferență tulburătoare. Continua să-l privească fără a fi în stare să-și dezlipească privirea de el. Un geamăn! S-ar fi putut înșela în toți acești ani? *Paul* fusese cu Carol? O străbătu un fior. Dacă era adevărat, de ce insista el că Jon era fiul lui?

Paul o privi adânc în ochi ca și cum căuta ceva, apoi tot ce spuse fu:

– Ah, ah! de parcă ar fi fost satisfăcut.

Când Jon își termină micul lui dejun aniversar, își regăsisese ceva din buna lui dispoziție obișnuită și stătea foarte apropiat de Kathryn, în camera însorită. Dacă cineva observă preocuparea ei sau lipsa de apetit, ori felul în care continua să se uite stânjenită de la un frate la altul, nimeni nu făcu vreun comentariu.

– Deci, ce ați planificat pentru astăzi? întrebă Paul, dând la o parte ceașca de cafea și scuturându-și alene scrumul de la țigară în scrumiera de cristal. Ceva rustic? privi el îmbrăcămintea lor înainte de a se cutremura expresiv.

– Mergem la un picnic, spuse scurt Logan. Nu mă aștept să vrei să vii.

– Un picnic? ridică Paul o sprânceană neagră și Kathryn îi simți râsul ironic tăcut. Ce ... demodat! Nu m-aș fi așteptat din partea unei brute necivilizate ca tine – dar cum ai reușit s-o convingi pe drăgălașa ta soție? Ea nu pare genul căreia să-i placă să stea în aer liber.

– A fost ideea mea, Paul, i-o tăie ea, sărind în apărarea lui Logan. Lui Jon îi place pădurea în mod special, dar noi nu-i permitem să se ducă singur acolo. M-am gândit că ar fi plăcut să-l lăsăm să petreacă ziua explorând.

Ochii lui Paul scăpărară.

– Încerci să faci din el un industriaș al lemnului? N-o să meargă, să știi. El este fiul tatălui său.

– Da, este foarte asemănător cu Logan, susură ea printre dinți. Ce inteligent din partea ta să recunoști asta ... Ignorând privirile surprinse ale ambilor frați la această lipsă de politețe, ea se ridică și-și puse mâinile pe umerii lui Jon. Ne scuzați, Paul? Logan? Zâmbi ea dulce soțului său, care se încruntă întrebător. Jon și cu mine am

promis s-o ajutam pe doamna Gresham să pregătească lucrurile pentru picnic. Ai spus că mergi cu noi, Paul?

El dădu din cap, iritat.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume!

Aproape o oră, Paul îi lăsa să aștepte ca să-și găsească ceva potrivit de îmbrăcat. Intră în bucătărie bombănind că nu-și are valetul care să-i aranjeze hainele.

– Dar va veni mâine împreună cu restul suitei mele, promise el.

– Arăți bine, spuse Kathryn, reușind să-și mențină fața impasibilă când îi văzu pantalonii albi, cămașa albă și pantofii albi imaculați.

– E-n regulă, Paul? intră Logan și-l privi din cap până-n picioare.

– Cum arăt? se învârti Paul.

Ochii Kathrynnei se măriră și Jon se încruntă înainte de a se sprijini de ea, dar Logan reuși să-și rețină un zâmbet și păru gânditor.

– Arăți bine, spuse el. Cel puțin n-o să te putem pierde.

Paul îi studie suspicios fața, dar nu descoperi nicio urmă de sarcasm.

– Bun. Dacă suntem cu toții gata, atunci să-i dăm drumul. Emma? Sper că ai inclus câte ceva din felurile mele preferate de mâncare în acest coș? își frecă el delicat mâinile și-i adresă un zâmbet fermecător.

– Bineînțeles, străluci de plăcere femeia. Găină friptă, salată de legume cu maioneză, chifle proaspăt coapte. Mi-am amintit și de vinul alb, iar când am împachetat tarteles cu căpșuni, am pus una în plus doar pentru tine.

– Ah! Ți-ai amintit.

El se aplecă să-i sărute mâna, dar ea și-o trase atât de repede, încât îl lovi peste nas.

– Oh! Îmi pare atât de rău, Paul! spuse ea cu nevinovăție când îl văzu că se îndreptă repede. Te-am lovit?

Un firicel subțire de sânge îi alunecă spre buze când își frecă nasul cu grijă. Fața lui exprimă groază când își îndepărtă mâna și văzu pete de sânge pe degete.

Kathryn răsuflă adânc și abia își înăbuși un hohot de râs înainte de a-l împinge pe Jon să iasă pe ușă. Dacă mai rămânea, s-ar fi făcut de râs! Un hohot îi stătea în gât și cu cât încerca să-l rețină, cu atât mai tare îi venea să râdă. Când Logan o urmă afară zâmbind cu gura până la urechi, ea nu se mai putu abține. Căzu în genunchi și începu să râdă nebunește.

– Ai văzut ce mutră a făcut? izbucni Logan într-un râs homeric.

– Cred că Emma a făcut-o special, spuse ea ștergându-și lacrimile de râs.

Jon se încruntă și se uită de la unul la altul.

– Mami? Tati? De ce râdeți?

Logan o prinse pe Kathryn și o trase la pieptul lui înainte de a-l strânge și pe Jon în cercul cald al brațelor lui.

– Ne-a trecut prin minte ceva caraghios, Jon.

– Și lui Paul i-a trecut, spuse ea, și asta îi făcu pe amândoi să râdă din nou.

Le trebuiră câteva minute bune ca să-și vină în fire, dar când Paul ieși din casă alb ca zăpada, începură iarăși.

– Hai, Jon, spuse Kathryn cu un hohot de râs găuit, să ne întrecem până la pădure!

Logan începu brusc să tușească, dar îi trebui oarecare timp să se oprească.

– Va trebui să vezi ce-i cu tusea asta, bătrâne, spuse Paul cu un sunet nazal caraghios, ceea ce înțeți și mai tare tusea lui Logan.

Kathryn încă râdea când traversară pajiștea și o luară prin pădure. Logan le croia drumul, ducând coșul de picnic cu ușurință, în timp ce îndepărta crengile, fără a distruge copacii. Timp de aproape o jumătate de oră, merșeră în șir indian prin verdeața cu miros de brad. Sub picioarele lor trosneau și se îndoiu rămurele, foșneau frunze, iar păsările scoteau țipete de protest împotriva pătrunderii în sanctuarul lor.

Din când în când, Logan le arăta câte ceva interesant: creșterea neobișnuită a unui copac îndreptat spre soare sau o pasăre cu pene strălucitoare ascunsă în crengile unui brad. El stătea să le explice de ce pădurea era o parte necesară a naturii, făcând din asta o poveste interesantă în loc de un discurs plictisitor despre conservarea ei. Vocea lui era joasă și vibrantă și Kathryn simțea furnicăături de-a lungul spatelui ori de câte ori vorbea. De câteva ori trebui să-l aștepte pe Paul să-i ajungă din urmă și o dată, când el era departe în urmă, ea profită de ocazie să se așeze pe trunchiul unui copac căzut și să-și recapete respirația.

– Obosită? se interesă Logan cu o voce liniștitoare, ochii strălucindu-i pe fața frumoasă.

Ea se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate și lăsându-și părul lung să atârne pe buștean.

– Nu, nu obosită. Doar ... mulțumită.

– Mulțumită? veni el să se așeze lângă ea, în timp ce Jon căuta conuri de brad la câțiva metri mai departe. Este ultimul lucru care m-aș fi așteptat să-l spui. Aș fi crezut că vei fi plină de curiozitate, vrând răspunsuri la sute de întrebări despre fratele meu și de ce spune că este tatăl lui Jon.

– Sunt curioasă, dar sunt sigură că nu ești în stare să mă lămurești acum. Sper că va fi timp când ne vom întoarce acasă.

Inima ei bătea cu putere când el se aplecă mai aproape de ea, căutând ceva pe fața ei. Ea fu vrăjită de albastru-intens al ochilor lui și vru să-l întrebe, să-i explice, să clarifice acea imagine care-i bântuia gândurile. Pe care dintre ei îl văzuse? Cine era în realitate tatăl lui Jon? Dar cum putea să-l întrebe un astfel de lucru?

— Ești cea mai neobișnuită femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Logan încet, ezitant.

Măinile lui se rotunjiră de ambele părți ale gâtului ei, mângâind ușor pulsul care bătea nebunește sub degetele lui. Apoi o trase spre el cu ochi întunecați de emoție. Degetele lui mari îi mângâiară bărbia ușor, forțându-i fața să se ridice. Gura lui făcu o tentativă de coborâre și cum ea nu protestă și nu-și întoarse capul, buzele lui se lipiră de ale ei, calde, ferme și infinit de gingașe.

Brațele ei începură să-i înconjoare spatele și dintr-o dată, degetele i se înfipseră în carnea tare prin cămașa subțire, agățându-se de el, în timp ce gura i se deschidea instinctiv întru deplina posesie a lui.

Degetele lui se strecurară în mătasea părului ei, arcuindu-i gâtul subțire, făcând ca focul pe care-l ținuse ascuns în ea să prindă viață, făcând-o să tremure și dorindu-și să se topească în el.

Când el își îndepărtă gura cu șovăială și-și ridică fața, ea își deschise ochii și privi într-ai lui. Erau imposibil de citit.

— Kathryn, eu ...

— *Unde sunteți?* se auzi vocea stridentă a lui Paul care sfâșie liniștea perturbând momentul lor. Îl auziră călcând prin tufișuri și Logan mormăi o înjurătură înfundată.

— Pe aici, Paul. La stânga.

Kathryn se înfioră, lipsindu-i căldura trupului lui Logan când el se smulse de lângă ea. De ce trebuise să vină Paul tocmai în acest

moment? Era plin de promisiuni și simțea că se află pe marginea unei descoperiri minunate. Era ca și cum fuseseră transportați înapoi și ultimii cinci ani nu existaseră.

Logan se uită la ea cu o întrebare mută și ochii îi scăpărară înainte de a se ridica, frecându-și ceafa, ca și cum ar fi vrut să-și pocnească fratele.

— Nu este foarte departe, mormăi el, urmărindu-l pe Paul pășind cu grijă spre ei.

Buzele i se rotunjiră când îl văzu cum pășește ușor în jurul unei pietre acoperite cu mușchi, încercând zadarnic să nu-și murdărească pantofii!

— Îți amintești cum tata obișnuia să ne târască până aici în fiecare sâmbătă? spuse Paul scoțândi o batistă pentru a-și șterge fața și mâinile. Povestind întotdeauna cum l-au învățat indienii să supraviețuiască în Yukon? Am urât asta atunci, și acum o urăsc și mai tare. Trebuia să vii așa de departe, bătrâne?

— Ai avut de ales să rămâi acasă, spuse Logan scurt. Luminișul este înainte. Hai, Jon.

Fără a-l aștepta pe Paul să-și tragă răsuflarea, el dădu la o parte o creangă joasă pentru a putea continua. Când aceasta era pe cale să-i scape din mână și să-l lovească pe Paul, Logan reuși s-o țină până trecură toți.

— Acest loc n-are pentru mine decât de amintiri neplăcute. Nu numai că a trebuit să vin aici cu tine și cu tata ca să învăț despre lemnărie, dar se întâmplă să fie locul unde Mary Lou m-a cerut în căsătorie.

Kathryn se uită înapoi, surprinsă.

— Ești căsătorit, Paul?

— Mary Lou a fost prima mea soție, se strâmbă el.

Genul iubitor al aerului liber – o femeie amatoare de curse de cai, dacă înțelegi ce vreau să spun. Sincer, am încercat să înțeleg dragostea ei pentru spațiile largi și deschise, dar apoi am întâlnit-o pe Theresa și asta a fost tot.

Ea rămăsese cu gura căscată și Logan își ridică o sprânceană, zâmbind de surprinderea ei.

– Paul a avut până acum trei neveste. Mary Lou, Theresa și ... cum o chema pe cea de a treia?

– Connie, spuse Paul. A fost cea mai deșteaptă dintre ele. Trebuie să-i plătesc o pensie alimentară mai mare decât celor două la un loc. Ce pereche mai suntem, bătrâne? râse el ca de o glumă bună. Eu am avut trei neveste și tu două. Crezi că este un soi de record?

Kathryn se întoarse brusc, încercând să nu-i lase să vadă cât îi era de silă de zâmbetele și de comentariile lui Paul. Căsătoria nu era o joacă. Cum puteai să găsești că este așa de ușor să te căsătorești și apoi să hotărăști că nu este femeia potrivită, așa cum făcea Paul? Și apoi se gândi la ușurința cu care Logan se căsătorise cu ea și o durere bruscă îi licări în ochi. Nu trebuie să gândești așa și să începi să tragi concluzii.

Își scoase asta din minte și se înfioră, mergând orbește în jurul unei pante care se sfârșea într-un frumos luminis verde, cu un mic râu alunecând pe pietre.

Aici, lumina soarelui era aproape orbitoare după întunericul din pădure și dădea pământului acoperit cu mușchi o strălucire care te îmbia. Se opri clipind și scutură din cap, extaziată:

– Este minunat, șopti ea.

Jon era încântat și se așeză repede jos, scoțându-și încălțăminte și ciorapii și păși în apa de cristal.

– Nu, Jon! vorbiră Kathryn și Logan împreună, apoi se uitară unul la celălalt.

– Ce rău este în asta? se interesă Paul.

– Pietrele sunt ascuțite și apa este mai rece decât crezi, spuse Logan punând coșul de picnic pe o stâncă afară din calea lor. Mai târziu, în miezul verii, o să-l iau să înoate cu mine în lac. Hai să mergem să explorăm. Mama ta și unchiul tău par că ar vrea să se odihnească. Vor fi odihniți până când ne vom întoarce, zâmbi copilului, punându-i o mână plină de afecțiune pe umeri.

Era mult mai cald aici în soare și Kathryn își scoase puloverul pe care-l purta peste bluză și se așeză pe malul plin de iarbă, trecându-și degetele prin apă. Paul stătea, foindu-se de pe un picior pe altul.

– Ăă ... te-ar deranja dacă ți-aș folosi puloverul?

Ea se încruntă la el peste umăr, așa cum stătea stingherit.

– Probabil îți va fi prea mic ... dar dă-i drumul.

– Nu vreau să-l îmbrac.

Vreau să stau pe el.

El își încreți nasul și-și netezi pantalonii albi.

– Bine, încuviință ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai nevoie de ceva. Este unul vechi și a cunoscut și zile mai bune, așa că dă-i drumul și folosește-l.

Doar nu era să-i spună că era unicul pe care-l avea.

– Mulțumesc.

Paul se uită la pulover de parcă nu era suficient de bun să stea pe el, apoi se instalează aproape de ea și-și întinse picioarele lungi, înainte de a-și aprinde o țigară. Fumul se rotește deasupra capului lui și Kathryn nu-și putea lua ochii de la el. Semăna atât de tare cu Logan ...

– Ai o inimă bună, draga mea, zâmbi el. Oricine poate vedea dintr-o privire. Se uită la el precaută, recunoscând farmecul studiat și încercă să nu se lase enervată.

El continuă să zâmbească la ea, ignorându-i fiorul de dezgust.

– Iartă-mă, poate pare cam deplasat, dar te-am mai văzut înainte? Chiar de la micul dejun de azi-dimineață, am încercat să-mi reamintesc. Este ceva atât de ... de familiar ... în fața ta.

Ceva în interiorul ei tremură.

– Nu știi?

– Să știi? Ce să știi?

– Carol a fost sora mea.

El sări în sus și se uită la ea.

– Nu! Nu ești *acea* Kathryn! Logan a cheltuit jumătate de milion de dolari căutându-te ... și tu ești sora lui Carol. Ce credea el? Cum putea fi atât de nesimțit? Și nu-ți pasă să iei locul lui Carol?

Fața ei se aspri.

– Am propriul meu loc, Paul. Carol n-are nimic de-a face cu asta.

– Carol are totul de-a face cu asta. Ea a avut fiul meu. Logan l-a îndepărtat de mine și acum te-a pus pe tine în locul ei.

Kathryn se cutremură.

– N-am știut că te-a cunoscut Carol.

– Oh? Presupun că n-ar fi trebuit să spună nimic. Eram înșurat la *acea* vreme și a trebuit să ținem relația noastră secretă. Apoi s-a amestecat Logan, s-a înșurat cu ea și a pus punct la asta.

Ea înghiți în sec când piesele de la puzzle începură să se așeze. Logan îi spusese că n-o alesese pe Carol. Ea era acolo, spusese el. Era acolo și era însărcinată și el trebuia să facă lucrul onorabil și s-o ia în căsătorie, să-i dea lui Jon numele de Ramsey. Simți fiori de gheață de-a lungul spinării. Și ea îl condamnase ...

Paul îngenunche lângă ea.

– Ajută-mă, Kathryn. Știi că Jon este al meu – o văd în ochii tăi. Între Carol și mine se petrecea ceva minunat înainte de a interveni Logan. Ea a singura în stare să-mi dea un copil, dar fratele meu s-a însurat cu ea și pretinde că este al lui ... Frumoșii lui ochi scăpărareă întunecați, amintindu-i așa de mult de Logan ... Știi că este adevărat, o pot vedea pe fața ta. Jon este al meu și-l vreau înapoi.

– Nu ...

Mâinile lui îi prinseră umerii pentru a o scutura, dar își pierdu echilibrul și căzu peste ea, făcând-o să-și piardă răsuflarea.

– De ce să-l aibă Logan? El este tot ce mi-am dorit vreodată. Tatăl meu i-a dat controlul companiei și frumoasa noastră casă este pe numele lui. Chiar și jumătatea mea din averea familiei este într-un fond asupra căruia el deține controlul până voi face patruzeci de ani. Nu-l voi lăsa să-mi ia și fiul!

– Nu știi ce vorbești! abia răsuflă ea, încercând să-și tragă trupul departe de al lui. Dar el o ținut de pământ.

– Mă poți ajuta, dacă încerci. Știu că trebuie să te deranjeze să te uiți la Jon și s-o vezi pe Carol în el. Este o amintire constantă a ei. De câte ori te uiți la el și te gândești la Logan și Carol stând întinși împreună? Dacă mă ajuti, îl voi lua și nu-l vei mai vedea niciodată.

– Dă-te jos de pe mine! șuieră ea, îngrozită de ce spunea el și încercând să-l dea la o parte, dar era prea greu pentru ea. Mă doare!

– Gândește-te la cât mă doare pe mine ce face Logan, spuse Paul cu o voce ascuțită. Eu sunt tatăl băiatului, dar el n-ar recunoaște asta. Kathryn îl privi cu ochi holbați. Într-un fel trebuia să se descotorosească de el.

– Te rog, Paul ... nu pot respira!

– Atunci, nu te mai opune.

Când încetă să se mai lupte cu el și zăcu nemișcată, el se rostogoli de pe ea, dar continuă s-o țină ținută de pământul moale, înfigându-și dureros degetele în carnea moale a încheieturilor mâinii ei, ridicându-le peste cap, ținându-și un picior între picioarele ei.

– Promite-mi să mă ajuți și te voi ajuta să te ridici, spuse el încet. Inima îi bătea în gât și mintea ei alerga cu repeziciune.

– Nu pot face nimic.

– Ba da, femeie. Îți voi arăta ce să faci.

El se aplecă să-i depună un sărut cald și umed pe buze, dar ea își răsuci capul și tresări violent când ochii i se opriră pe picioarele lui Logan, îmbrăcate în blugi și cizme, care stăteau lângă ea.

– Ce înseamnă asta? întrebă el cu brutalitate, depărtându-și picioarele și punându-și mâinile în șolduri, o furie rece citindu-i-se în fiecare linie a trupului său rigid.

O roșeață vinovată apăru pe fața ei, în timp ce Paul se rostogoli cu ușurință și se ridică în picioare, netezindu-și pantalonii șifonați. Nici nu se deranjă s-o ajute, ci se uită la câteva pete de iarbă pe genunchi și începu delicat să le îndepărteze.

– Se pare că mi-am distrus pantalonii, nu? râse el ușor. Fața lui Logan se congestionă de furie când o trase pe Kathryn în picioare.

– Și se pare că am venit la timp, spuse el printre dinți. Dacă n-ai niciun fel de considerație față de mine, cel puțin ai fi putut să te gândești la Jon. Ce crezi că ar fi făcut dacă te-ar fi văzut așa?

Din fața ei dispăru orice culoare.

– Nu este ceea ce crezi! Noi doar ...

– Destul, tună el. Nu vreau să aud. Am ochi și pot vedea.

Ea înțepeni și se uită peste el spre Paul, care încă era ocupat cu pantalonii lui. Un mic rânjet îi juca pe buze și o străbătu o durere

teribilă când își dădu seama că-i făcuse jocul. Orice apropiere care s-ar fi putut crea între ea și Logan era sfârșită. El trăsese concluzia evidentă – așa cum făcuse și ea cu cinci ani în urmă.

– Oh, Logan, nu face aceeași greșeală ca mine!

Gura îi tremura și-și puse mâna pe brațul lui, dar el se trase cu violență. Jon veni în fugă și apoi se opri brusc, având în mână un buchet de flori sălbatice.

– Am cules flori cum ai spus tu tăticule. Mami? De ce ai părul plin de ace de brad? Se uită la taică-său și apoi la Paul. Ți-ai murdărit pantalonii, unchiule Paul. Ai căzut?

– Pot să spun așa, fiule. Cunoscut mulți bărbați care ar cădea din picioare pentru mama ta, râse Paul și pași spre coșul de picnic. Ești gata să mănânci? Kathryn se îndepărtă de ei, dorindu-și ca pământul să se deschidă și s-o înghită. Dar nimic nu putea fi așa de ușor. Jon veni în fața ei, încruntându-se cu ochi solemni.

– Tati spune că aceste flori arată ca tine, fragile dar pline de foc. Ce înseamnă fragil, mami? Ochii ei se umeziră.

– Înseamnă ușor de rupt. Copilul se uită la ea.

– Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de tine.

– Știu că n-ai face-o, căzu ea în genunchi și luă florile, înconjurându-l cu brațele. Mulțumesc, dragule. Este așa de bine să am un protector. Este ziua ta, dar iată-te aici, dându-mi daruri. Sunt frumoase.

– Tăticu spune că va fi livrat azi un cadou pentru mine, dar n-a venit până am plecat. Ce crezi că este? străluciră de nerăbdare ochii lui Jon.

– Vom aștepta și vom vedea, nu-i așa?

Kathryn se uită peste el la Logan, care stătea cu mâinile în solduri, uitându-se posomorât la ea.

Capitolul 6

Restul după-amiezii merse din rău în mai rău. De câte ori Kathryn era un moment singură cu Jon, Logan apărea lângă ea, ascultând cu atenție cea mai ușoară conversație a lor. Ca și cum ar fi spus ceva copilului care să-l facă să-l îndrăgească pe Paul, gândi ea cu disperare, scârbită de rânjetele lui Paul și prefăcuta lui indiferență față de ceea ce se întâmpla. Logan nu mai avea încredere în ea și o arăta dureros de evident. De câte ori se uita la el cu o rugămintă tăcută pentru înțelegere, ceva scăpăra în ochii lui albaștri, spunându-i că era fără rost. Minteia lui nu-i răspundea, exact cum făcuse a ei în toți acești ani. Când îl văzuse cu Carol, nu așteptase o explicație. Încrederea ei fusese spulberată. Oh, ironia soartii!

Târziu după-amiază, Jon adormise în poala ei și ea îl ținu în brațe ca pe un bebeluș, iubind felul în care genele lui stăteau pe obraji ca două evantaie negre. Logan o observa supărat, apoi cu o duritate protectoare, rece, i-l luă din brațe cu o scurtă comandă că era ora de plecare.

– Protector al naibii, nu? murmură Paul consolator, observând cum culoarea vine și pleacă din fața Kathrynnei în timp ce se ridică în

picioare să ia coșul de picnic. Lasă-mă să-l duc eu pentru tine, draga mea, spuse el înclinându-se galant, degetele lui mângâindu-le pe ale ei când i-l luă.

Ea se cutremură, dar nu era chip să-i poată evita atingerea fără să scape coșul și să răstoarne totul din el. Uitându-se repede la Logan, văzu că fața i se înăsprește și, înroșindu-se vinovată, știu că el observase totul și interpretase greșit.

Cu răceală, se întoarse și le ordonă să-l urmeze.

Jon dormi tot drumul de întoarcere, care se desfășură în tăcere. Ieșirea în natură care începuse atât de promițător, era atât de diferită acum, gândi Kathryn cu un oftat.

Când se apropiară de casă, Jon se trezi și clipi confuz, apoi îi zâmbi Emmei care stătea la ușa din spate.

– A fost super, exact cum ai spus tu că o să fie.

– Ei bine, sunt bucuroasă că cineva s-a distrat, spuse ea arătând ușor obosită. Dar trebuie să spun că-mi pare bine că ziua ta este doar o dată pe an, tinere. Dacă mai vine o camionetă ... răsuflă ea exasperată.

Ochii lui străluciră.

– Mi-a venit cadoul?

– Cadou? Este de mirare dacă a mai rămas ceva prin magazinele de jucării pentru ceilalți copii din ținut! exclamă ea.

– Despre ce vorbești? se interesă Logan, luând coșul de picnic de la Paul și așezându-l pe un scaun din bucătărie. N-am comandat nicio jucărie.

– Am comandat eu, bătrâne, spuse Paul cu un râs plin de sine. Ziua de naștere a lui Jon este o zi specială pentru mine. În fond, eu sunt ...

Logan îl întrerupse cu o privire.

– Ți-am mai spus ...

– Și eu ți-am spus, interveni Paul. Am tot dreptul să-i cumpăr ce vreau. El este ...

– Nepotul tău! șuieră Logan cu o expresie amenințătoare, care-i trimise Kathryn ei fiori de-a lungul spinării. Și să nu uiți niciodată asta.

– Oh, ia te uită! Jon se întoarce și alergă pe pardoseală spre un coș de nuiele cu un ghemotoc gălbui într-o parte. Oh, mami! Este un câțel.

Fața lui era plină de uimire și Kathryn fu recunoscătoare acestei diversivuni. Frații arătau gata să se ia la harță.

Ea traversă camera și căzu în genunchi lângă Jon, ca să admire puiul de ciobănesc german. Blana lui era bej cu pete negre care porneau de la nas până la codița pe care o flutura.

Lui Jon aproape îi ieșiră ochii din cap când întinse mâna să-l mângâie.

– Este așa de moale, șopti el.

– Mângâie-l ușor, Jon. Logan veni să stea lângă ei și vorbi cu o autoritate liniștită. Nu puteam avea un câțeluș acolo unde locuiam înainte, dar acum că suntem aici, avem tot locul de care este nevoie să alergi și să te joci cu el.

Când Kathryn luă câțelușul să-i arate lui Jon cum să-l țină, limba lui roz și umedă o linse pe față și Jon râse, lipindu-se și el de ea.

Paul observă și se scutură ușor.

– Un câine? Ceva neastâmpărat?

– Totul depinde de cum îl privești, îl măsură Logan din privire. Drago nu era neastâmpărat.

Sprâncenele lui Paul se ridicară surprinse.

– Vorbești despre același Drago pe care mi-l amintesc?

Era întotdeauna la picioarele tale. Mi-a tras pantofii, mi-a zdrențuit hainele, a distrus tot pe ce putea pune etichete.

– Nu așa mi-l amintesc eu. Era un prieten.

– Poate pentru tine, nu pentru mine. A fost o ușurare când mama s-a descotorosit de el.

– Era nemiloasă când era vorba despre asta, nu? spuse Logan, în ochi citindu-i-se o durere adâncă.

– Poți s-o învinuiești? În fond, tocmai îi spărsese un vas de Sévres. Ea îl cumpărase la o licitație, după multe peripeții, și chiar în ziua în care l-a adus acasă, el l-a spart.

– Ai avut un câțel, tăticule? întrebă Jon, uitându-se la el cu o înțelegere mult peste vârsta lui.

– Da. Tatăl meu l-a adus acasă când unchiul Paul și cu mine aveam zece ani. Era un câine mare. Tot un ciobănesc german.

– Mie îmi place acesta mic. Jon înconjură picioarele tatălui său cu brațele. Mulțumesc, tăticule! Pot să-i spun tot Drago? Îmi place numele.

– Drago să fie, zâmbi Logan, așezându-se pe podea și punându-i un braț pe umeri.

Nu se uită deloc la Kathryn. Ochiul lui indescifrabil era fixat asupra cățelului încolăcit în brațele ei.

– Cred că o să mă duc să fac un duș și să mă schimb în timp ce voi trei o să vă prostiți cu acest câine, mormăi Paul plin de pică. Poate că atunci când voi termina, Jon va găsi timp să vadă ce i-am cumpărat. Kathryn fu prima care își dădu seama cât de nepotrivit ar fi fost. Puse cățelul la loc în coșul lui și se uită la Jon.

– N-ar trebui să-ți neglijezi unchiul.

Paul încuviință din cap, ignorând tăcerea lui Logan, apoi se întoarse către Emma, care stătea lângă chiuvetă.

- Unde sunt lucrurile lui Jon?
- Sunt în camera lui. Nu știam unde altundeva să le pun.
- Foarte bine, zâmbi el, frecându-și mâinile. Hai, fiule!

Jon își târa picioarele când îl urmă pe Paul. Continuă să se uite în urmă, la coșul unde Drago scheuna ușor.

– E-n regulă, îl liniști Kathryn punându-i mâna pe umeri când urcară scările. Emma îi va ține de urât până te întorci.

Jon se opri scurt și se uită la mormanul uriaș de jucării înălțat în camera lui fără un zâmbet. Erau mașini și camioane de orice dimensiune și culoare, o stație în miniatură cu roboți și astronauți stând la centrul de comandă. Un tren de jucărie era încă nedespachetat și o bicicletă roșie stătea în mijlocul acestei învâlmășeli cu ghidonul cromat, strălucitor.

După un lung moment, Paul oftă din greu.

- Entuziasmul tău mă copleșește, fiule.
- Mulțumesc, unchiule Paul, spuse solemn băiețelul, ținându-se de mâna lui Kathryn.

Nu făcu nicio mișcare să atingă vreo jucărie sau vreun joc. Ochii lui mari întârziară asupra bicicletei, dar nu se apropiu de ea.

– Pentru nimic, mormăi Paul printre dinți. La mulți ani, oricum! Trupul lui înalt era țeapăn când pași pe lângă fratele lui ce stătea tăcut în prag. Crezi doar că l-ai îndepărtat de mine, Logan. Dar n-am de gând să renunț. Vine și rândul tău.

– Nu mă amenința, zâmbi rece Logan. Vei fi în pierdere.

– Asta a fost povestea vieții mele până acum, nu-i așa? Paul aruncă o privire speculativă în direcția Kathryn. Dar nu fi prea mulțumit de tine, bătrâne. Am sentimentul că roata se învâрте. În cele din urmă o să ajung să te văd trecând pe locul doi. Apoi îi părăsi fluierând încet, în timp ce se îndreptă spre camera lui.

Kathryn auzi acest schimb și se uită la Logan, dar acesta îi evită privirea și-i spuse cu asprime:

– Vreau ca Jon să facă o baie înainte de cină. Va mânca împreună cu noi astă-seară, fiind ziua lui de naștere. Va fi o cină formală – Paul nu este obișnuit cu altceva. Emma a spus ora șapte.

Își trecu mâna peste bărbie și-și lăsă privirea să se plimbe prin camera arhiplină de jucării înainte de a ieși.

Când el dispăru pe coridor, Jon se întoarse spre Kathryn.

– Mami, sunt îngrozitor de multe jucării aici.

– Nu-mi pot imagina ce a gândit unchiul tău, încuviință ea, clătînând din cap. Chiar și un băiat de cinci ani recunoaște mituirea când o vede. Va trebui să găsim un loc să le punem, dar nu acum. Hai să ne pregătim baia, vrei?

În timp ce copilul se bălăcea în apă, câteva minute mai târziu, mintea îi funcționa cu repeziciune. Trebuia să găsească o scuză plauzibilă ca să evite cina de deseară. Formală, spusese el. Nu era chip să poată sta acolo în hainele ei umile făcute de mână. Oh, de ce fusese atât de încăpățânată să refuze ce-i oferise el? Era un lucru să încerce să-i arate lui Logan că n-are nevoie de ceva de la el, dar acum o pătrunse o realitate groaznică: încercase să-l rănească. Și făcând asta, reușise doar să se rănească pe sine. Își păstrase mândria, dar asta nu-i ținea de cald.

Emma aștepta pe coridorul din afara băii când Jon termină.

– Mergem să-ți pun asta în cameră, draguțule, dar probabil s-ar fi pierdut în harababura de acolo, îi întinse ea un pachetel. Nu-i prea mult, dar am crezut că-ți va plăcea.

El își strânse prosopul în jurul taliei și acceptă pachetelul, grăbindu-se să-l deschidă. Un pulover albastru de mohair apărui la iveală și el zâmbi de plăcere înainte de a-i da un sărut umed:

– Mulțumesc! Îmi place! Dar când ai avut timp să-l faci?

Ea îl privi drăgăstos.

– Mămica ta mi-a fost de mare ajutor la treburile casnice, așa că am avut o grămadă de timp să tricotez. Când tatăl tău era mic, i-am făcut și lui unul, dar a durat mai mult atunci.

– Pot să-l îmbrac acum? Te rog.

– Sigur că poți, spuse Kathryn, trecându-și degetele peste puloverul moale. Du-te și începe să te îmbraci, puiule. Vin să te ajut într-un minut.

Când el plecă, se întoarse spre Emma.

– Când Jon este gata îl voi trimite jos, dar vrei să mă scuzi față de Logan și Paul? Am o migrenă și cred că voi face o baie și apoi mă voi urca în pat.

Nu era ceva original, dar era tot ce-i trecuse prin cap. Emma se îngrijoră imediat.

– M-am gândit că arăți cam palidă când v-ați întors azi acasă. Du-te acum în camera ta. Voi avea eu grijă de Jon. Mai târziu îți voi aduce o tavă.

– Te rog, nu te obosi. Ai făcut destul ca să mai faci ceva în plus.

– Nu-i niciun deranj. Știu ce teribile sunt durerile de cap. Du-te, o pofti Emma, și nu-ți face griji. Mă vor bucura aceste câteva minute cu Jon.

Kathryn îi zâmbi și făcu așa cum i se spusese. Ura să mintă, dar nu exista nicio posibilitate să stea la masa de cină din acea încăpere mare și elegantă și să fie o rușine pentru soțul ei.

Stătu la fereastra dormitorului urmărind cum se schimbă culorile cerului pe înserate, înainte de a-și vâri mâinile în buzunarele vechiului ei halat albastru. Încercase să facă o baie liniștitoare. Părul încă îi era prins în vârful capului, dar șuvițe lungi și negre îi cădeau

la întâmplare în jurul obrașilor palizi, în timp ce agitația ei creștea. Se simțea atât de tânără și absurd de singură. Măcar de ar putea să se ducă la Logan și să-i explice lucrurile ca o soție obișnuită! Dar nu era, și nici el nu era un soț obișnuit. Erau prinși amândoi într-o căsătorie care nu era căsătorie, cu un copil care nu era al lor. Sau era? Îți trecu mâna peste ochi de disperare. Acum când și-o imagina pe Carol în lumina lunii, scena era distorsionată. Cine fusese cu ea? Logan și Paul erau atât de asemănători – și atât de diferiți.

O ciocănitură ușoară la ușa o smulse din gânduri. Emma n-ar fi trebuit să se obosească, oftă ea, ducându-se să deschidă.

Logan stătea pe coridor, întunecat și răzbunător, într-un costum bleumarin, cămașă albă și cravată impecabilă, cu mâinile în șolduri și fața posomorâtă.

– Ne faci să așteptăm, spuse printre dinți.

Fața Kathrynnei se albi, dar reuși să-și păstreze vocea calmă când se dădu instinctiv înapoi.

– Nu ți-a spus Emma?

– Că te doare capul?

Ea încuviință în tăcere.

– Și eu m-aș fi putut gândi la o scuză mai originală, draga mea soție. Este una prea folosită de femeile care nu pot face față lucrurilor. Este ziua de naștere a fiului nostru și nu te voi lăsa să-l dezamăgești. Ai cinci minute să te îmbraci și să cobori.

Ea își îndreptă umerii și-și ridică fața fără să clipească.

– Nu, spuse ea încet.

Expresia lui se înăspri și ochii îi căpătară o lucire de gheață.

– De ce, mă rog?

– Te rog, Logan. Se întoarse cu spatele la el și-și apăsă mâinile pe față. Chiar nu pot.

El veni în fața ei.

– Este vorba despre hainele tale, nu? Atât de mult înseamnă părerea lui Paul despre tine? Câte mese ai împărțit cu mine fără să-ți pese cum arăți?

– Nu că nu mi-ar fi păsat, spuse ea neajutorată. Of, măcar de ți-aș putea explica!

– Pune-mă la încercare.

Își luă mâinile de pe față.

– Eu ... se bâlbâi ea. Pur și simplu nu pot.

Logan scoase un oftat scurt, se duse la dulapul care se întindea pe toată lungimea camerei și deschise ușile acestuia, lăsând să se vadă un întreg sortiment de haine viu colorate. Erau acolo de toate, de la rochii de seară și de zi până la pantaloni eleganți. Pe podea, în cutii erau depozitate modele diferite de pantofi.

– Tot ce ai de făcut este să le pui pe tine. Este atâta de greu să faci asta?

– De unde au apărut? Când ... Kathynei i se strânse gâtul și nu mai putu continua.

– Am făcut să fie livrate în această după-amiază, spuse el scurt. Știam că vei avea nevoie de ele.

– Livrate? În această după-amiază? Privirea ei năucă se transformă într-una plină de furie. În loc să fie recunoscătoare pentru grija lui, simțea un resentiment lipsit de rațiune ... Și presupun că cei care le-au livrat s-au îngrămadit unul peste altul, încercând să aducă jucării pentru Jon și haine pentru mine. Trebuie să fi fost un adevărat circ! Nu-i de mirare că Emma era practic terminată când am ajuns acasă.

– Nu poți spune doar “mulțumesc”, ca oricare altă nevastă? Maxilarele lui Logan erau încleștate și fața plină de furie.

Ezitând, Kathryn se duse la dulap și puse mâna pe o mătase verde strălucitoare. Degetele sale strânseseră involuntar materialul scump. Ea avea nevoie de haine – el i le procurase. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare, dar tot ce simțea era o umilință profundă. N-avea importanță cât ura să recunoască asta ... fusese cumpărată.

– Mul ... mulțumesc, mormăi ea șovăitor, încercând să-și înăbușe mândria.

Măinile lui îi coborâră pe umeri și o întoarse spre el, ea neputând să se ferească de ferocitatea din ochii lui.

– Așa cum Paul i-a spus lui Jon mai devreme, entuziasmul tău mă copleșește! Ce nu este în regulă cu ele?

– Nimic.

– Ba da, este. Spune-mi.

– Te rog ... încercă să se desprindă din mâinile lui, dar el o ținu și mai strâns.

– Crezi că te-am cumpărat, nu? Dă-i drumul și spune-o!

– Da, șopti ea, înfrântă. Mă simt cumpărată.

Îl văzu că tremură de furie.

– Când cumperi ceva, aștepti ceva în schimb. Am plătit aceste lucruri pentru tine, dar nu aștept nimic în schimb. Sunt pur și simplu un cadou.

– Dar atât de multe? Sunt ca jucăriile pe care Paul i le-a cumpărat lui Jon. Care-i diferența?

Ochii lui o sfredeliră.

– Să stabilim chiar acum. Acele jucării pentru Jon nu erau doar cadouri pentru ziua lui de naștere de la un unchi fără niciun fel de afecțiune.

– Știi asta. El încearcă să cumpere afecțiunea lui Jon, așa cum tu încerci să mă cumperi pe mine.

– Nu, la naiba! Nu-i același lucru. Nu crezi? Degetele lui Logan îi strânsă și mai tare umerii. Eu nu sunt ca Paul. Am cumpărat aceste lucruri fiindcă aveai nevoie de ele. Știi că ai nevoie, dar continui să le refuzi. De ce? Spune-mi!

Dintr-o dată, era deschis la discuție. Chiar vroia să înțeleagă de ce încerca să i se opună. Îlacrimile începură să-i ardă pleoapele, forțându-l să recunoască.

– Încerc să-mi apăr mândria – este unicul mod. Dacă refuz lucrurile pe care banii tăi mi le pot cumpăra, nu mă vei stăpâni niciodată. Dar nu merge așa. Sunt doar o pacoste pentru tine.

Logan oftă, învins, și-și lăsa mâinile să-i cadă.

– Nu ești o pacoste pentru nimeni. Dacă te îmbraci chiar și într-un sac, ești mai frumoasă decât sute de alte femei. Se freacă la ceafă cu precauție ... Răzgândește-te. Acceptă lucrurile pe care vreau să ți le dau.

– Oh, nu! se întoarce Kathryn și se îndepărta de el. De ce întotdeauna trebuie să-mi dai lucruri? Ce-ți pot da eu?

Fața lui se schimbă, înțelegând brusc, și vocea îi deveni șocată.

– Întotdeauna am gândit că ai mândrie, dar m-am înșelat. Nu este mândrie. Ai un complex de inferioritate. Nu crezi că ești suficient de bună să îmbraci hainele. Și de aceea ai spus că nu este locul tău în această casă, nu? Simți că nu ești suficient de bună să fii soția mea.

Ea se întoarce cu spatele la el, cu o pată de roșeață pe față și gât, urându-l fiindcă îi dăduse la o parte masca de falsă mândrie, scoțându-i la iveală lipsa de experiență și vulnerabilitatea nesofisticată, dar își îndreaptă umerii și-l înfruntă fără să clipească.

– Ai dreptate, Logan – nu sunt destul de bună. Niciodată n-am fost suficient de bună. Întotdeauna a fost Carol. Ea a fost cea care se

potrivea, nu eu. Amândoi ați trăit într-o lume pe care eu n-am cunoscut-o niciodată. Ați fost în multe locuri, ați văzut și, ați făcut lucruri la care eu nici n-aș fi visat!

– Din nou Carol! izbucni el, încleștându-și mâinile pe umerii ei. Crezi că avea vreo importanță că avea ținută și sofisticare? Că știa ce furculiță să folosească sau ce vorbe să scoată pe gură? Astfel de lucruri nu înseamnă nimic. Ce *era*, contează. Și nu era nici pe jumătate femeia care ești tu. Uit-o!

– Crezi că n-am încercat? Mă uit în această casă și la toate lucrurile care o umplu și știu că nu aparțin acestui loc. Nu în felul în care aparținea Carol.

– Ți-am cerut vreodată să fii ceva ce nu ești?

– Da. Vrei să mă îmbrac în haine scumpe și să stau la masa ta de parcă acolo mi-ar fi locul.

Ea își plecă fața simțindu-se înfrântă, dar el îi prinse bărbia și o forță să-l privească.

– Aici ți-e locul! O să-ți spun asta doar o dată și nu vreau să uiți vreodată. Am bani, destul de mulți, dar asta nu mă face diferit față de alți bărbați. Îi folosesc și mă bucur de lucrurile pe care le pot face – dar vezi, banii nu mă au pe mine.

Kathryn se încruntă la el.

– Nu înțelegi, nu? Aceasta este diferența dintre Paul și mine. El este cum era mama mea – și Carol la fel. Indiferent cât de mult are, nu-i este suficient. Tatăl meu a construit această casă pentru mama mea, după indicațiile ei. A mobilat-o cu lucruri care erau importante pentru ea. I-a trebuit mult timp să-și dea seama că asta nu era încă suficient.

A fost cale lungă de la coliba pe care tatăl meu a avut-o în Yukon, dar el a fost fericit acolo și niciodată fericit aici. În unele ierni, era

înzăpezit cu lunile și nu vedea un suflet. Dar indienii l-au învățat cum să supraviețuiască și el s-a bucurat de singurătatea lui. Nu avea familie și trăise singur ani de zile.

Apoi a întâlnit-o pe maică-mea și a vrut să se însoare cu ea, dar ea nu l-a vrut, fiindcă n-avea bani ... Amărăciunea din ochii lui o mișcă ... El era un tăietor de lemne. Era tot ce vroia să fie, dar ea l-a împins și banii au ajuns să fie Dumnezeuul lui. Nu putea obține niciodată destul pentru ea, întotdeauna trebuia să fie mai mult. În cele din urmă s-a măritat cu el, dar nu cred că au fost fericiți cu adevărat. Ea vroia mai mult decât îi putea da el. Când Paul și cu mine ne-am născut, el credea că ar fi trebuit să fie satisfăcut, dar nu, încă nu erau suficienți bani. Mama l-a împins să-și știrbească integritatea, să devină orb la tot în ce credea și toate acestea fiindcă banii o aveau pe ea. Paul este în acest fel. Carol a fost la fel. Eu *nu sunt* așa. Poți înțelege asta?

Kathryn se uită la el.

– Știi că întotdeauna ai muncit pentru ceea ce ai avut, spuse ea rar, stângace.

– Tu ești soția mea, Kathryn. Muncesc din greu în fiecare zi ca să nu vă lipsească nimic ție și lui Jon. Noi trăim din salariul meu, care nu mi se înmânează niciodată. Eu nu ți-l înmânez nici ție. Ca soție a mea, ai dreptul la tot pentru care muncesc eu.

– Dar Paul? A spus că are dreptul la ceva bani lăsați de tatăl tău.

Logan se îndepărtă de ea și se duse la fereastră, unde-l întâmpină noaptea.

– Paul are o moștenire, dar nu-l voi lăsa să se atingă de ea, pentru că ar face totul praf într-un an. El face mulți bani din concerte. Ar putea face și mai mulți dacă ar lucra serios, dar nici atunci n-ar fi destul. Anul trecut i-a venit ideea că Jon este cheia

bogăției nelimitat. Dacă mi se întâmplă mie ceva, crede că va primi custodia lui Jon și controlul complet al averii Ramsey. A început prin a încerca să-i câștige favorurile lui Jon. Apoi, dintr-o dată, a venit cu ideea strălucită că deoarece a cunoscut-o pe Carol înainte de căsătoria noastră, ar putea fi chiar tatăl lui Jon. Este un om foarte nerăbdător. Va încerca orice ca să mi-l ia pe Jon doar ca să pună mâna pe bani.

Ea se albi la față.

— În această după-amiază, Paul mi-a spus că a avut o aventură cu Carol înainte de a te căsători tu cu ea. A spus că Jon era rezultatul. Era foarte convingător.

Întreg trupul lui Logan se încordă.

— N-avea dreptul să spună un astfel de lucru.

— Este adevărat? șopti ea.

El stătu absolut nemișcat un moment lung și sfâșietor, înainte de a se întoarce încet de la fereastră și a o privi. Fălcile îi erau încheștate.

— Tu ce crezi?

Kathryn nu vroia să creadă că Logan fusese cu Carol. Înghiți și ea.

— Paul ... Paul mi-a cerut să-l ajut să-l ia pe Jon de la tine!

Fața lui deveni cenușie. Măinile i se strânseseră în pumni.

— Îți poți imagina ce fel de viață va avea Jon dacă ai face-o? Paul nu vrea băiatul, vrea banii pe care îi reprezintă acesta. Nu înțelegi asta? Carol a fost soția *mea*.

— Dar este cu adevărat al tău? Tu și Carol ați fost amănți — înainte de a vă căsători? șopti ea ținându-și răsuflarea și așteptând.

Logan își îndreptă umerii. Se uită la ea de parcă s-ar lupta înainte de a ajunge la o hotărâre dureroasă, apoi liniile de la colțurile gurii i se accentuau și o privi drept în ochi când rosti cu o lipsă de tragere de inimă cutremurătoare:

– Da. Carol și cu mine ... inspiră adânc. Știi cât de frumoasă era. Mă poți învinui?

Ea închise ochii și așteptă să simtă durerea familiară. Apoi, șopti dintr-o răsuflare:

– Nu, nu te învinuiesc.

Gura lui se strâmbă când se duse spre dulap. Fața îi era plină de amărăciune, dar încă o dată își recăpătase controlul.

– Nu există nicio cale ca Paul să-l ia de la mine în afară de a-l răpi. Dacă vei încerca să-l ajuți, vei sfârși pățind-o rău. Jur că-l voi găsi chiar dacă va trebui să răscolesc tot pământul bucată cu bucată. Jon este al meu. Nu poți face nimic pentru a schimba asta.

Trase o rochie de mătase roz de pe un cuier și o aruncă în direcția ei.

– Îmbracă asta în această seară, îi ordonă el. Este culoarea favorită a lui Paul. Ai cinci minute să te îmbraci și să cobori. Te aștept la ușă.

Fără a-i da ocazia să spună un cuvânt, ieși fără să se grăbească și închise ușa după el mult prea încet.

Rochia era lungă, mulându-se pe umeri și prinsă în talie. Culoarea era perfectă pentru ea, dar după atenția pe care o acorda Logan înfățișării ei, putea fi foarte bine îmbrăcată tot în blugii ei ponosiți.

O prinse indiferent de cot și-și ținu privirea drept înaintea când începură să coboare scările împreună. Dar la jumătatea coborârii, Kathryn se opri și-și ridică fața, ascultând intens. Un sunet melancolic plutea spre ei și-i luă o clipă să realizeze că Paul cânta la pian. Muzica deveni mai tare și fu cuprinsă de vraja tonurilor armonioase din jurul lor. Inima începu să-i bată mai tare ca și cum ceva din melancolia melodiei răspundea ecoului din inima ei.

Vru să se întoarcă spre Logan și să emită o scuză sau o explicație – orice care să pună capăt neînțelegerii dintre ei, dar o privire la profilul cinic îi opri cuvintele în gât.

El își accentuă apăsarea asupra cotului ei, grăbind-o să coboare.

– Paul este excepțional de bun, astă-seară. Poate te folosește pe tine ca ultima lui inspirație, spuse el ironic și dur.

Nu exista nimic între ea și Paul, dar nu știa cum să-l convingă.

– Poate este bucuros că se află acasă, șopti ea.

– Acasă! împinse Logan ușa ce fusese lăsată parțial deschisă. Aceasta nu este nimic decât o casă goală. Mă îndoiesc că va fi vreodată un cămin.

Așezat la pian și îmbrăcat într-o haină de seară de culoarea vinului, cu o cămașă cu volane la gât și la mâneci, Paul era absorbit de muzica lui și nu-i văzu intrând în încăpere. Capul îi era dat pe spate și avea ochii închiși în timp ce degetele i se plimbau peste clape cu o viteză plină de siguranță. Melodia continuă să plutească tristă și brusc deveni mai puternică, mai sălbatică, până sfârși într-un final lipsit de armonie.

Paul deschise ochii și se ridică brusc în picioare într-o tăcere bruscă, ținându-i pe amândoi cu privirea.

– Uitați-vă la camera asta! spuse el cu o voce ascutită. Uitați-vă la ea!

Kathryn își smulse privirea de la el și măsură camera în sus și în jos. Un candelabru monstruos de cristal era suspendat de centrul tavanului și lumina lui prismatică strălucea peste tot până la pianul din capătul îndepărtat. Erau deschise două uși de sticlă ce dădeau spre un spațiu scufundat acum în întuneric. Măsuțe antice împrăștiate și mobila gri Queen Anne flancau un cămin mare din marmură neagră și pe podea era un covor oriental mare, cu culori

predominante de verde și albastru. Pereții erau lambrisați cu un lemn de culoare deschisă, al cărui nume îi era necunoscut.

– Ce este în neregulă? șopti ea.

Logan permise unui zâmbet ușor să-i traverseze fața, înainte de a se întoarce către ea.

– Lui Paul nu-i plac schimbările pe care le-am făcut. Dar mie mi se par că au contribuit la o îmbunătățire.

Paul le aruncă o privire plină de dezgust.

– Emma mi-a spus că Ming a fost spart! Toate sculpturile, vasele, miniaturile – tot ce era aici – s-a îndepărtat și pus în cutii. Cutii! Cum ați putut? Este un ... este un sacrilegiu! șuiera el, desfăcându-și larg brațele. Această cameră a fost făcută pentru astfel de lucruri. Ați dat jos de pe perete și tabloul lui Renoir!

– Era timpul pentru o schimbare, spuse Logan, păstrându-și vocea calmă. Dar dacă te deranjează așa de tare, ești liber să iei toate acele lucruri și să pleci. Găsește un alt loc unde să le adăpostești. Nimic nu te oprește.

– Ați vrea să plec, nu-i așa?

– Pleci sau rămâi, n-are importanță, îi replică Logan înainte de a se întoarce.

– Nu mă păcălești pe mine cu indiferența ta, bătrâne, ripostă Paul cu o voce provocatoare. Știi că atunci când o să plec, iau și băiatul cu mine.

Logan pufni, dar vocea lui era de un calm mortal.

– Lucrurile din această casă pot merge cu tine. Oamenii rămân.

Paul se uită la Kathryn, apoi înapoi la Logan.

– Dar soția ta? Este la fel de obsedată de băiat ca tine?

– Nu pot vorbi în numele soției mele – și mă bazez pe tine să ții minte că este soția mea – iar Jon este fiul meu. Amândoi îmi aparțin.

– Bine, bine! zâmbi Paul răutăcios și plecă de la pian spre un dulăpior unde un șir de sticle și pahare erau pregătite.

Își turnă o măsură de whisky pentru el și luă o gură înainte de a-i turna un pahar și lui Logan.

– Sherry? o întreabă el pe Kathryn.

Ea încuviință din cap, fiindcă vedea că asta se aștepta de la ea.

– În fond, nu ești atât de diferit de mine, bătrâne, spuse el în timp ce se îndrepta spre ei, dându-i lui Logan whisky și lui Kathryn un pahar delicat de cristal cu vin. Mie-mi face plăcere să am lucruri. La tine, este vorba despre oameni.

Dacă observă tresărirea rapidă care traversă fața lui Logan, nu spuse nimic. Era prea ocupat să se bucure de ironia lui și de imposibilitatea fratelui său de a-l contrazice. Așezându-se într-un fotoliu elegant, își încrucișă picioarele cu delicatețe, așteptând până veni Jon să le spună că Emma era gata cu cina.

Capitolul 7

Neplăcerea fusese singurul lucru pe care Kathryn și-l amintea cel mai tare de la ziua lui Jon și era ceva cu care se familiariză și mai mult pe măsură ce săptămâna continuă. Paul menționase că valetul lui va sosi ziua următoare. Ceea ce nu spusese, era că mai aștepta și agentul, managerul, coaforul, asistentul personal și secretara.

Era de datoria Kathryn să-i instaleze, dar ea nu făcu acest lucru și se eschivă cu aplomb. Casa era suficient de mare să-i găzduiască pe toți acei bărbați, dar fu aproape intimidată când sosiră toți odată și, fără a aștepta să fie prezentați, începură să ceară pe tonul unor actori de Shakespeare anumite camere și diete specifice ca și diferite tratări conform temperamentelor lor artistice. Paul îi asigură că va avea cumnata lui grijă de tot fiindcă era stăpâna casei și, cu un aer de superioritate, o lăsase să stea zăpăcită în holul încărcat cu zeci de bagaje.

Buzele lui Logan se rotunjiră când îi văzu cum se țineau după Paul în același fel în care Drago se ținea după Jon.

— Pari surprinsă. Nu la asta te așteptai din partea unui mare pianist de concert?

Kathryn își mușcă buza, luptându-se să nu facă o criză nervoasă și se întrebă cât de mult intenționau să stea.

– Dacă te poate consola, ridică el iritat din umeri, la această oră săptămâna viitoare, s-ar putea să fie plecați.

– Cu toate aceste bagaje? Vrei să spui că nu intenționează să stea cu lunile?

– Sunt ca și Paul. Sunt parte a imaginii lui ... O observă cum înghite în sec și încearcă să nu se lase copleșită, înainte ca vocea să i se îmblânzească de remușcare ... Sunt doar oameni obișnuiți, Kathryn. Nu-i lăsa să te supere. Lucrează pentru Paul, îți amintești? Dar fiindcă el este atât de des în ochii publicului, ceva din notorietatea lui se răsfânge și asupra lor. Li s-au umflat capetele de importanță, dar nu sunt diferiți de tine sau de mine ... Ridică două dintre cele mai grele valize și arată spre restul. Am telefonat la o agenție de menaj și mâine vor veni ajutoare. Pentru astă-seară ... dădu din umeri resemnat ... va trebui să ne descurcăm cum putem.

– Știi că asta urma să se întâmple, nu-i așa? îl întrebă ea uimită. Cum îl poți lăsa pe Paul să năvălească așa?

– Este doar o dată sau de două ori pe an. Dacă îl las să afle că mă deranjează, ar face-o mai des. În afară de asta, este mai bine să-l am aici ca să văd de ce este în stare și să-i aștept următoarea mișcare, figura lui devenind rece și dură. Toată săptămâna următoare, Logan nu se duse la serviciul lui, ci urmări și așteptă acasă. Indiferent ce făcea Kathryn sau unde se ducea, simți acei ochi albaștri de gheață sfredelindu-i spatele. El ar fi putut să spună că vroia să nu-l scape din ochi pe Paul, dar arăta limpede că nu avea pic de încredere nici în ea. Păstra contactul cu secretara lui la telefon și numai după ce Jon era instalat în siguranță în pat, dispărea în biroul lui să rezolve muntele de hârtii care-l așteptau.

Paul era singurul care știa ce se întâmplă, dar rânjea pur și simplu și se instala confortabil, refuzând toate încercările managerului său de a-l interesa cu alt turneu.

Cum o săptămână se transformă în două, Margaret începu să apară pe acolo la începutul după-amiezilor. În mod ostentativ, aducea hârtii cu care nu se putea descurca singură sau scrisori necesitând semnătura lui Logan, dar Kathryn simțea o înțepătură de gelozie când o vedea că se instalează din ce în ce mai mult în casă. Paul o invită să rămână la cină în acea primă seară și fu imediat secundat de managerul și de asistentul său, Ea acceptă imediat, intrând în atmosfera faunei lui cu o ușurință uimitoare și acum, devenise o obișnuiță de fiecare seară. Nimic și nimeni n-o deranja pe Margaret și Kathryn trebui s-o invidieze.

Dar când Paul o luă deoparte și comentă cât de mult timp petrece Margaret singură cu Logan în biroul lui, după cină, realizează ea ce se întâmplă. Înainte, Logan avusese momentele lui de amabilitate, chiar dacă nu erau sincere. Dar acum când se gândi la asta, acele momente deveneau mult prea rare. Margaret îi uzurpa poziția și ea o lăsa.

Logan îi spusese în dimineața după ce se căsătoriseră că nu va trece peste barierele înălțate de ea până când nu se va hotărî să le coboare. Ei bine, îl vroia, acum era timpul. Va trebui să-l lase să știe că vrea să fie soția lui în adevăratul sens al cuvântului, și nu va fi ușor pentru ea. Mândria nu era cel mai ușor lucru de înghițit. Îi era teamă să nu se facă de râs. Dacă obosisese s-o mai aștepte și hotărâse că n-o mai vroia deloc?

După ce-l culcă pe Jon în acea seară, se plimbă prin dormitorul ei neliniștită, încercând să găsească vorbele potrivite și oscilând între speranță și teamă. Mai târziu, restul casei se cufundă în tăcere.

Auzi musafirii lui Paul retrăgându-se în camerele lor și singurii rămași erau Logan și Margaret, închiși în biroul lui. La miezul nopții, auzi ușa din față închizându-se și motorul mașinii Margaretei pe alee și, luându-și curajul în ambele mâini, o luă spre scări înainte de a se răzgândi.

Logan se întorcea în biroul lui când făcu un zgomot ușor în spatele lui și, întorcându-se acesta se încruntă la ea.

– Ce faci trează la ora asta?

– Logan, eu ... Nu-și putea ridica ochii mai sus de cămașa lui și-și răsuci mâinile simțind că începe să se bâlbâie. Îmi ... îmi pare rău dacă te deranjez, dar vro ... vroiam să-ți vorbesc.

– Nu poate aștepta? Este târziu și sunt obosit.

– Obosit? Se uită la fața lui și îngheță, șocată.

La colțul gurii lui era o urmă strălucitoare de ruj de buze. Stomacul i se strânse când văzu asta. Culoarea părea să strălucească din ce în ce mai tare, dansând în fața ochilor ei până își smulse privirea de la ea.

– Am avut o zi îngrozitoare, spuse Logan distrat, trecându-și mâinile prin păr înainte de a le lăsa să i se odihnească pe ceafă. Am necazuri cu una din fabricile de cherestea. Ar fi trebuit să mă duc acolo, în loc să încerc să rezolv prin telefon.

Haina lui de seară fusese scoasă, iar cămașa albă era șifonată și cravata deschisă la gât. Un nasture de la mijlocul cămășii era descheiat și imaginația vie a Kathrynei o făcu să-și închipuie scena așa cum se întâmplase. Aproape că vedea trupul zvelt al Margaretei lipit de al lui Logan, degetele ei căutându-i căldura pieptului lat.

– Aceasta este o parte a ceea ce vroiam să-ți vorbesc, mormăi ea, uitându-se oriunde altundeva în afară de el, trăgând nervoasă de un nasture al rochiei albe, simple.

– De unde știi ce necazuri am eu?

– Nu știi ... exact ... dar, se uită la vârfurile pantafilelor, dar îmi dau seama că nu-ți poți neglija afacerea la nesfârșit. Ceea ce vreau să spun este ... inspiră adânc, privind nervoasă în podea. Durerea părea să-i taie răsuflarea. Nu putea să-i spună acum toate bârfele pe care le auzise. Nu acum. Nu cu această ultimă trădare a lui înscrisă pe gură ... Am vrut doar să știi ... că poți avea încredere în mine, Logan. N-aș face nimic care să ... să îl rănească pe Jon ... sau pe tine.

O încruntătură întunecată adânci liniile feței lui.

– Deci, până la urmă el și-a făcut mișcarea, spuse el pe o voce prea liniștită, prea controlată. Ceea ce nu înțeleg este cum de ai tupeul să te aștepți că m-ai convins. Ai hotărât să intri în combinație cu el! ... O domina cu înălțimea, și trupul îi tremura de furie ... De ce? Ce are el și eu nu am?

Ea își ridică brusc fața și ochii scăpărători i se opriră asupra petei de ruj.

– Te înșeli. Între Paul și mine nu este nimic.

– Crezi că sunt orb? Am văzut sărutul vostru din pădure. Dumnezeu știe de câte ori te-a avut. Și am văzut felul în care te uiți la el când nu știi că te observ. Nu-ți poți lua ochii de la el!

O cuprinse o furie rece. Se strădui să-l înfrunte fără să clipească.

– M-a luat prin surprindere în pădure, spuse ea teapănă. Dacă te-ai fi uitat mai bine, ai fi văzut că nu-i răspundeam la sărut. A făcut-o doar fiindcă știa că stătea acolo și a vrut să te facă gelos. Nu înțelegi asta? Speră să intervină între noi pentru a-i fi mai ușor să plece cu Jon. Dacă am continuat să mă uit la el, a fost din cauză că nu puteam înțelege cum cineva care seamănă atât de bine cu tine poate fi atât de diferit.

– Păstrează-ți minciunile, scrâșni Logan printre dinți.

Nu te cred când este vorba de Paul.

– Dar te aștepti ca eu să te cred pe tine în legătură cu Margaret?

Întrebarea ieși din gură pe neașteptate, cu o voce gătuită de amărăciune, și suna ca o acuzație.

– Margaret n-are cu nimic de -a face cu asta!

– Oh, nu? Atunci, de ce și-a lăsat urma pe gura ta?

Logan își trecu dosul palmei peste gură și părul rușinat când văzu rujul strălucitor.

– Îți pot explica ...

– Oh, te rog! Cel puțin, scutește-mă.

Kathryn trebuia să iasă. Urechile îi țiuiau și-i venea să vomite. Întorcându-se, o luă orbește spre scări, sătulă până în gât de toate. Și când se gândea că venise în seara aceasta să i se ofere! Era soția lui și n-avea dreptul să-l renege. Ce ironie! Era un bărbat sănătos și normal. Cum putea crede că aștepta răbdător pentru ea?

– Kathryn! o strigă el, dar nu-l auzi și fu forțat să se ducă după ea.

Luând-o de umeri, o trase lângă el.

Ceața din mintea ei se limpezi imediat și se luptă cu sălbăticie.

– Nu mă atinge! strigă ea, simțind brusc parfumul lui Margaret ...

Acest parfum era impregnat în el și asta o înnebuni. Se smuci și se întoarse cu fața ... Cum îndrăznești? găfâi ea cu pumnii încheștați. Nu ești mai bun decât Paul!

Fusese o greșeală. Imediat ce pronunțase numele lui Paul, știu că făcuse o greșeală.

Toată culoarea dispăru din fața lui când îi văzu chipul plin de ură.

– Kathryn! Făcu un pas spre ea, dar aceasta se dădu înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ea începu să se întoarcă, îndepărtându-se, dar Logan îi prinse încheieturile mâinilor, obligând-o să se îndrepte cu fața la el. Kathryn rezistă, încercând din răputeri să se elibereze, dar el se aplecă peste ea, ținându-i mâinile la spate și aducându-i fața aproape de a lui. Ea își smuci înnebunită capul dintr-o parte într-alta și părul ei moale îi atinse fața. Mirosul lui proaspăt îl înnebuni pe bărbat. Gâtul ei lung și alb se afla acolo, sub ochii lui, făcându-l să rămână nemișcat pentru o clipă, apoi gura i se lipi neputincioasă de scobitura caldă și moale. Îi simți pulsul bătându-i sub buze și pielea caldă și înfiorată.

Imediatu se mai mișcă, trupul părând să aibă o voință proprie, ignorând cererea ei înnebunită de a fi liberă. Neputincioasă, se mulă după trupul masiv și puternic. Își simți sânii întăriți apăsându-i pieptul, oasele fragile ale încheieturile mâinii zdrobite de mâinile lui, moliciunea coapselor apăsate de ale lui.

Un gemăt adânc care ieși din pieptul lui o făcu să-și vină în fire și să înceapă să se lupte, ca în cele din urmă să reușească să se smulgă din mâinile lui. Ochii ei albaștri scăpărau terorizați când se întoarse și o luă la fugă spre scări, fără un cuvânt.

După o clipă de năuceală, Logan fugi după ea. Kathryn era pe la jumătatea scărilor și îi putea vedea albeața picioarelor în lumina sărăcăcioasă a lămpii de noapte când își ridică rochia pentru a nu se împiedica în ea. Se întinse încercând să-i prindă una dintre glezne, dar ea alerga mult mai repede.

Fugind de-a lungul coridorului, ea ajunsese în siguranța dormitorului și încercă să trântască ușa, dar el își vârî mâna, împiedicând-o. Luptându-se, fiecare începu să împingă ușa dinspre partea sa. Ea îi auzea respirația greoaie și sunetul o umplea de teamă. O cuprinse panica. Știa ce are el de gând să facă. Gândul îi

spori puterea și-și împinse umărul către ușă într-un ultim efort de salvare.

Dar Logan era mai puternic și mai greu decât ea, așa că scoase ușa din balamale, aruncând-o pe Kathryn în cameră. Ea nu-l scăpă din ochi când se ridică stângace de pe podea. Inima îi bătea nebunește în piept.

El înainta încet, zâmbind ironic.

– Nu mai bun decât Paul? scrâșni din dinți.

Continua să vină spre ea, cu ochii scăpărători și duri, gura lui o linie pe fața albă, pieptul mișcându-se în ritmul respirației chinuite.

– Mă compari cu Paul? Întotdeauna am încercat să fiu un bărbat de onoare. Dar tu nu vrei asta, așa-i? Paul ia ... și vouă femeilor vă place. Spui că nu sunt mai bun? Bine, atunci nu voi fi mai bun. O să te am și eu. Te voi avea.

– Nu, te rog, nu ...

O ținea cu o mână, și folosindu-se de cealaltă, îi sfășie rochia până la talie. Apoi, gura lui fu pe a ei, înăbușindu-i țipetele frenetice în timp ce se lupta înnebunită, lovind cu picioarele și zgâriindu-i orice parte la care putea ajunge.

Mâna lui îi rupse sutienul, apoi îi cuprinse unul dintre sânii micuți și calzi, degetele fiindu-i surprinzător de gingașe. Poticnindu-se, o împinse spre pat până ajunsese în dreptul acestuia, genunchii ei îndoindu-se când căzu pe spate. Trupul lui era greu, tare și fierbinte, gura lui încă pe a ei, forțând-o să se deschidă, umplând-o cu respirația lui umedă și caldă. Nu era chip să-l oprească. Un genunchi al lui i se strecură între picioare, încercând să le forțeze să se despartă, dar fusta rochiei se opuse.

Într-o ultimă încercare de eliberare, trupul ei se arcui, încercând să-l dea jos.

El își îndepărtă gura de a ei și-și ridică fața s-o privească, în ochi arzându-i o dorință sălbatică.

– Ești a mea, Kathryn. Să nu crezi că te păstrezi pentru Paul.

– N-a fost niciodată vorba de Paul, gemu ea, dar el n-o asculta.

Îngenunchind peste ea, trase de cămașă așa încât patul se umplu de nasturi pe care apoi o azvârli pe podea. Pe pielea lui erau stropi mici de transpirație. Mușchii puternici îi unduiau pe piept și pe brațe când se mișca.

– Scoate-ți ce ți-a mai rămas din haine, mormăi el privindu-i cu aviditate albeața trupului dezgolit.

Kathryn tremură violent, incapabilă să-și dezlipească privirea de a lui, iar jena, rușinea și umilința se învâneau în mintea ei ca un val fierbinte și sufocant. Nu-i va ceda.

– Nu, Logan. Dacă ai de gând să mă violezi, nu-ți va fi prea ușor.

– Să te violez? Cuvântul părea să-l fi lăsat rece.

O domina, stând deasupra trupului ei zvelt, dar nu se mișcă. Ochii lui erau adânci și strălucitor de albaștri când îi cercetă fața.

– Nu va fi viol, rosti el încet.

Gâtul ei se strânse când încercă să-și controleze fiorii de teamă și clăntănitul nervos al dinților. Mâinile îi erau de-a lungul ei, încheștate în cuvertura ivorie a patului. Era atât de diferit față de ce-și închipuise mai devreme ... Se gândise să ajungă în pat cu Logan, da. Dar nu așa! Niciodată așa. Unde era iubirea care presupunea că face acest lucru minunat? Asta nu putea să i se întâmple ei. Nu fără iubire.

Îl privi direct în față și ochii ei neajutorați se umplură de lacrimi mari, care se rostogoliră în jos pe părul ei încălcit.

Un lung moment, Logan stătu pur și simplu îngenunghet, uitându-se la ea.

Un spasm de durere îi trecu peste față, apoi toată insistența îl părăsi.

– Kathryn, spuse el încet, plin de frustrare.

Mai stătu îngenuncheat o clipă, uitându-se la ea, apoi se dădu la o parte. Stătea pe marginea patului și-și trecu mâinile prin păr, uitându-se năuc în jurul lui. Majoritatea lucrurilor mamei sale erau duse. Kathryn înlăturase tot de pe masa de toaletă și tot ce mai rămăsese acolo erau un pieptene și o perie de păr. Restul de măsuțe, scaune și dulăpioare fuseseră mutate, sticlutele de cristal și parfumuri, figurinele de porțelan și miniaturile din marmură, toate erau duse. Logan se uită la pereții lipsiți de ornamente, draperiile albe atârând în valuri la geamuri, covorul Aubusson în culori de roz, albastru și auriu. Acum era o cameră încântătoare, o cameră a unei mari doamne a gustului și delicateței.

Se întoarse și se uită la ea în tăcere. Ea nu se mișcase. Ochiul îi erau închiși și zăcea nemișcată, palidă și liniștită. Părul ei negru era împrăștiat în spate ca un nor întunecat. O expresie de adâncă suferință trecu repede peste fața lui când văzu ce făcuse la partea din față a rochiei ei.

– Îmi pare rău, Kathryn, spuse el umil. Nu te-aș învinui dacă nu mi-ai mai vorbi vreodată.

Un tremur profund îl pătrunse când se ridică în picioare și trase marginea cuverturii peste ea, într-o mișcare protectoare. O observă lungă vreme, văzând felul în care pieptul i se mișca spasmodic, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ezită, așteptând, apoi scoase un oftat adânc când se întoarse, își luă cămașa distrusă și, plecându-și capul, o părăsi în tăcere, închizând ușa după el.

Kathryn îl auzi plecând, dar nu se putu mișca. Trecu multă vreme până deschise ochii și când o făcu, cerul devenea purpuriu la răsărit.

Capitolul 8

În timp ce făcea duș și se îmbrăca în acea dimineată, avu senzația că lumea ei sigură și ordonată se desfăcea în bucăți în jurul ei. Toate acțiunile ei erau confuze și automate, dar gândurile o chinuiau. Nimic nu se întâmplase noaptea trecută, își spuse ea. Dar era o minciună gogonată și o știa. Logan fusese cât pe ce s-o violeze ... totuși, n-o făcuse. Se oprise la timp. Acesta era lucrul de care trebuia să-și amintească. Nu fusese făcut niciun rău. Nu era chiar adevărat și știa că evită adevărul, refuzând să-l accepte. Fusese făcut mult rău. Înainte, între ei nu existaseră decât barierele ridicate de mândria sa între ei. Acum, exista un abis de netrecut al jignirii de neiertat, adăugat unei gelozii și neîncrederi prost înțelese. Ar fi trebuit să fie sfârșitul pentru ei, dar totuși unde se putea duce? Ce putea face? Cum putea să-l părăsească pe Jon?

Își aminti gura aspră a lui Logan sorbind-o pe a ei, greutatea trupului lui, degetele care-i căutau sânii și o copleși un val fierbinte de rușine. Își aminti momentele fugare când îi răspunsese. De nu l-ar fi pomenit pe Paul! Era o persoană mizerabilă care nu valora nici cât jumătate din fratele lui. Își imaginea rânjetele lui și gura i se

strâmbă de dezgust. Trebuia să-l facă să plece de aici. Poate atunci va putea salva ceva din viața ei cu Logan. Poate atunci vor putea discuta despre ce se întâmplase – aproape se întâmplase – și se vor ierta unul pe altul, continuându-și viața din acel punct. Dar mai trebuia să se descotorosească de Paul. El era sursa problemelor lor, era sigură de asta.

Nu știa ce o să-i spună lui Logan când îl va vedea din nou, cum va urma să-i facă față. Dar mai apoi descoperi că nu trebuia încă. Jon veni în camera ei cu vestea că tatăl lui se dusese la birou în această dimineață.

– Emma a spus că sunt necazuri la o fabrică și s-ar putea să nu se întoarcă până la prânz. Unchiul Paul a spus că mă va învăța să merg pe bicicletă, dar a trebuit să te întreb întâi pe tine, spuse el dintr-o răsuflare și-i zâmbi.

Ea se cutremură și un simțământ de calamitate îi trecu de-a lungul spinării. Paul nu-și pierdea timpul. Trebuia să-l avertizeze pe Jon să fie precaut, dar vroia s-o facă în așa fel încât să nu-l sperie.

– Jon ... ezită, căutând cuvintele potrivite. Nu-ți mai este frică de unchiul tău, așa-i?

– Nu, mami, spuse el imediat, zâmbind cu vinovăție. Unchiul Paul și cu mine am discutat despre asta. Tăticul este tatăl meu și el este unchiul.

– Îmi pare bine, scumpule, îi zâmbi Kathryn neliniștită, îmbrățișându-l și strângându-l la piept. Dar dacă îți spune ... ceva care te-ar tulbura, să vii la mine sau la tăticul imediat, bine?

– Sigur, mami. Pot acum să mă urc pe bicicletă?

Ea dădu din cap și-l văzu luând-o la fugă, dar era plină de nemulțumire. Înțelegea de ce Logan nu rămăsese astăzi acasă, dar iuteala cu care Paul profitase de absența lui o făcea să se îngrijoreze.

Paul tocmai venea la ușa din față când ajunse în hol și el deschise ușa, făcându-i semn să vină și să privească.

– Jon se comportă cu bicicleta chiar în felul în care o făceam eu la vârsta lui, spuse el plin de sine. Logan nu era nici pe departe așa de îndrăzneț atunci.

Fața lui Jon era triumfătoare când se urcă în șa. Picioarele abia îi atingeau pedalele, dar asta nu era un impediment pentru el. Accelerează pe alee, aplecat periculos într-o parte.

Paul zâmbi, apoi se întoarse să studieze fața Kathrynei. Ochii lui albaștri se opriră pe o ușoară zgârietură a gâtului ei.

– Ai reușit să te odihnești după cearta cu Logan de astă-noapte? Întrebă răutăcios.

Buzele ei se desfăcură într-o răsuflare greoaie.

– Nu ... nu știi la ce te referi, se cutremură ea.

– Nu-i niciun secret, cumnătică. Logan mi-a spus totul despre asta. Era plin de remușcare azi-dimineață. Dar asta nu ajută când lucrul s-a comis, nu-i așa? Fratele meu este un bătăran. Dar trebuie să-ți spun că totuși nu arăți rău.

Roșeața îi acoperi fața când se uită la el, total pierdută. Cum putea Logan să spună *cuiva*, mai ales lui Paul? Stătea acolo rânjindu-i și vru să țipe, să-i zgârie fața atât de asemănătoare cu a lui Logan, dar se strădui să-și păstreze controlul și chiar reuși să zâmbească, mascându-și umilinta.

– Dar, fată dragă, făcu Paul pe fratele grijuliu, n-ar trebui să i te opui așa. Asta l-a forțat să alerge mai repede la Margaret. De aceea a plecat, doar știi asta. Nu cred nicio clipă că are necazuri la o fabrică. Nu, s-a dus după Margaret. Acum există o femeie care știe cum să trateze un bărbat ...

Kathryn plecă, scârbită. Nu vroia să audă nimic despre Margaret.

Dar Paul o urmă până la camera de mic dejun, unde Jai Ravinsky, agentul lui, și Gerald Sawyer, managerul, încă citeau ziarele de dimineață cu ceștile de cafea goale în fața lor, și-și continuă remarcele pline de venin. El știa ce face și știa de asemenea că ea nu avea arme cu care să-l contracareze.

– Jay, îi spuneam lui Kathryn că n-ar trebui să-l lase pe Logan s-o supere. El este o brută, dar n-are suflet rău. Ce părere ai?

Kathryn îl privi îngrozită. Ceea ce se întâmplase noaptea trecută ajunsese la urechile tuturor?

Încercând să fie diplomat, Jay Ravinsky se foi în scaun și-și împături ziarul, apoi se ridică să plece.

– Vorbea azi-dimineață de unele necazuri la o fabrică a lui. Se pare că este un lucru serios. Și apoi, se uită la Paul, stăm aici de ceva mai mult timp decât în mod obișnuit. Probabil că fratele tău simte că este timpul să facem planuri pentru un alt turneu. Toți se roagă de noi să mergem la Sydney de multă vreme. Ce părere ai? Am avut o odihnă prelungită. Australia ar trebui să fie plăcută în această perioadă a anului.

Paul își frecă mâinile și se prefăcu că analizează propunerea.

– Gerald? se uită el la celălalt bărbat care stătea la masă. Crezi că poți aranja ceva, să zicem, la sfârșitul săptămânii?

Omulețul sări în picioare și aproape alergă din cameră.

– Este ca și făcut, spuse el abrupt.

Paul ridică o sprânceană spre Kathryn și zâmbi în colțul gurii. Vocea lui n-avea nici cea mai mică urmă de amuzament.

– Bietul Gerald – niciodată nu i-a plăcut la țară – prea plicticos pentru el.

Asta ar trebui să te facă să te simți bine, cumnată. În weekend nu vom mai fi aici.

Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar nu putu alunga presentimentul că era pur și simplu începutul unui plan gândit cu grijă de a răni – pe cine? Logan? Jon? Ea însăși? Nu spuse nimic, ci schiță un zâmbet.

Ziua trecu suficient de liniștită și Kathryn începu să se relaxeze când Jon își abandonă bicicleta și jucă mingea cu Paul și Drago pe pajiștea din spatele casei. Nu-i stătea în caracter lui Paul, dar alungă gândul tulburător și-i urmări. Poate că nici el nu mai știa ce să facă. Era o zi de iunie, umedă și neobișnuit de caldă. Ea stătea cu picioarele goale într-un șezlong, îmbrăcată într-o bluză cu picățele și un șort alb, ațipind din când în când din cauza lipsei de somn. Adierea era blândă și răcoroasă, ciufulindu-i părul, și se auzea un zumzăit de albine undeva în apropiere, iar aerul mirosea a rășină de brad. Îi urmărise pe Paul și pe Jon, dar o altă imagine i se interpuise în minte. Logan era acolo, arătând nemaipomenit de chipeș în blugi și o cămașă albă. Jon era îmbrăcat în același fel. Apoi, mai erau și alți copii împreună cu ei, un alt băiețel și două fetițe cu funde roz în părul negru.

Toți râdeau și-l strigau pe Logan “tăticule” și o dată, când el se întinse după minge, aceasta îi scăpă și el își pierdu echilibrul, căzând pe spate în iarbă. Imediat, ei săriră peste el și începură să-l gâdile, cu chicoteli răsunătoare.

Jon o îndemna pe Kathryn să vină și să se alătore, dar picioarele ei erau ținute și nu se putea mișca. Când se aplecă să vadă ce o ține, văzu mâinile unui bărbat în jurul gleznelor ei. Mâinile lui Paul. Și apoi apără fața lui ironică, zeflemitoare, spunându-i că n-o să se ducă la Logan.

– Nu te vrea, continuă el să-i spună.

O vrea pe Margaret.

Și când se uită înapoi spre locul unde stătea Logan cu copiii pe iarbă, o văzu pe Margaret mergând ușor către el, părul ei blond fiind ca un halou în jurul capului. Îl sărută de mai multe ori, lăsându-i o urmă de roșu pe toată fața ...

— *Kathryn!*

Se trezi tresărind și se uită drept într-o pereche de ochi albaștri, atât de calzi și binevoitori încâ inima îi tresări.

— Logan ...

El își ținu răsuflarea și ceva îi scăpăra în ochi, care apoi se plimbară peste fața ei îmbujorată.

— Ai avut un coșmar, cumnățică? se interesă Paul cu un zâmbet rece pe buze.

Ea își întoarse capul, încercând să-și rețină lacrimile care-i întepeau pleoapele. El nu-i va mai vorbi niciodată.

— Tre ... trebuie să fi ațipit.

— Trebuie să fi fost ceva, după felul în care te răsucaai și gemeai!

Ea se făcu roșie ca focul.

— Nu-mi amintesc.

— A fost în legătură cu Logan, nu-i așa? insistă el. Chiar și după noaptea trecută, încă îl mai iubești!

Kathryn dădu din umeri și se foi neliniștită. El stătea aplecat peste ea, cu mâinile de fiecare parte a capului ei, fața lui aproape de a sa, și se simțea prinsă în capcană. Soarele apusese și acum adierea era chiar rece.

— Spune-mi, zise el cu cruzime.

— Te rog, Paul ...

— El le are pe toate, nu? Cum poți să-l mai iubești, după noaptea trecută? Gura lui se strâmbă când se îndreptă. N-ai mândrie? Lasă-l să plece. El pe Margaret o vrea cu adevărat.

Kathryn clipi rapid, întrebându-se cât de mult era vis și cât realitate.

– Nu, nu este adevărat.

– El o iubește de când a început să lucreze pentru el. Și-a dat seama ce greșeală a făcut însurându-se cu tine, dar nu știe cum să iasă din asta.

– Nu te cred, spuse ea cu o voce gătită. Logan nu ți-ar spune astfel de lucruri.

– Ai fi surprinsă să afli ce-mi spune. În toți acei ani de căutare și-a construit o imagine a ta, dar acum știe că s-a înșelat. Nu ești femeia care credea că ești. Lasă-l să plece, Kathryn. Nu aștepta să-ți ceară să pleci.

Ea înlemni. Fusesse o greșeală. Îl dezamăgise pe Logan. Nu era femeia care fusesse cu cinci ani în urmă. Poate că doar încăpățânarea și mândria lezată îl făcuseră s-o caute și în cele din urmă să se însoare cu ea. Mâna pe care și-o trecu peste ochi era rece. Toate aceste gânduri fuseseră alungate într-un colțisor al minții, de când venise aici. Nu avea de gând să le dea acum importanță ca Paul să vadă acest lucru. Se uită pe lângă el spre pajiștea goală:

– Unde este Jon? întrebă ea.

– *Jon?* izbucni el. Asta-i tot ce ai de spus? Unde este Jon? ... Fața îi deveni stacojie ... Ești nebună, să știi! O nebună!

Ea îl privi îndelung apoi, cu o umbră bruscă de îndoială, spuse foarte ușor:

– Unde este el, Paul?

El își strâmbă gura.

– Emma l-a chemat să-i dea să mănânce.

– Deja? scutură din cap, confuză. Cât este ceasul.

Paul se uită la ceasul lui de aur, apoi ridică din umeri.

– Aproape șapte treizeci.

Venindu-și în fire cu greutate, se ridică de pe șezlong și-și netezi părul ciufulit, încercând să nu pară atât de răvășită cum se simțea.

– Nu știu cum de am dormit atât, mormăi ea. Logan este acasă?

– Ăă ... Paul se prefăcu jenat. Margaret a telefonat cu puțin timp în urmă. El este ... reținut. Personal, cred că nu poate da ochii cu tine după noaptea trecută. Există ceva ciudat în asta ...

– Oh! Cu un mic oftat, Kathryn se îndepărtă de el și o luă la fugă către casă.

El o făcea să vadă lucruri pe care nu era pregătită încă să le înfrunte.

Închizând ușa de la dormitor, se trânti pe pat cu un strigăt înăbușit. Capul îi zvâcnea dureros și emoțiile ei confuze combinate cu acel sentiment persistent de teamă o făceau să-i fie rău fizic. Trebuia să râdă, fiindcă îi era teamă că dacă se punea pe plâns, nu se va mai opri niciodată. N-ar fi trebuit să ațipească. Coșmarul pe care-l avusese fusese suficient de urât, dar acum viața reală începea să fie la fel de neagră. Totul se prăbușea în jurul ei și nu exista cale de oprire.

Gemu și se strădui să se ridice în picioare și să dea drumul la apă în baie, un lucru care s-o aducă înapoi la normalitatea vieții ei. Logan n-o iubea pe Margaret. O iubea pe ea. I-o spusese de multe ori. Noaptea trecută a fost pur și simplu o scăpare din partea lui. Era un bărbat care ajunsese la capătul răbdării. Nu-l putea învinui pentru asta. Și copiii pe care-i văzuse pe pajiște cu el erau ai ei. Aveau părul negru, nu-i așa? Nu blond. Paul n-o s-o oprească să facă parte din familie. Va face o baie fierbinte, va îmbrăca cea mai fină rochie și-și va aștepta soțul. Indiferent cât va dura, îl va aștepta, vor lămuri lucrurile și vor începe să-și recondiționeze relația.

După ce se umplu baia, traversă holul să-i spună noapte bună lui Jon și să se scuze că nu venise mai devreme la el.

El era întins peste cearșafuri, doar în chiloți și maiou, și Kathryn se încruntă la el.

– Este prea cald pentru pijama, spuse el repede, înainte ca ea să poată zice ceva și apoi se întoarse cu spatele la ea. Noapte bună, mami.

Tonul lui era abrupt și n-o sărută cum făcea de obicei.

Acea teamă o cuprinse din nou pe Kathryn. Presimțea că ceva nu este în regulă.

– Totul este în ordine, scumpule? întrebă ea, frecându-i ușor umărul.

El îi îndepărtă mâna.

– Da, mami. Noapte bună.

– Jon ...

Dar era limpede că nu vroia să asculte, fiindcă își înfundă fața în pernă.

Simțindu-se respinsă, Kathryn stătu și-l urmări îndelung, apoi plecă în liniște, cu durere în suflet.

Înapoi în dormitorul ei, cântări în minte totul. Toate acestea nu-i erau caracteristice lui Jon. ceva trebuia să fie greșit. Sau erau doar emoțiile ei care o făceau să facă din țânțar armăsar? Avea dreptul și Jon să fie o dată într-o dispoziție proastă. În ultimele săptămâni, doar Dumnezeu știe câte nemulțumiri fuseseră în această casă, făcându-te să te simți prost.

Ieșind din baie, se înfășură într-un prosop alb, apoi își desfăcu clamele din păr și-l perie viguros. Nu se grăbi să-și aleagă ce să îmbrace – scoase una câte una rochiile din dulap și le dădu la o parte. Apoi găsi – o rochie crem din saten, până la genunchi și cu

un decolteu îndrăzneț. O lăasă să-i alunece pe cap, apoi netezi fusta și se întoarse să se uite în oglindă.

Era elegantă și sofisticată și, cu părul ei desfăcut, plutind ca un nor negru până la jumătatea spatelului gol, nu mai era nicio îndoială, că era femeie până în vârful unghiilor. Niciodată nu mai purtase așa ceva înainte, niciodată nu-și mi etalase trupul atât de îndrăzneț. Rotunjimile sânilor erau sugerate cu impertinență fără a fi ascunse, dar rochia lăsa puțin loc imaginației, mulându-se pe talie, șolduri și coapse. Doar pentru o clipă se gândi că ar fi prea provocatoare, prea senzuală, dar mai apoi își spuse că de asta avea nevoie în această seară, dacă vroia să rivalizeze cu Margaret. În afară de asta, Logan alesese această rochie pentru ea. Se agăță de acest fapt și fața i se luminează când se gândi la el dându-și osteneala pentru ea. Nu-i mulțumise niciodată cum se cuvine – dar va avea grijă astă-seară.

Totul se va face în mod deschis. Atât de multe lucruri vor fi puse în ordine. Paul pleca în curând și ei vor avea ocazia s-o ia de la început.

Mânată de neliniște, se duse la ferestrele mari și stătu uitându-se la pajiștea de dedesubt, încercând să rămână calmă. Totul era liniștit acum cu excepția orăcăitului broaștelor și a greierilor. O briză blândă și caldă sufla dinspre munții îndepărtați, aducând cu ea un sunet melancolic al foșnetului de brazi din pădure. Își ridică fața în direcția ei, dar un fior îi trecu de-a lungul spinării. Nu avea niciun motiv pentru această neliniște, dar nu se putea scăpa de ea.

Masa ei de seară fu una singuratică. Emma îi spusese că Paul și șleahta lui se duseseră în oraș să finalizeze aranjamentele pentru turneul lor australian. Kathryn stătea singură în vasta sufragerie, sub lumina delicată a candelabrului de cristal. Veni o servitoare și aduse

mâncarea în tăcere, apoi plecă. Kathryn se uită la lungimea mesei, pipăind fața de masă de dantelă și tacâmurile grele de argint, cristalurile și porțelanurile, și se simți temătoare și ușor pierdută. Se va învăța vreodată cu toate acestea în felul în care se învățase Logan?

La ora când terminase să ciugulească din mâncare, era aproape năucă de încordare, întrebându-se cum va începe să-i spună lui Logan toate lucrurile ce trebuia spuse. Se uita mereu la ușă și fiecare pas o făcea să creadă că venise în cele din urmă acasă.

– Este mâncarea așa de proastă? întrebă Emma încet, venind să ia farfuriile. Ai fărâmițat atâta chifla aceea, că mă întreb de ce te-ai mai obosit s-o iei.

Kathryn se uită la grămada de firimituri din farfuria ei și se înroși vinovată.

– Îmi pare rău, Emma. Nu știu ce m-a apucat. Eu ... ridică neputincioasă din umeri ... Mai știi ceva de Logan?

Emma scutură din cap.

– Îmi pare rău, iubire. Mai vrei puțină cafea? Poate te va liniști, spuse ea cu simpatie. Ți trebuie timp să te obișnuiești, nu? Să fii din nou singură, vreau să spun. Acești tipi pretind atenție. Din partea mea, voi fi foarte bucuroasă când vor pleca.

– Am fost întotdeauna o persoană singuratică, așa că pentru mine nu este o povară. Îmi place să fiu singură, spuse Kathryn, știind că asta poate ar fi fost adevărat cândva, dar nu acum... Jon își croise drum în inima ei, la fel și Logan, și acum îi era dor de amândoi ... Nu vreau cafea, mulțumesc, împinse la o parte ceașca băută pe jumătate. Cred că ar trebui să mă duc să-l controlez pe Jon din nou. S-a plâns mai devreme că ar fi prea cald.

– Sper să nu ne facă vreo surpriză, se încruntă Emma. M-am gândit că se comportă cam ciudat la cină. Vroia să te trezească, dar

Paul i-a spus că ai probabil nevoie de odihnă, pentru că n-ai dormit prea bine astă-noapte. Asta a părut să-l întristeze.

– Mă simt vinovată că nu l-am vârat eu în pat, spuse Kathryn.

Îi aruncă un zâmbet îndurerat Emmei și ieși din încăpere. Acea teamă era mai puternică acum, înfiorând-o cu o insistență bruscă.

Când ajunse în dreptul scărilor, se opri să se gândească. Era caraghios să sară asupra concluziilor. Își făcea griji pentru nimic. Dacă urcă la el s-ar putea doar să-l deranjeze pe Jon fără a fi necesar. Dar imediat, avu cel mai puternic presentiment că Jon avea nevoie de ea și trecându-și palmele asudate peste fusta rochiei, se grăbi spre camera lui.

Totul era întunecat și nemișcat când deschise ușa lui. Îi trebui un minut să-și obișnuiască ochii cu întunericul – apoi inima începu să-i bată nebunește când văzu patul gol.

O mie de gânduri îi trecură prin minte: fugise. Îl luase Paul. Logan o va învinui pe ea. Jon era rănit, pierdut, chiar acum poate striga după ea ...

Inima i se ridică în gât și rămase acolo. Stătea singură în întuneric, total pierdută, cu gust de sânge în gură.

Capitolul 9

După un timp teroarea ei nebunească începu să-și piardă din intensitate. Jon nu se putuse duce prea departe. Deoarece n-avea timp. Probabil era în baie și ea se grăbise să tragă concluzii.

Străduindu-se să-și alunge îndoielile, merse să-l caute, strigându-i numele cu o voce fermă. Nu era în baie și nici în vreunul din dormitoarele de la etajul superior. Căută metodic în fiecare colț și panica începu să se instaleze când ajunse la bucătărie, unde îi găsi pe Emma și pe domnul Higgins, valetul lui Paul, relaxându-se la o ceașcă de ceai.

— L-ați văzut pe Jon? întrebă ea, încercând să nu pară isterică.

Emma păru uluită, apoi îngrijorată.

— Nu este în pat?

— Nu, și l-am căutat în toate dormitoarele. Nu este *nicăieri!*

Întotdeauna corect, domnul Higgins sări în picioare și-și puse la repezeală haina lui neagră, conștient că fusese prins pe picior greșit. Era un bărbat înalt cu o claie de păr sur și cute adânci la colțul ochilor.

— Vai, vai, doamnă Ramsey, știți cum sunt băiețiii.

Probabil vă joacă o festă. Când l-ați văzut ultima dată?

Kathryn își mușcă buzele și inspiră adânc.

– În jur de o oră și jumătate ... Vocea îi tremura. Nu avea pijama pe el și când l-am întrebat despre asta, mi-a tăiat-o spunând că este prea cald. Ceva este în neregulă – simt asta!

– Hmm ... rămase el calm și se duse la ușa de sticlă, cercetând întunericul. Este o noapte prea caldă. Poate că pur și simplu a ieșit să ia aer.

El deschise ușa și ieși afară. Kathryn ezită, urând să-și rostească suspiciunile.

– Paul, spuse ea cu o ușoară nesiguranță și ducându-și mâna la gură pentru a înăbuși un val sufocant de teamă. Nu crezi că el ... l-a luat, așa-i, Emma?

– Să-l ia? Să-l ia pe Jon? răsuflă șocată Emma, dar imediat își reveni. Știu de gelozia dintre cei doi frați și discuția despre cine este adevăratul tată al băiatului, dar sunt sigură că Paul plecase deja cu prietenii lui când ai vorbit ultima dată cu Jon.

Domnul Higgins se întoarse în acel moment.

– Nu poți vedea la doi pași, spuse el scuturând din cap, dar știu pe cineva cu un simț al mirosului și vederii mult mai ascuțite.

Se îndreptă spre cușca unde Drago fusese închis pentru noapte.

– Bineînțeles! zâmbi Emma cu ușurare. El îl urmărește pe Jon peste tot. Va afla într-un minut unde s-a dus.

În clipa în care s-a deschis cușca, el o zbughi spre ușă, scheunând excitat și zgâriind să fie lăsat afară.

– Ai o torță, Emma? întreabă domnul Higgins.

Emma cotrobăi într-un dulap sub chiuvetă și găsi o lanternă pe care i-o întinse.

El se uită la Kathryn.

– Deschideți ușa, doamnă Ramsey. O să-l urmăresc pe Drago cu lanterna, ca să văd unde se duce.

Toți observară cum cățelul o ia spre pădure.

– Nu! gemu Kathryn. Jon nu putea să se ducă într-acolo! Nu-l lăsăm nici măcar ziua. Este atât de întuneric acum, precis s-a rătăcit!

– Să-l sun pe Logan? Emma îi atinse ușor brațul. Dacă știe cineva pădurea ca în palmă, apoi acela este Logan.

– Nu! Kathryn inspiră adânc, luând lanterna de la domnul Higgins. Încă nu face asta, rectifică ea. Nu știm sigur că este acolo și l-am supăra pe Logan pentru nimic.

Înghiți nodul din gât și se strădui să se calmeze. Apoi, orice teamă o părăsi, fiind înnebunită de furie. Jon era acolo, bine, și într-un fel Paul era în spatele acestei mașinațiuni. De aceea plecase în oraș astă-seară, în loc să-i lase pe ceilalți să-și facă toate aranjamentele. Nu putea spune nimic încă pentru că domnul Higgins îi era loial lui Paul și la fel și Emma, într-o oarecare măsură. Asta era ceva cu care va trebui să se descurce singură. Îl va găsi pe Jon mai întâi și-l va aduce acasă, apoi va rezolva și cu Paul.

– Mă duc să văd dacă îl pot urmări pe Drago, îi anunță ea. În timpul acesta, căutați voi prin casă? Pentru orice eventualitate?

– Oh, Kathryn, s-ar putea să fie primejdios acolo, începu Emma să protesteze, dar când îi văzu încăpățânarea de pe față, adoptă o altă tactică. Cel puțin lasă-l pe Thomas să meargă cu tine.

Domnul Higgins stătea acolo țeapăn, nearătând că i-ar face plăcere, dar gata să-și facă datoria.

– Bineînțeles, doamnă Ramsey. Chiar n-ar trebui să mergeți singură.

– Nu, este în ordine, spuse ea calmă. Este nevoie ca cineva să fie aici în cazul în care se întoarce înaintea mea.

Dacă ați cerceta pivnița ... poate mansarda ...

El încuviință din cap, încercând să nu pară ușurat.

– Dacă sunteți foarte sigură ...

Ea îi zâmbi crispat, apoi se întoarse pe călcâie și deschise ușa.

Era lună plină și nu avu greutate să traverseze pajiștea. Pădurea părea imensă și învăluită într-un întuneric sufocant. Picioarele i se înmuiară și începu să respire sacadat. Cum putuse Jon veni până aici?

Dar cel mai important era, de ce? Aprinzând lanterna, cercetă copacii în raza de lumină, ascultând intens pentru cel mai mic sunet.

– *Jon!* strigă ea. *Mă auzi?* Inima îi bătea ca un clopot în tăcerea întunecată. *Jon!*

Gândindu-se numai la el, se avânta în pădure, uitându-se înapoi peste umăr pentru a se asigura că nu scapă casa din vedere și nu se răătăcește. Privind cu atenție în întunericul din fața ei merse drept într-un copac și se lovi la genunchi. Părul i se prinse într-o creangă joasă și rămurelele țepoase o loviră peste fața și brațele descoperite, înțepând-o, dar nu se opri pentru a se întoarce după ajutor. Mirosul de brad copleșitor o făcu să-și dorească o gură de aer proaspăt, dar trebuia să meargă mai departe. Fiul ei era pe aici pe undeva. Poate că Drago îl găsisese deja și o aștepta. Întunericul era dezolant și trebui să se lupte cu imaginile înfricoșătoare ce-i invadau mintea ca și cu masa de arbori care îi blocau calea. Își prinse tocul într-un bușean căzut și aproape își pierdu echilibrul când ceva foșni pe întuneric. Din gât îi ieși un țipăt înfundat și lumina se agită nebunește în degetele ei țepene. Câteva păsări gălăgioase își fluturară aripile, nervoase de această vizită nedorită în habitatul lor nocturn și o bufniță țipă. Kathryn înghiți. Bărbia îi tremura și dinții îi clănțneau în gură.

– *Jon!* strigă ea disperată, încercând să nu se teamă de foșnetele din jurul ei. La lumina zilei probabil că nu le-ar fi dat atenție, dar întunericul făcea ca totul să fie mult mai amenințător.

– *Jon! Te tog, răspunde-mi!* Of, Doamne, dacă s-ar răni nu și-ar ierta-o niciodată. Era vina ei că el se afla aici. N-ar fi trebuit să adoarmă în după-amiaza aceasta și să-l lase singur cu Paul. Cine știe ce i-o fi spus acesta de-l făcuse pe copil să vină aici.

Se gândi la animalele care uneori erau văzute în zonă, cerbi, elani și urși, iar imaginația ei excitată le vedea pe toate împungându-l pe fiul ei neajutorat sau arătându-și colții la el.

– *Jon!* vocea ei era înăbușită de spaimă și suna nefiresc de ascuțită când ecoul i-o aducea înapoi.

Știa că din cauza desimii copacilor vocea ei s-ar putea să nu fie auzită, dar când se opri să asculte vreun răspuns în tăcerea înconjurătoare, auzi gâlgâitul pârâului care șerpuia prin pădure. Poate că Jon va fi în stare s-o audă până la urmă. Dar acest gând liniștitor fu repede înlocuit brusc de un altul. Dacă Jon căzuse în apă și se înecase?

– *Jon! Ești bine? Răspunde-mi! Jon!*

Dacă zăcea rănit pe undeva și nu putea răspunde? Inima îi bubuia în piept, dar se strădui să respire adânc pentru a se calma. Panica n-ar ajuta-o cu nimic. Cercetând metodic întunericul cu fascicolul de lumină și croindu-și drum printre trunchiurile dese, sperie câteva animale mici, ochii lor strălucind nefiresc în lumină înainte de a fugi. Șobolani? gândi ea, înnebunită. Trăiesc șobolani în pădure?

Oh, Doamne! Se împiedică și abia reuși să nu cadă. Uitându-se drept înainte, își ținu respirația, ținându-și buza între dinți, încercând să nu țipe.

Întunericul și tăcerea foșnitoare păreau s-o apese până când ajunsese o masă tremurătoare de nervi. Ochiul îi era larg deschis, încercând să vadă prin zidul de copaci. Un strat subțire de transpirație îi apăsase deasupra sprâncenelor și buzei superioare, iar mâinile i se încăleștară de lanternă. Vroia să strige și să fugă cât de repede putea, însă ca și în coșmarul de mai devreme, gleznele păreau ținute și picioarele moi. Trebuia să se forțeze să-și continue drumul înainte, punând un picior șovăitor înaintea celuilalt. Nu putea să se oprească, nu acum. Trebuia să-l găsească pe Jon. Pentru o clipă, fu copleșită de o durere ascuțită. Oprindu-se abrupt, închise ochii și încercă să alunge teama care îi strângea pieptul și-i tăia respirația. Îi apăsă fața lui Jon. Avea nevoie de ea și nu-l putea lăsa.

O briză rece începu să sufle, făcând-o să tremure. Ar fi trebuit să se oprească, să-și pună un pulover. Gura i se strâmbă și un soi de suspin îi ieși din piept. Nu era îmbrăcată să umble prin pădure. Tocurile erau prea înalte, rochia prea elegantă, părul prea desfăcut, încât se prindea de orice creangă mai joasă, indiferent cât s-ar fi ferit. Unul dintre pantofi îi scăpă din picioare, așa că îl scoase și pe celălalt și-i lăsă în urmă, continuându-și drumul cu picioarele goale, nedând atenție înțepăturilor acelor de brad peste care călca, sfâșiindu-i ciorapii.

Cum de putuse să se întâmple asta? Cum putuse ea să permită? Jon trebuie să fie speriat de moarte. Avea doar cinci ani, prea mic pentru a fi aici singur. De ce? De ce? Întrebarea i se repeta în cap ca o placă strică. Ce putuse Paul să-i spună încât să-l facă să vină noaptea în pădure?

Încercă să nu se gândească la ce ar spune Logan, dar fața lui i se ivi în minte cu o condamnare înscrisă peste trăsături. “Deci, aș putea să am încredere în tine? auzi sarcasmul lui clar. Tu ai plănuit asta cu

fratele meu. În momentul în care l-am scăpat pe Jon din vedere, s-a și rătăcit în pădure. Nu este o coincidență!” Ochii lui albaștri ar scăpăra, cutele gurii i s-ar albi. Nu ar ierta-o niciodată. Dar nici ea nu și-ar ierta-o.

– *Jon! Mă auzi? Te rog, te rog, răspunde-mi!*

Vocea îi era răgușită în timp ce disperarea îi creștea. Trebuia să-l găsească. Uitându-se peste umăr pentru a se asigura că luminile casei erau încă în spatele ei, se opri împietrită. Nu se mai vedeau. Privirea ei înnebunită întâlnește doar întunericul. Nimic, ci un întuneric complet, gol, negru. Ochii ei cercetară înapoi și înainte, la stânga și la dreapta. Indiferent unde se uita, luminile dispăruseră. Asta, împreună cu teroarea unei păduri, noaptea, o făcură să-și piardă ultima rămășiță de autocontrol. Era pierdută acum, la fel ca Jon. O cuprinse deznădejdea, căzu în genunchi și lanterna îi scăpă din mână. Suspinând isteric, își îngropă fața în brațe și se lungi pe pământ, lacrimile curgându-i și arzând ca un acid.

Nu mai avea nicio speranță. Ratase. Nu reușise! Își repeta mereu și mereu în minte. El era pe aici pe undeva și ea nu reușea să-l găsească.

Apoi, dintr-o dată, inima i se opri în loc și o teamă de gheață i se instalează în piept alunecându-i pe piele cu degete umede, când simți ceva apropiindu-se tiptil pe covorul gros din ace de pin. Simți o răsuflare umedă și caldă în apropierea ei și vru să strige, dar chiar dacă deschise gura, nu putu scoate niciun sunet din cauza groazei.

Un chelălăit ascuțit străpunse liniștea și Drago scoase un lătrat scurt și-și puse etichete pe brațul ei, încercând să-i lingă fața.

Tremurând incontrollabil, i se opri răsuflarea așa cum zăcea uimită, nevenindu-i să creadă, apoi se ridică în genunchi și se agăță de blana lui caldă.

– Drago! Jumătate suspinând, jumătate râzând, îl înconjură cu brațele. Unde este Jon?

Lătrăturile lui scurte răsunau în întuneric și-i trebuiră câteva minute să-i dea drumul.

– Oh, Drago, unde este Jon?

El lătră din nou și brusc, Kathryn știu că Jon era foarte aproape. Era sigură de asta. Cel mai probabil, el o vedea la lumina slabă a lanternei căzută pe jos lângă ea, dar dintr-un anumit motiv nu venea.

– Jon, spuse ea încet, știu că ești acolo. N-ai pățit nimic?

Inima îi bătea nebunește. El o putea auzi, dar nu răspundea. Știa asta. Dar de ce? *De ce?* Trebuie să fi fost Paul – ceva ce-i spusese el. Dintr-un anumit motiv, Jon nu se lăsa găsit. Se ascundea de ea!

– Jon, spuse ea cu lacrimile în voce, îți amintești când am venit prima dată aici? Prima dimineață când te-am întâlnit? ... Așteaptă. Vocea i se pierdu în tăcere ... Mi-ai spus că dacă o să mă pierd vreodată, tu o să mă găsești. Jon, acum m-am pierdut. Nu știu cum să ajung acasă, pe ce cale să apuc. Și mi-e frică. Te rog ajută-mă, Jon! Am *nevoie* de tine!

Un foșnet brusc în spate făcu să i se oprească inima și apoi Jon alergă spre ea, aruncându-i-se în brațe.

Rămaseră multă vreme îmbrățișați, trupul Kathrynului potolind tremurăturile lui, murmurele ei liniștitoare potolind sughiturile lui de plâns.

– Oh, Jon! Jon! Ne-am pierdut, dar suntem împreună – acesta este cel mai important lucru. Ești bine? Micul lui cap se mișcă în sus și în jos sub bărbia ei. Tremura, era înfrigurat când își înfundă fața în faldurile subțiri ale rochiei ei. Purta blugi și o cămașă subțire de bumbac, iar pielea lui era ca gheața la pipăit.

– De ce, Jon? Poți să-mi spui de ce ai venit până aici? Întrebarea nu era acuzatoare; trebuia pur și simplu să știe.

El încercă să se lipească mai tare de ea și nu spuse nimic.

Încă îngenuncheată, îl ținu așa câteva minute, strângându-l strâns în brațe, apoi se așeză pe pământ cu el în brațe.

– Nu sunt supărată, scumpule, spuse ea liniștitor, încercând să-și aleagă vorbele cu grijă, dar nu-mi închipui ce te-a adus aici la această oră a nopții. Nu vrei să-mi spui?

El scutură din cap și refuză să se dezlipească de ea.

– Unchiul Paul, așa-i? Kathryn își ținu vocea fermă cu un efort. Ți-a spus ceva astăzi, ceva care te-a făcut să vii aici. Te rog, Jon trebuie să aflu ce a fost!

Tăcerea părea să se întindă la nesfârșit. Kathryn simți că trupul băiețelului era foarte încordat, dar așteptă. Indiferent cât îi va lua, va descoperi de ce.

Tocmai când era sigură că el n-o să-i răspundă, el cedă și toată încordarea îl părăsi. Spuse, abia ținându-și răsuflarea:

– Unchiul Paul mi-a spus ... că există o cale prin care aș putea dovedi că nu sunt fiul lui, spuse el încet, tremurând din nou. Tăticului îi place pădurea. Dacă vin aici și ... stau toată noaptea ... înghiți și strânse din dinți ... atunci ... atunci înseamnă că nu sunt al unchiului Paul. Sunt al lui tăticu.

– Oh, Jon! Simți o durere în piept, o presiune arzătoare în spatele pleoapelor, și pentru o clipă fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Cum îi putea face asta Paul? Unui adult i-ar fi greu să stea acolo noaptea. Cum se putea aștepta de la un copil de cinci ani să facă asta?

– El s-a înșelat, Jon, spuse ea cu tărie. Stând aici nu dovedești că ești fiul lui tăticu. Dovedești că ești un băiat curajos – foarte curajos.

Dar eu știam deja asta și la fel și tatăl tău ... Îl strânse mai tare și vocea îi deveni mai supărată ... Niciodată nu va trebui să dovedești că ești fiul lui Logan Ramsey. Dacă Paul vrea dovezi, eu voi fi cea care i le voi da, nu tu. Carol a fost sora mea. O cunoșteam mai bine decât oricine altcineva. Voi avea o convorbire cu el și asta va fi sfârșitul a tot ceea ce trăncănește el fără rost.

Zâmbetul de pe buzele ei era amar. Închise ochii și văzu din nou trupul argintiu împreunat cu al surorii ei. Era îngrozitor să trebuiască să-i spună lui Paul că-i văzuse, dar dacă trebuia să pună capăt hertuirii lui Jon, merita orice umilință.

Se uită la Jon și-l îmbrățișă.

– Asta este, îi voi spune câteva, dar numai dacă reușim să găsim drumul spre casă.

Băiețelul zâmbi.

– Drago știe drumul ... Puse mâna pe câinele încolăcit lângă el și-l scărpină între urechi. Hai acasă, Drago, spuse el încet.

Kathryn avea îndoieli că Drago chiar cunoștea drumul, dar n-avea de ales. Trebuia să-l urmeze unde îi conducea.

Drumul de ieșire din pădure era la fel de întortocheat ca cel de intrare. Inima îi bătea neregulat în timp ce se împiedica în spatele lor. Jon o ținea strâns de mână și continua s-o încurajeze când crengile de brad o înțepau. Zâmbind în ciuda nemulțumirilor, realizează că avea grijă de ea în mod serios.

– Nu te îngrijora, mami, o liniștea el mereu și mereu. Drago știe unde merge. Vezi? arată el drept înainte.

Strălucirea luminilor printre copaci făcu să i se umezească ochii.

– Oh, puiule, niciodată n-aș fi reușit fără tine!

O cuprinse ușurarea. Reușiseră până la urmă. Îi era groază să se gândească la ce va spune Logan.

Acum, trebuia să fi fost acasă, așteptând-o furios, probabil.

Împiedicându-se, ieșiră din desișul pădurii și începură să traverseze pajiștea, întâlnind-o pe Emma la jumătatea drumului.

– Jon! strigă ea. Te-a găsit! Ești bine?

– Mămica mea s-a pierdut, spuse el cu demnitate. Avea nevoie de mine și eu am găsit-o.

Emma se uită la Kathryn peste capul băiețelului și gura i se strâmbă văzând zgârieturile ei și rochia sfâșiată într-o parte.

– Nimeni nu este acasă încă, spuse ea încet.

Respirația Kathryn era sacadată. Încerca să-și controleze fără succes tremurul trupului, dar vocea i se împleticea, la limita isteriei.

– Mă ajută să-l pun pe Jon în pat?

Imediat, Emma fu rapidă și eficientă, preluându-și sarcina fără șovăială. Ascultă, în timp ce Kathryn îi făcu baie și buzele i se subțiară când își dădu seama de ce se dusesse Jon acolo, îndemnat de Paul.

Când Jon fu din nou pregătit de culcare, zâmbi ambelor femei și murmură un somnoros “Noapte bună” înainte de a se întoarce și a adormi adânc.

Emma îl urmări un moment, apoi se întoarse către Kathryn.

– Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să stau aici astă-seară, pentru cazul în care se trezește sau are un coșmar. Am ceva de tricotat pe care vreau să-l termin oricum și sunt sigură că vrei să termini ceva cu Paul. Cred că l-am auzit venind acasă, acum câteva minute.

Capitolul 10

Kathryn nu întârzie la duș. Spălându-se de noroi, se uită cu grijă la zgârieturile lungi de pe brațe și picioare, apoi își puse o pereche de blugi și o bluză albă cu mâneci lungi și-și trecu peria prin păr, dorindu-și să se poată descotorosi de Paul la fel de ușor cum se descotorosise de acele de brad din acesta.

Paul cânta la pian. Îl auzi când cobora scările și stătu un moment în coridorul din afara ușii, luptându-se să-și recapete controlul. Nu se va repezi la el ca o mamă scandalizată, va trebui să rămână calmă și să-și păstreze demnitatea. Înăbușindu-și furia, necazul și durerea, se cutremură, ridicându-și capul, ascultând când un sunet discordant o lovi ca un tunet care se apropia. Era un sunet sălbatic și întrerupt care o ajută să devină calmă.

El era neobișnuit de neinspirat în această seară, deși mai fusese și în alte multe seri, numai că ea nu realizase acest lucru înainte. Ceea ce cânta nu putea fi numit muzică. Exista precizie mecanică, dar inima și sufletul necesare să dea viață, nu. Era un ecou gol al visului unui compozitor, și se întrebă dacă Paul era conștient de asta. Dacă ea recunoștea asta la el, precis alți oameni cunoscători în

ale muzicii, care asistau la concertele lui, trebuie că-și dădeau seama și ei. Poate că de aceea avea nevoie de banii pe care-i reprezenta Jon. Poate nu mai putea fi un interpret de prima-mână.

O copleși o milă bruscă pentru el, dar și-o înăbuși imediat. Nu vroia să-l compătimească. Merita ura și furia ei pentru ceea ce-i făcuse lui Jon, nu compasiunea pentru că îi lipsea geniul muzical.

Inspirând adânc, împinse ușa și cercetă încăperea. Era goală, cu excepția lui Paul— ceea ce era bine. Nu credea că ar suporta dacă ar trebui să aștepte mult pentru a-l înfrunta.

Pașii îi erau rapizi, ducând-o direct spre pianul unde Paul stătea pierdut în zgomotul lui sălbatic, distorsionat. Purta pantaloni negri și o cămașă albă cu volane la guler și manșete. Ochii îi erau închiși, fața crispată și plină de amărăciune. Niciodată nu semănase mai puțin cu Logan. Kathryn stătu fără să se miște și când el deschise ochii, degetele îi înțepeniră pe clape și se opri brusc, făcând ca tăcerea ce se instalase între ei să fie și mai grea.

Paul trebuie să fi văzut ceva în ochii ei, fiindcă imediat își duse mâinile la piept și le lăsă acolo ca un scut. Era o mișcare exagerată, care făcu să-i sporească mânia.

Un sunet înăbușit de durere ieși în pieptul ei și răbufni, disprețuitoare:

— Cum îndrăznești? întrebă ea calmă, deși avea lacrimi în ochi. Nu voia să-și piardă demnitatea ... Cum *îndrăznești*? spuse ea din nou, liniștită.

El clipi nesigur, apoi ripostă:

— Despre ce vorbești?

— Oh, știi despre ce vorbesc, Paul. Dar n-a mers. M-am dus după Jon și l-am găsit în pădure, iar acum doarme la etaj, în patul lui și Emma este cu el. Am fost de acord că trebuie protejat de tine.

Toată culoarea îi dispăru din față și maxilarul începu să-i cadă, dar imediat se îmbătoșă, ochii lui trecând pe lângă ea. Își umezi buzele și-și întoarse privirea spre ea ca și cum ar fi fost încolțit brusc.

– Sunt sigur că nu știi ce vrei să spui. Este fiul meu ... de ce să fie apărât de mine.

– Să nu îndrăznești să-l numești fiul tău! țipă ea pierzându-și controlul. Ești ultima persoană din lume care să te numești tată! Niciun tată nu și-ar zăpăci fiul în mod intenționat. Niciun tată n-ar distruge deliberat încrederea fiului său în singurul om pe care-l cunoaște cu acest titlu ... Mâinile i se strânseseră în pumni pe marginea pianului și se aplecă mai aproape de el ... Niciun tată nu i-ar cere deliberat fiului său să-și petreacă singur o noapte în pădure pentru a dovedi că este fiul lui!

Răsuflarea chinuită a lui Paul umplu camera. Gelozia, furia și frica îl năpădeau când se uită la ea.

– Trebuie să existe o cale de a dovedi că este al meu. Trebuie să-l am.

– Nu! Nu-l vrei pentru el însuși, ci banii pe care-i reprezintă – blestemata de avere Ramsey! Nu-ți pasă de el ca persoană. N-o să te mai apropii niciodată de el, nu atât cât trăiesc în casa aceasta!

– Nu mă poți opri.

Fața ei se făcu stacojie și simți că se înăbușe, controlându-se cu dificultate. Nu vroia să trebuiască să-i spună, să trebuiască să-i arate umilința și mândria ei rănită, dar n-avea de ales.

– Dar eu pot, Paul. Îți pierzi timpul încercând să convingi pe cineva că este fiul tău. Am știut întotdeauna că nu este al tău ... O durere arzătoare o străbătu, înțepenind-o ... De ce crezi ce l-am părăsit pe Logan cu ani în urmă? De ce am dispărut fără urmă? M-a

trădat, Paul. L-am văzut ... cu Carol. N-a fost nicio îndoială că era el. Erau atât de ... atât de ... plini de pasiune, închise ea ochii și se cutremură, neputincioasă. El nu putea refuza ce-i oferea Carol, niciun bărbat nu putea. I-am văzut împreună – chiar în ziua în care m-a cerut în căsătorie. El trebuia să aibă o ultimă întâlnire și Jon a fost rezultatul acesteia.

Ochii lui Paul se măriră și el păru să se ofilească și să se zbârcească.

– Ce? șopti el scandalizat. Carol mi-a spus că el n-a atins-o niciodată.

– Și crezi că nu mințea? spuse Kathryn cu o voce stinsă, văzând imaginea argintie care o bântuia. I-am văzut și n-am putut suporta. Logan trădase toată dragostea pe care o aveam pentru el, așa că am plecat. Ar fi trebuit să realizez că eram prea ștearsă pentru un om ca el. Cred că știam asta, dar eram tânără atunci și plină de iluzii; vocea i se prefăcu în șoptă și fața lui Paul se încreți înaintea ochilor ei.

– Porcul, mormăi el ridicându-se de pe scaunul pianului, dar Kathryn își înăbuși lacrimile și-l fulgeră cu privirea ei albastră.

– Da, este un porc, Paul.

Dar nu mai mult decât ești tu. Cel puțin, eu nu eram decât o puștoaică, dar tu ai încercat să rănești un copil nevinovat și nu te voi ierta niciodată pentru asta.

– Dar, Kathryn ...

– Niciun “dar Kathryn!” spuse ea lividă, tremurând și vrând să-l zgârie cu unghiile pe față, și deși vocea îi era nesigură, cu un efort supraomenesc și-o stăpâni. Gata, Paul! S-a terminat. Știm amândoi că Jon este fiul lui Logan și atâta timp cât sunt căsătorită cu el, este și fiul meu. N-o să ajungi să-l mai rănești niciodată, fiindcă nu te vei mai apropia de el.

– Bine, nu este fiul meu. Am avut unele îndoieli, dar merita o încercare. Nu trebuie să faci așa mare caz din asta. Parcă încerci să mă alungi din propria mea casă!

Paul era indignat, ignorând lacrimile de supărare care străluceau pe genele ei și gura strânsă.

– Este exact ceea ce fac, Paul. Te vreau afară de aici – acum, în noaptea aceasta. Și să-ți iei toți prietenii cu tine. Mi-e silă de ei!

– N-ai dreptul să spui astfel de lucruri! pufni el.

– Am orice drept. Sunt doamna Logan Ramsey și aceasta este acum casa mea. Nu mai există nimic pentru tine aici.

El o privi de parcă nu-și putea crede urechilor.

Kathryn îi înapoie privirea fără să se miște, sperând ca el să nu-i vadă tulburarea. Poate că greșea exercitându-și astfel autoritatea. S-ar fi putut să nu fie doamna Logan Ramsey pentru multă vreme, dar nu era nevoie ca Paul să știe asta. La vremea când Logan o va instala pe Margaret aici ca soție a lui, Paul va fi în celălalt capăt al lumii și asta îi va da timp lui Jon să treacă peste traumă, fără să se îngrijoreze de Paul.

– Logan ți-a dat toate bunurile din această casă care au importanță pentru tine. Și ai muzica ta. Poți face o grămadă de bani dacă ai pune puțin sentiment în ea.

Fața lui Paul se schimbă, trecând de la uluială la supărare.

– Ce știi tu despre muzică? șuieră el. N-ai niciun habar. Nu poți deosebi Chopin de Ceaikovski!

– Nu, nu deosebesc, recunosc Kathryn, zâmbetul ei fiind doar o mișcare convulsivă a gurii. Dar te-am auzit exersând zi după zi. Tehnica este perfectă, sunt sigură, dar există ceva care lipsește, nu-i așa? Ceva ce chiar o persoană fără ureche muzicală poate auzi. Nu există ... sentiment, nici putere, nici ... emoție.

Paul se ridică încet, ca un bătrân, privind-o fără s-o vadă, plin de o furie prea teribilă pentru cuvinte.

– Nu știi ce spui, șopti el.

Dar nu era niciun pic de convingere în cuvintele lui și amândoi știau.

– Cheltuiești atât de multă energie urându-ți fratele, spuse ea încet, din nou cuprinsă de o compasiune nedorită față de el. Gândește-te numai cum ar fi fost dacă îți canalizai toate acestea în muzica ta.

El se așeză la pian și umerii îi căzură. Își întinse mâna, uitându-se la degetele lungi, sensibile și, după un moment, le strânse în pumni și le trânti peste clape.

– Întotdeauna Logan, nu-i așa? A obținut tot ce am avut eu vreodată: bani, putere și poziție. El are sentimente și emoții și nu-i este teamă să le arate. Nu trebuie să-și facă griji pentru un public care-l adoră și care își schimbă poziția imediat ce un nou virtuoz apare ... O privi în ochi o clipă gura lui strâmbându-se într-un zâmbet plin de ură și răsă fără veselie. Zâmbetul dispăru brusc când se uită într-un punct în spatele ei ... Dar poate el n-are totul, spuse încet cu o voce gânditoare. N-a vrut cu adevărat aceste lucruri. Tot ce a vrut vreodată ai fost tu. Dar nu te poate avea, așa-i? Și tu îl urăști.

Kathryn începu să se înfioare, doar albastrul ochilor fiind singura culoare de pe fața ei, când minți printre dinți:

– Ai dreptate, Paul. M-au trădat – el și Carol. Nimeni nu se poate aștepta să-l iert pentru asta.

El își dădu capul pe spate, ușurat, și se înroși de plăcere.

– Odată ce cineva te rănește, este imposibil să-l ierți. Îmi pare bine că îți dai seama de asta. Știa ce încerca el să facă. Într-un mod subtil, îi spusese să nu-l ierte niciodată pe Logan. Nu știa că iubirea

ei era atât de puternică încât i-ar ierta orice, iar și iar, la nesfârșit. Tot trupul îi tremura și încercă să-și înțepenească șira spinării ca el să nu vadă. Zâmbi, un zâmbet plin de durere. El avea nevoie să creadă că pentru Logan nu va exista fericire. Aceasta era singura cale prin care el putea pleca și sta departe un timp.

– Ai dreptate, spuse ea. Și tu m-ai rănit și pe mine, rănindu-l pe Jon. Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Expresia ei îl tulbură, fața albă, buzele strânse și felul în care se ținea țeapănă, dar el zâmbi, refuzând s-o ia în serios.

– Vorbesc serios, Paul. Nu mai ești binevenit în această casă – atâta timp cât trăiesc aici.

Ochii lui trecură pe lângă ea, îngustându-se la ceva și mâinile i se încleștară.

– Doar nu mă arunci afară?

– Să spunem că-ți cer să pleci, spuse Kathryn cu răceală. Vreau să fii plecat când Logan vine acasă astă-noapte.

– Dar ... dar ... începu să se bâlbâie și fața i se albi.

– Dacă pleci acum, nu-i voi spune lui Logan ce i-ai făcut lui Jon.

Vocea ei era ascuțită și știa că nu putea suporta mai mult. Era epuizată, secătuită, aproape își pierduse controlul, iar nervii îi erau întinși la limită.

– Acum, Paul. Te rog, pleacă acum.

El știa că era învins, dar nu se lăsa așa ușor. Fața lui se transformă într-o grimasă.

– Bine, plec. După cum spui, aici nu mai există nimic pentru mine. Dar să nu crezi că amenințarea ta mă face să plec. Logan și cu mine am venit acasă împreună. El știe deja.

Ochii lui scăpărară, apoi o dădu la o parte cu bruschete și porni spre ușă.

O cută începu să-i cresteze fruntea, dar când se întoarse, întregul trup i se încordă și simți că i se face rău. Logan stătuse în spatele lor în tot acest timp într-un fotoliu, ascultând tot ce se vorbise.

Imediat, bărbia ei se ridică într-un gest mândru și lipsit de teamă. Fiori de gheață îi alunecară de-a lungul șirei spinării, tot trupul începu s-o furnice și părul de la ceafă i se zburli. Era total lipsită de apărare. Ceva se lămurea încet în adâncul ei și nu era chip să-l oprească.

Asta însemna sfârșitul pentru ei. Logan trebuie să fi auzit tot ce spusese ea cu atâta convingere – minciunile ei pentru Paul, felul în care continuase să spună că nu-l va ierta niciodată. Nu mai era cale să înceapă să-i explice acum.

Închise ochii cu disperare. Logan merită să fie liber de ea, liber să găsească o femeie care-l putea iubi complet, în felul în care merită să fie iubit, cineva care să aibă încredere în el și odată încrederea acordată, să nu se îndoiască niciodată, indiferent ce credea că vede. Carol nu-l mințise pe Paul când spusese că Logan n-o atinsese niciodată. Kathryn o știa fără umbră de îndoială, fără cea mai mică șovăială acum. Nu Logan fusese cu Carol în lumina lunii. Acum putea vedea asta fără să clipească, acum când era prea târziu. Logan nu i-ar fi făcut asta. El o iubea. Întotdeauna o iubise. Dar ea nu-l iubise destul ca să aibă încredere în el, să meargă și să-i spună ce văzuse și să-i ceară explicații. Toate piesele dispartate de la puzzle cădeau la locurile lor.

El n-o respinsese în toți acei ani din urmă, luând ce-i oferea Carol. Kathryn îl respinsese. Fusese o lașă, îi fusese atât de frică să înfrunte adevărul, atât de teamă să se lase iubită.

A fost așa cum a fost. El era Logan Ramsey, un bărbat puternic, bogat, în ochii ei mai bun decât oricare altul, cu mult deasupra ei.

Nu putea să creadă că putea iubi o persoană neînsemnată ca ea, astfel că, într-un moment de autoapărare, se agățase de prima ocazie de a-l părăsi. Și acum când știa că dragostea era mai presus de bogăție sau sărăcie, că dragostea era o implicare totală lipsită de egoism, era prea târziu.

Deschise ochii și-l urmări cum se ridică încet în picioare și vine spre ea fără grabă. Arăta de parcă nu dormise zile întregi. Era palid și tras, cu linii de epuizare înscrise la colțurile gurii și ochi curios de severi. Costumul lui de serviciu bleumarin era boțit.

Ea începu să tremure, stomacul frământându-i-se nervos pe măsură ce el înainta și un sentiment de panică puse stăpânire pe ea. Mai mult decât orice voia să i se arunce în brațe și să-i implore iertarea, dar știa că dacă l-ar atinge, s-ar prăbuși gemând în fața lui.

El se opri la o lungime de braț și stătu să privească în ochii ei negri, tăcut, fără să se miște. Înalt, suplu și devastator de atrăgător, părea mulțumit doar să stea acolo, ochii lui enigmatice plimbându-se de la fața ei marcată de durere până la ridicarea și coborârea sânilor sub bluza albă, întârziind acolo un moment, înainte de a urca înapoi spre buzele ei tremurânde.

– M-ai văzut pe mine cu Carol? spuse el, forțându-se să rostească aceste cuvinte.

Kathryn ezită.

– L-am văzut pe Paul cu Carol ... i se frânse vocea într-un suspin.

Logan nu se mai putu abține. Expresia i se schimbă într-una furioasă și ochii lui albaștri și reci îi cercetară fața.

– Atunci ... de ce?

– De ce ... ce?

– *Kathryn*, scrâșni el, mâinile lui prinzându-i umerii cu asprime, ca și cum ar fi vrut s-o scuture până i-ar fi clănțănit dinții.

De ce m-ai condamnat? Dacă știai că era Paul, de ce m-ai părăsit? De ce?

– N-am știut că nu erai tu, îngăimă ea. Nu atunci.

Furia părăsi fața lui și fu înlocuită de neîncredere. Își trase mâinile, de parcă l-ar fi ars.

– Când ai ... început ... să ai îndoieli?

– Când ... când l-am văzut pe Paul prima dată. Știam că ai un frate, dar n-am știut că era geamăn! Nu mi-ai spus niciodată. Nu am putut să cred. Și apoi am ... am crezut că poate m-am înșelat. Trebuie să fi fost el, nu tu.

– Dar nu erai sigură? Nici atunci? Credeai că aș putea să-ți fac asta? vorbi Logan printre dinții încleștați, apropiindu-se mai mult de trupul ei care tremura, așa încât fața ei era la o răsuflare de a lui. Ai crezut că aș putea trăda dragostea pe care o aveam noi doi?

Fața lui era contorsionată de un dezgust profund și Kathryn putea doar să-și miște neputincioasă capul dintr-o parte în alta, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– Îmi pare rău, Logan, șopti ea, n-am știut.

– Îți *pare rău! N-ai știut!* Ce fel de vorbe goale sunt astea? Crezi că spunându-le se justifică ce ai făcut, prin ce a trebuit să trec scotocind lumea întreagă timp de cinci ani mizerabili? Îți *pare rău?*

Ochii lui străluceau cu un foc care ar fi trebuit să-i topească gheața care-i înconjură inima. Ea se simți pierdută și furioasă și-l privi cu o demnitate rece.

– Atunci, nu-ți voi cere iertare, Logan, spuse ea îndepărtându-se de el. Este așa ușor pentru tine să stai aici și să mă condamni, nu-i așa? Tu ești atât de virtuos. Dă-i drumul și disprețuiește-mă ... este tot ce merit. Dar amintește-ți că nici tu n-ai avut încredere în mine. Când te-am întrebat dacă ai fost amantul lui Carol înainte de a te

însura cu ea, tot ce trebuia să-mi spui era că n-ai fost. Dar n-ai avut încredere să-mi spui adevărul, nu-i așa? Ți-era teamă să-mi spui că Jon nu este fiul tău. Te așteptai să te trădez.

Un spasm de durere traversă fața lui așa cum stătea uitându-se la ea, și dintr-o dată o roșeață de rușine îl acoperi. Tremura și, fără să se gândească, își ridică mâinile într-un gest implorator.

Kathryn făcu un alt pas înapoi și după un moment de frustrare, mâinile lui căzură inerte pe lângă trup.

– Ai dreptate, Kathryn, schiță el o grimasă de zâmbet. Eu nu-ți accept scuzele, dar iată-mă, vrând să le accepți tu pe ale mele. Nu-i de tot râsul? o privi el distrat. Dar, *Doamne*, chiar îmi pare rău!

Își aminti ultima dată când el îi spusese asta. Fusesse doar noaptea trecută? Părea că trecuse o viață întreagă. Văzu că și el își amintise brusc după expresia lui hăituită, torturată. Apoi Logan închise ochii, respirația îi deveni chinuită și-și îngropă fața în mâini.

– Trebuie să mă urăști, șopti el.

Kathryn era îngrozită.

– Să te urăsc? Capul ei se mișcă dintr-o parte într-alta a negare. Nu, Logan, nu te urăsc. Mi-aș dori să fi știut – mi-ar fi fost mai ușor. Am crezut că te uram cândva, în urmă cu toți acești ani, și apoi m-am întrebat dacă te-am iubit cu adevărat. Singurul lucru de care am fost vreodată sigură este că m-ai iubit.

Logan își dădu încet mâinile în jos, ochii lui susținându-i pe ai ei în tăcere un lung minut, înainte de a face un pas ezitant spre ea, cu o față albă ca varul.

– Oh, Kathryn! Te iubesc. Vocea lui se frânse și ea se trezi dintr-o dată prinsă în îmbrățișarea lui, cu capul apăsător pe umărul lui, degetele lui înfipite în norul negru al părului ei. El îi ridică fața udă de lacrimi și tremură.

– Kathryn a mea! Încercă el să zâmbească, punând stăpânire pe buzele ei.

Trupul lui o învăluia ca și cum ar fi vrut s-o absoarbă complet în el. Și fiecare nerv din trupul ei se manifestă într-un răspuns pasionat la întrebările lui tăcute. Fusese întotdeauna a lui. Inima îi bubuia în gât și-i tuna în urechi. Brațele ei alunecară în jurul mijlocului lui când o necesitate dulce o cuprinse. Fără să se gândească, degetele ei se afixară în mușchii spatelui lui. Era real, era aici, era al ei!

Nu știu cât stătură așa, dar ar fi dat orice să se prelungească pentru totdeauna. Când, într-un târziu, Logan slăbi strânsoarea și o lăsă să se îndepărteze puțin, încă în cercul brațelor lui, ea gâfâia abia răsuflând.

– Credeam că te-am pierdut, șopti ea mișcată. Lucrurile pe care i le-am spus lui Paul ... și noaptea trecută ...

– Paul știe despre muzica lui de ani de zile. Avea nevoie s-o audă de la tine, aproape o străină. Poate că acum va lucra la asta. Cât pentru noaptea trecută – îmi voi petrece restul vieții recompensându-mă față de tine. Oh, Doamne, Kathryn! Își lipi fruntea de a ei și-și întări strângerea brațelor. Aveai dreptate ... ar fi fost viol. N-am crezut niciodată că aș fi capabil de un astfel de lucru.

– Nici nu ești, Logan. Când ai fost în situația respectivă, n-ai putut să mă rănești ... Expresia ei se schimbă ... Niciodată n-a fost vorba despre Paul. Crezi asta, nu?

– Am auzit cum l-ai gonit de aici, dădu el din umeri neputincios. Trebuie să te cred.

Kathryn se îmbujoră puternic.

– Știu că a fost o îndrăzneală din partea mea. N-aveam dreptul să-l alung din propria lui casă, dar nu m-am putut abține. Eram așa de furioasă. A încercat să-l rănească pe Jon ...

Se întrerupse tremurând și Logan o ținu mai strâns.

– Se aștepta ca Jon să-și petreacă noaptea în pădure?

Ea încuviință din cap, părul ei atingându-i fața.

– I-a spus că fiindcă ție îți place atât de mult, dacă va putea sta acolo noaptea, singur, fără să-i fie teamă, va dovedi că este fiul tău o dată pentru totdeauna ... Își îngropă fața la pieptul lui și se agăță de el, amintindu-și ... Este doar un băiețel, Logan. Și să-i ceri să facă un astfel de lucru ...

– Tu te-ai dus după el, l-ai găsit și mi l-ai adus înapoi. Asta trebuie să-ți amintești. Uită restul ... Logan îi cuprinse fața cu mâinile, degetele lui lungi dispărând în părul ei ... N-a trebuit să te gândești de două ori pentru a te duce după el, sunt sigur. Știai că aș fi fost îngrozit, ca și tine de altfel.

Doar o mamă adevărată ar fi făcut asta ... Asprimea și încordarea îi părăsiră fața și un zâmbet îi îndulci trăsăturile ... Și acum Paul s-a dus, dar tu vei fi aici, gata să-l aperi pe Jon de alte lucruri care l-ar amenința. Tu ești mama lui.

– Și tu ești tatăl lui, spuse ea dintr-o răsuflare. L-am convins pe Paul!

– M-ai convins și pe mine!

Ea își înalță umerii și un zâmbet ezitant apărui și dispăru.

– Când sunt supărată, tind să reacționez fără să mă gândesc.

– Am observat.

Știa că el se gândea la felul în care-l părăsise fără niciun cuvânt cu acei ani în urmă, și fața i se înroși când îl privi drept în față.

– Am spus și am făcut atât de multe lucruri prostest. Mă poți ierta vreodată?

– Ce este de iertat, Kathryn? Te iubesc. Asta este singurul lucru care contează pentru mine.

– Cum mai poți spune asta ... după ... după felul greșit în care te-am judecat. Mai întâi cu Carol și apoi ... Margaret ... lăsa numele să plutească în aer între ei.

– N-am avut de ales cu Carol, spuse el încet. Era însărcinată cu copilul lui Paul și el era în imposibilitate de a se căsători cu ea. Ea a venit la mine și mi-a cerut ajutor. Deoarece tu dispăruseși complet, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. M-am căsătorit cu ea și i-am dat numele Ramsey. Dar nu m-am atins niciodată de ea, Kathryn, nici măcar o dată. Din ziua în care ai promis că te căsătorești cu mine, n-a mai existat o altă femeie. Margaret a încercat, recunosc, dar n-am fost nici măcar tentat. Te-am ales pe tine cu mult timp în urmă și n-am regretat niciodată această alegere, zâmbi el și-i susținu privirea. Știam că mă iubești – chiar când nu mă lăsa să mă apropiu de tine. Aveam nevoie doar de răbdare pentru a aștepta până ești pregătită.

Pe neașteptate, ochii Kathrynnei se umplură de lacrimi.

– Nu merit asta. Am fost atât de proastă, oarbă și mândră. Am stricat totul.

– Nimic nu s-a stricat, dragostea mea ... Gura lui se mișcă peste părul ei și când o simți tremurând, o înconjură cu brațele și o ținu strâns ... Este doar începutul!

Buzele lui se plimbară peste linia gâtului ei și apoi peste bărbie cu o mișcare senzuală, înainte de a o lăsa să-i înapoieze din plin sărutul.

Călcâiele abia îi atingeau pământul când se arcui spre el, căutându-i gura cu o pasiune avidă. Mâinile îi stăteau pe pieptul lui și, nu se știe cum, nasturii de la cămașă se descheiară, iar degetele ei se strecurară sub material și se înfipseră în căldura arzătoare a pielii lui. Își aminti senzația de mătase de noaptea trecută și, dintr-o

dată, vru să stea întinsă goală cu el și să-i simtă pielea pe fiecare centimetru al trupului.

– Cândva mi-ai promis să mă iubești, Kathryn, spuse Logan mișcat. O văd din nou în ochii tăi, și-ți simt bătaile inimii. Vrei să fii nevasta mea și să mă lași să te iubesc așa cum meriți să fii iubită?

Ea se înfioră de dorința ajunsă la apogeu. Trecutul era dus cu adevărat. Toate neînțelegerile parcă n-ar fi existat niciodată. Era un nou început, așa cum spusese el.

– Oh, dragul meu, spuse ea lângă buzele lui, promit să te iubesc câte zile voi avea.

Se întoarse și-l împinse orbește spre scări, înainte ca el s-o ia nerăbdător în brațe, dorința strălucindu-i în ochi.

– Și este o promisiune pentru totdeauna.

Sfârșit